DIANE PERSHING

Niciodată nu e târziu pentru Dragoste

Loveswept

EDITURA MIRON

DIANE PERSHING

Niciodată nu e târziu pentru dragoste

Loveswept

Diane Pershing

Nicicînd nu e tîrziu pentru dragoste

HEARTQUAKE

by Diane Pershing

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Diane Pershing

Nicicînd nu e tîrziu pentru dragoste

Traducere de Cristiana Vodă

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: BÎRSAN LILIANA

ISBN 973-95059-9-0

Capitolul 1

– Hai, iubito. O să reuşeşti, spuse Bella bătînd uşurel cu palma bordul maşinii sale Volvo, veche de doisprezece ani, vopsită în culoarea merelor verzi.

Bella îi vorbea deseori maşinii ei pe această ultimă porţiune a dealului, din apropierea casei. Panta era destul de abruptă şi, în ultima vreme, vehiculul protestase din ce în ce mai des la urcuş, scîrţîind şi tuşind, dînd astfel de ştire că depăşise vîrsta potrivită acestui gen de efort. Trecuse de faza maturităţii – exact ca şi ea – reflectă Bella cu tristeţe.

Astăzi, la petrecerea de oferire a cadourilor

pentru nunta lui Kate, îşi simţise cu adevărat vîrsta. Prea mult vin şi multe glume fără perdea... Pe deasupra, mai apăruse şi bărbatul acela care făcuse striptease! Chiar şi Kate se simţise jenată. Într-adevăr, petrecerea lăsase de dorit în privinţa bunului-gust.

Cu toate astea, Bella se distrase grozav, cum n-o mai făcuse de cine ştie cînd.

– Aşa te vreau, iubito, îi zise ea maşinii cînd luară ultima curbă intrînd pe alee. De-o parte a acesteia, se întindea un mic crîng, iar de cealaltă, preaiubita ei grădină de trandafiri. După ce opri motorul, automobilul mai înaintă cîţiva metri şi tocmai se întindea să-şi ia poşeta cînd atenţia îi fu atrasă de o mişcare în stînga ei. Faptul o făcu să se întoarcă într-acolo.

Pe marginea verandei stătea un bărbat. În lumina slabă a după-amiezei, văzu că stătea rezemat de un stîlp de stuc; unul dintre picioarele încălţate în cizme era proptit pe marginea verandei, iar mîna rezemată pe genunchiul acestuia se legăna uşor.

În timp ce ea se holba la el, bărbatul se ridică şi sări jos pe pămînt. Ce înalt este, observă ea în sinea ei. Avea pe puţin un metru nouăzeci, umeri largi şi picioarele interminabile. Şi ce claie de păr! Auriu-roşcat, des şi îi acoperea şi faţa – evident individul nu se mai bărbierise de o bună bucată de vreme.

Văzîndu-l în blugii aceia uzaţi şi cămaşa cadrilată, decolorată, ce avea mînecile suflecate,

Bella îşi aminti o reclamă de la televizor cu un tip de la munte rînjind sigur pe sine şi proptindu-se de coada unui topor. Oare individul era un comis-voiajor care vindea săpun? Nu. Supă, poate? Era şi asta o idee. Cu înclinaţia ei de a se gîndi la banalităţi, reuşea întotdeauna să emită astfel de ipoteze.

Ridicînd de pe jos un rucsac confecţionat dintr-o pînză aspră, vizitatorul păşi spre ea pe picioarele lui lungi. Nici măcar ochelarii lui cu lentile fără ramă, ce-i dădeau un aer profesoral, nu reuşeau să înlăture impresia de forţă agresivă, latentă, pe care o radia împrejur. Măi, să fie! se gîndi Bella. Masculul care făcuse striptease ceva mai devreme, nici nu se putea compara cu munteanul ce se îndrepta spre ea.

Coborî puţin fereastra, însă – prinsă între atitudinea ei prietenoasă înnăscută şi cea circumspectă indusă de traiul într-un oraş mare – se asigură că uşa maşinii avea siguranţa pusă.

– Mi-e teamă, rosti ea cu o mină hotărîtă, că nu sînt interesată de ce aţi putea avea de vînzare.

Bărbatul privi în spate, ca pentru a vedea cui i se adresa ea, apoi reveni la poziţia iniţială şi făcu semn cu degetul spre el.

– Cu mine vorbiţi? întrebă el cu o voce adîncă şi cumva răguşită care se potrivea de minune cu înfăţişarea lui aspră.

– Mă uit la dumneata, nu-i aşa? zise ea.

– De fapt, nu sînt prea sigur. Trebuie să-mi schimb dioptriile.

Un hoţ miop? Bella se trezi zîmbind la acest gînd şi se relaxă uşor. Poate că tipul era reîncarnarea unui personaj al anilor '60, înarmat cu o petiţie ce îndemna la salvarea lumii.

– Sînteţi doamna Stein?

– Da.

Individul îi ştia numele.

– Eu sînt David, spuse el ajungînd lîngă maşină. David Franklin.

La început, numele nu-i spuse nimic.

– David Franklin? repetă Bella.

În momentul următor, însă îşi aduse aminte şi coborî geamul portierei.

– Bine, dar acum trebuia să fiţi în Chile şi nu în Los Angeles. Eraţi invitat la cină săptămîna viitoare ori am înţeles eu greşit?

David se ghemui lîngă maşină, astfel încît ochii lor să se afle la acelaşi nivel.

– Programul dumneavoastră este în regulă, afirmă el. Am venit mai devreme cu o săptămînă din cauza cutremurului pe care l-aţi avut joi. Ăsta-i domeniul meu de activitate. Sînt geolog.

Cu o umbră de zîmbet mijindu-i pe faţă, adăugă:

– N-aş putea să vă conving să-mi daţi de mîncare în avans cu o săptămînă? N-am mîncat de ieri.

– Vai de mine... e îngrozitor ce spuneţi.

Aşezaţi sub genele blond-roşcate nebişnuit de dese, ochii lui David de un uimitor verde-pal îi aminteau de una dintre bilele transparente cu

care obişnuiau fiii ei să se joace. Păreau să te hipnotizeze chiar şi prin lentilele ochelarilor. Brusc, se simţi străbătută de un fior ce o surprinse prin imprevizibilitatea şi intensitatea lui.

– Hai înăuntru şi o să-ţi pregătesc ceva, spuse ea impunîndu-i propriului sînge să înceapă să circule în regim normal prin venele şi arterele ei. Îşi înşfăcă geanta în timp ce David se ridică şi îi deschise portiera.

Bărbatul o urmă în interiorul spaţios al casei construite în stil spaniol şi ea îşi aşeză geanta pe o măsuţă din hol.

– Vino, să mergem în bucătărie.

– După dumneavoastră.

Bella porni înainte şi tocurile înalte ale pantofilor ei ţăcăneau pe podelele de lemn ale locuinţei.

– Sîntem un fel de rude, afirmă ea păşind iute de-a lungul coridorului. Ştii cumva în ce fel?

– Nu. Ştiu doar că ne înrudim într-o oarecare măsură.

– Eşti nepotul vărului de gradul doi al defunctului meu soţ sau cam aşa ceva. Asta te face...

Se opri şi se uită înapoi peste umăr trebuind să-şi ridice capul în sus pentru a-l putea privi în ochi.

David o domina cu statura lui şi acest lucru o făcea să se simtă ciudat. La cei un metru şi şaptezeci şi trei de centimetri pe care îi avea, desculţă fiind, Bella nu era obişnuită să fie depăşită cu atît de mult în înălţime de prea mulţi bărbaţi.

Are peste un metru nouăzeci şi cinci, decise ea, revenind asupra estimării anterioare. Un uriaş. Un uriaş extraordinar de atrăgător, se corectă ea, deşi nu semăna cu nici unul dintre bărbaţii pe care îi considerase pînă acum atrăgători. Preferinţele ei se îndreptau de obicei, spre bărbaţii cu înfăţişare obişnuită şi prezenţă liniştitoare. Pe acesta, de-abia îl întîlnise, însă avea un puternic presentiment că nu se încadra în aceste criterii. Radia prea multă... forţă, pentru aşa ceva.

Desprinzîndu-şi cu greu ochii dintr-ai lui şi revenind la realitate, Bella încheie:

– ... un fel de rudă. Chiar aşa.

Intrară în bucătărie şi ea aprinse lampa din tavan. Încăperea era înzestrată cu o masă centrală de lucru, cu mult mobilier deschis la culoare, multe plante şi un frigider gigantic. În ciuda dimensiunilor ei impresionante, camera te întîmpina cu o atmosferă plăcută şi reconfortantă.

– Acum, spune-mi cam ce ai vrea să mănînci, îi ceru ea.

– Pot să capăt un pahar cu apă?

– Desigur, răspunse Bella umplînd un pahar mare cu apă şi oferindu-i-l.

– Mulţumesc.

După ce-şi trecu degetele noduroase împrejurul gurii şi prin barbă, David bău însetat pînă-l goli.

Bella îi luă paharul zîmbind, iar el se rezemă cu un cot de perete şi, încruntîndu-se, îşi frecă ochii împingînd ochelarii spre frunte.

– Nu te simţi bine?

– Am doar o durere de cap, răspunse el. N-am nici o intenţie să- mi impun prezenţa aici, numai că... azi-dimineaţă avionul meu a aterizat mai devreme şi, cumva, am reuşit să-mi pierd portofelul – asta în cazul cînd nu mi-a fost furat la aeroport. În felul ăsta, am rămas fără acte, fără bani şi fără cărţi de credit.

– Groaznic!

– Într-adevăr, n-a fost prea distractiv. Am un prieten aici, dar nu era acasă – după cum ţi-am spus, am sosit cu o săptămînă mai devreme – şi nu mai ştiam pe nimeni căruia i-aş fi putut telefona, cu atît mai mult cu cît e duminică. Singurul lucru de care dispuneam era scrisoarea asta de la mama cu numele şi adresa ta, continuă el extrăgînd din raniţă un plic pe care-l ridică la vedere. Aşadar, am făcut autostopul pînă la Sepulveda şi Sunset, apoi am cerut îndrumări şi am venit pe jos pînă aici. Ăsta e finalul tristei mele poveşti.

Pe parcursul relatării sale, Bella trecuse de la interes, la preocupare şi de acolo, la groază.

– Dar asta, înseamnă kilometri întregi, David.

– Sînt un drumeţ încercat.

– Probabil că eşti istovit.

– Mă simt bine, vorbesc serios, rosti el cu fermitate, apoi arboră unul dintre zîmbetele lui vagi. V-ar deranja dacă m-aş spăla puţin? Sînt cam murdar.

Bella făcu semn spre o arcadă.

– Camera pentru musafiri şi baia se găsesc pe coridorul ăsta, a treia uşă pe stînga. Poţi să-ţi faci toaleta acolo, sau dacă preferi să faci un duş, sînt prosoape curate în...

Brusc ea pocni din degete.

– Prosoape de hîrtie!

– Cum?

– Tocmai mi-am dat seama de cine-mi aminteai. Era un bărbat într-o reclamă...

Bella ridică din umeri, apoi clătină din cap.

– Las-o baltă. Am deseori tendinţa să mă leg de nimicuri. Hai, du- te şi fă o baie, şi între timp am să pregătesc ceva de mîncare.

Frecîndu-şi mîna prin părul încîlcit, bărbatul declară:

– Mă simt cam jenat că vă impun prezenţa mea în felul acesta, doamnă Stein.

– Spune-mi Bella, te rog.

– Bella, încuviinţă el scoţîndu-şi ochelarii şi ştergîndu-i cu cămaşa.

Fără ei, arăta de treizeci de ani, cu cîţiva ani mai tînăr decît ea. Cînd o privi, uluitoarea luminiscenţă ce radia din ochii lui o surprinse din nou, făcînd-o să-şi ţină răsuflarea.

– Drăguţ nume, zise el.

– Mulţumesc.

Înghiţi în sec, reuşi să zîmbească veselă şi continuă:

– Nu mă deranjezi cîtuşi de puţin. La ce sînt bune familiile?

Chiar dacă întrebarea fusese pur retorică, el

miji ochii de parcă ar fi chibzuit asupra ei.

– Hmm. Interesantă problemă.

Îşi puse apoi ochelarii şi pentru cîteva clipe se întinse înălţîndu-şi braţele spre tavan. Dumnezeule, ce înalt era. Stînd atît de aproape de el, Bella putea distinge un uşor miros de transpiraţie masculină, produsă de munca grea în aer liber. Nu era cîtuşi de puţin neplăcută.

David îşi ridică raniţa de jos şi o aruncă pe umăr.

– Ne vedem în zece minute.

Simţind şi ea nevoia să se spele puţin, Bella se îndreptă spre dormitor, să-şi schimbe hainele. Se aşeză pe pat, îşi aruncă pantofii cu tocuri înalte şi-şi masă degetele de la picioare. O dureau tălpile şi se simţea balonată. Astăzi, la prînz, mîncase şi băuse mult prea mult. Totuşi, fusese distractiv. Familia lui Kate era formată dintr-un grup de oameni tare drăguţi şi în ultima vreme Bella se simţise cumva părăsită, mai ales de cînd băieţii plecaseră la şcoală.

Săptămîna care urma, trebuia să dea o petrecere în cinstea lui Kate la ea acasă. Tot personalul de la Annabella – salonul de manichiură pe care-l avea Bella şi în care lucra Kate – avea să se afle acolo, incluzînd şi cîteva dintre clientele

preferate. Şi asta, promitea să fie o adunare teribil de gălăgioasă – o grămadă de lenjerie şi guri-sparte – reflectă Bella zîmbind, însă fără bărbaţi care să se dezbrace la piele.

După ce se spălă pe faţă, îşi puse un caftan viu colorat pe care Jake insistase să-l cumpere cu ani în urmă din Mexic, înainte de a se îmbolnăvi. În picioarele goale – aşa cum obişnuia să stea cît mai mult timp posibil – se înapoie în bucătărie chibzuind ce să pregătească pentru David. Cu statura aceea uriaşă, avea nevoie – fără îndoială – de multă mîncare. Presupunea că, pentru început, mergea un sandviş. Sau trei. Poate o omletă cu brînză. Mai era şi nişte friptură înăbuşită, în frigider.

– Bella?

Vocea profund masculină o făcu să-şi întrerupă brusc reveria. Apăsîndu-şi mîna pe inima ce i se zbătea în piept, se întoarse şi-l văzu pe David vîrîndu-şi capul pe uşa bucătăriei.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

– Nu face nimic.

El intră în încăpere ducîndu-şi raniţa şi ea îşi înăbuşi un suspin involuntar. Tipul era practic dezbrăcat.

– Nu mai am haine curate, spuse el uitîndu-se în jos, în direcţia în care o luaseră privirile ei, aşa încît m-am descurcat cu prosopul.

Bella îi ordonă pulsului ei s-o ia mai încet. Se purta prosteşte. La urma urmei vedea în fiecare zi în reviste şi la televizor trupuri de bărbaţi chiar şi

mai sumar îmbrăcate.

Numai că asta nu se întîmplă pe viu. De fapt, dacă stătea să socotească, era al doilea pe ziua de azi. Oare cît de norocos poate fi cineva? se întrebă ea cu ironie.

– Ce-ar fi să arunc tot conţinutul raniţei în maşina de spălat? întrebă ea de o manieră ce spera să fie veselă şi nonşalantă.

– Nu te deranja. Am să fac eu asta.

– Prostii. Dă-mi-o mie şi mă ocup eu de ele.

David scutură din cap.

– Nu. Deja ai fost mult prea amabilă. Arată-mi doar direcţia în care trebuie s-o iau.

Ea înălţă din umeri şi făcu semn spre o uşă aflată dincolo de frigider.

– Spălătoria este acolo şi tot acolo se găseşte orice ai avea nevoie. Soluţii de scos petele, de înălbit sau de înmuiat ţesăturile...

– Săpunul şi apa vor fi de ajuns. Mulţumesc.

Cînd trecu pe lîngă ea, Bella îi observă muşchii puternici ai braţelor şi fu încă o dată surprinsă de lăţimea umerilor lui ce contrastau cu silueta subţire, lucru ascuns pînă atunci de cămaşa lui.

Şi picioarele lui erau zvelte, însă aveau gambele bine dezvoltate. Era bronzat asemenea unui fermier; antebraţele şi mîinile aveau o culoare brună, iar pe piept avea un triunghi brun-roşiatic pînă în locul unde începea cămaşa. Restul pielii lui avea o tentă uşor aurie cu excepţia unei benzi şi mai deschise la culoare aflate imediat deasupra marginii prosopului. Nu putu să nu observe fesele

zvelte şi rotunjite puse în evidenţă de prosopul căzut destul de jos pe şoldurile lui înguste.

Stînjenită o dată în plus de natura indiscretă a modului în care- l evalua, Bella se forţă să-şi ridice privirile, ceea ce în cazul lui David, însemna al naibii de sus. Părul lui, redevenit curat, era des şi ondulat, mai mult blond decît roşcat şi avea neapărată nevoie de o tunsoare. Cum ar fi, se întreabă ea, să ia o şuviţă din mătasea aceea bogată, s-o răsfire printre degete sau să-şi dezmierde obrazul cu ea?

Oare ce naiba se întîmpla cu ea? gîndi Bella brusc. De ce-şi lăsa fantezia s-o ia razna în halul ăsta, tratîndu-l pe David în felul în care îl trataseră femeile de la petrecere pe bărbatul ce făcuse striptease. Peste două săptămîni urma să împlinească patruzeci de ani. N-ar fi trebuit să fi depăşit pînă acum stagiul ăsta?

– Ce-ar fi să mîncăm? strigă Bela.

Auzi zgomotul maşinii de spălat care se umplea, apoi David, apăru brusc în cadrul uşii şi zîmbetul acela fugar îi curba colţurile gurii în sus.

– Ei, acum dacă tot ai adus vorba...

Ea se duse la frigider, îl deschise se uită înăuntru şi începu să înşire:

– Avem brînză, salam, sos de ceapă. Aş putea să fac o salată Caesar cu sau fără andive. Căpşuni? Şampanie? Nu, asta e aici de prea multă vreme.

Aplecîndu-se mai mult, scoase afară o cratiţă şi reluă:

– Mai am nişte pui rece şi ouă.

În timp ce Bella inventaria cu glas tare conţinutul frigiderului, tot ce putea observa David era mîna ei care ţinea uşa, tălpile goale şi fundul ei care se balansa pe cînd îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Reacţia propriului trup la mişcările ei legănate îl debusolă de-a dreptul, luîndu-l prin surprindere. Femeia asta îl excita fără drept de apel.

Cînd se întîlniseră, purta o rochie de mătase şi pantofi cu tocuri înalte. Părul ei negru ca pana corbului fusese strîns într-un coc, lăsat pe ceafă. Îi păruse foarte elegantă şi avînd un aer matur.

Acum, îmbrăcată în caftanul acela larg şi cu picioarele goale, avînd părul ca abanosul lăsat liber să-i încadreze chipul iar pometii înalţi şi buzele pline lipsite complet de fard, părea mult mai tînără, şi nespus de feminină.

Ce surpriză, gîndi el. Ce surpriză plăcută.

Totuşi, îşi dorea în mod sincer ca durerea surdă din regiunea abdominală să cedeze. Chiar dacă duşul fusese grozav, capul încă îi dădea de furcă.

– David?

Bella închise parţial uşa frigiderului şi îl privi.

– Vrei ceva din tot ce-am înşirat pînă acum?

– Poate nişte supă.

– Fireşte. Exact pentru asta au fost create frigiderele.

Zîmbetul ei lumină întreaga încăpere.

Era într-adevăr frumoasă, realiză el. Înaltă, cu

oase mari şi ceva mai plinuţă decît cerea moda acum, deşi el nu acordase niciodată atenţie cerinţelor modei. Caftanul ei cu nuanţe de bleumarin şi turcoaz n-avea nici o formă, dar cu nici un chip n-ai fi putut rata să observi felul în care materialul moale se deplasa înainte şi înapoi pe sînii ei plini şi înalţi în timp ce se învîrtea prin bucătărie.

Se întrebă alene dacă purta sutien şi încercă să-şi închipuie cum ar arăta fără caftan pe ea. Apoi, în compartimentul analitic al minţii lui aflat întotdeauna în stare de alertă, se străduí să-şi amintească cînd cochetase ultima oară cu gînduri la fel de juvenile – şi de deocheate – cum erau cele ce i se perindau acum prin cap. Trecuse a naibii de multă vreme, îşi răspunse singur rînjind pe furiş. Rezemîndu-se de arcadă, îşi încrucişă braţele la piept şi îşi reluă obiceiul de a observa detaşat realitatea înconjurătoare.

Bella scoase o cutie de plastic din frigider şi îi făcu vînt în cuptorul cu microunde. După aceea, se întoarse şi zîmbi din nou, iar ochii ei mari, cafenii, îi confereau chipului ei dulcea inocenţă a unui copil.

Ceva, în regiunea inimii lui se cutremură.

– Durează doar cîteva minute, spuse ea. Mă gîndeam că poate te-ai simţi mai în largul tău într-un halat, dar singurele haine rămase în şifonierele fiilor mei nu te-ar cuprinde nici pe departe. Eşti aşa de...

– Înalt. Uriaş. Gigantic. Astea sînt uzualele calificative.

– E greu? Să ai statura asta, vreau să zic.

El ridică din umeri.

– Te înveţi în cele din urmă. Te deranjează dacă stau aici acoperit doar de un prosop?

După o scurtă ezitare, ea răspunse:

– Fireşte că nu. Simte-te ca acasă.

– E plăcut.

David se strecură într-un colţ al nişei, tapiţate special, amenajată pentru micul dejun, şi-şi întinse picioarele lungi în faţă. Deasupra mesei uzate din lemn de pin, atîrna o lampă de modă veche, în stil Tiffany ce arunca o lumină blîndă asupra acelei porţiuni din încăpere.

– Mă refeream la casa ta, adăugă el.

– Şi mie îmi place.

Bella aprinse focul sub ibricul pentru ceai, apoi scoase, din cutia de pîine, o pîine mare de secară cu chimen; tăie mai multe felii mari şi le puse în aparatul de prăjit.

– E puţin cam mare pentru mine, continuă ea; dar cînd sînt şi copiii...

– Cîţi copii ai?

– Doi băieţi gemeni. Acum sînt la şcoală, în nord.

– La o şcoală cu internat?

– La facultate.

– Ah!

David mai adăugă cîţiva ani în pofida estimării anterioare a vîrstei ei şi întrebă:

– La care?

– Amîndoi sînt la Universitatea California; unul

la Santa Cruz, celălalt la Berkeley. Aproape unul de altul, dar nu foarte aproape, după cum afirmă ei. Aici sîntem doar la zece minute distanţă de Universitatea California Los Angeles, dar amîndoi au insistat să plece mai departe şi cred că am înţeles de ce. Numai că.. îmi lipsesc teribil de mult.

– Eşti văduvă?

– Jack s-a prăpădit de trei ani, rosti ea cu un aer detaşat.

– Îmi pare rău. Mă întreb de ce nu mi-a spus mama nimic.

Ochii lui cutreierară restul încăperii observînd diverse detalii – faianţa pictată manual, magneţii de pe uşa frigiderului, atmosfera de confort, imposibil de definit.

– M-a informat doar, reluă David, că după o lună petrecută în munţii îndepărtaţi ai Americii de Sud, voi avea probabil nevoie de o masă pregătită ca lumea şi că avem rude în Los Angeles. Sînt de-a dreptul surprins că şi-a adus aminte. Nu-i prea grozavă în materie de detalii de acest gen.

Se făcu auzită soneria prăjitorului de pîine şi Bella scoase din el, feliile crocante.

– N-o cunosc prea bine pe mama ta. Cred că ne-am întîlnit doar de două ori. Ultima dată s-a întîmplat, cu ani în urmă, la o reuniune a familiei lui Jake în Minneapolis.

Reuniunea familială. În acel moment mintea îi evocă o amintire vagă. O femeie înaltă, cu păr

negru, avînd doi copii mici lîngă ea, alcătuind imaginea plăcută a unei familii. Era o amintire plină de căldură, un memento agreabil din tinereţea lui, deosebit de majoritatea celorlalte.

– Probabil că ai făcut cunoştinţă şi cu mine, rosti el. Un puşti cu păr roşu, pistruiat, purtînd ochelari cu ramă de baga şi citind o carte sau, eventual, purtîndu-se necuviincios.

Bella strîmbă din nas.

– Regret, dar nu-mi aduc aminte. Am întîlnit atît de multă lume la sfîrşitul acela de săptămînă – treizeci sau patruzeci de necunoscuţi... în plus, băieţii aveau teribila vîrstă de doi ani şi aproape că nu mă lăsau să respir.

– N-ai pierdut cine ştie ce, afirmă el. Familiile sînt ceva de speriat.

Înclinîndu-şi capul pe un umăr, Bella îşi rezemă curba generoasă a şoldului de tăblia mesei.

– Aşa crezi tu?

– Oricum, a mea aşa este.

– Nu şi a mea. Era...

Se opri cu privirile pierdute, apoi continuă.

– Pe majoritatea celor din familia mea nu i-am mai văzut de cîţiva ani buni.

– Unde locuiesc?

– Unii dintre ei stau în New York, restul în Ungaria. Acolo m-am născut. După revolta din vremea aceea, părinţii m-au expediat în Statele Unite, la mătuşa Marta, dar înainte de a putea veni şi ei, au murit.

Cînd vorbi mai departe, pe chipul ei se întipări

o expresie visătoare, plină de duioşie.

– Eram foarte mică, dar îmi aduc aminte de mesele în familie – mai ales cu ocazia sărbătorilor – ca de nişte momente deosebite, pline de dragoste. Familia înseamnă foarte mult pentru mine.

David nu-şi mai putea lua ochii de la ea, atras de o particlaritate ce n-avea nimic de-a face cu magnetismul ei fizic.

Nu exista nimic aspru în persoana Bellei, nimic care s-o protejeze. Era o fiinţă vulnerabilă, lipsită de orice fel de prefăcătorie sau atitudine defensivă, plină de candoare. Se trezi că se simte neliniştit de faptul că, undeva, în adîncul sufletului ea îl emoţiona profund.

– Deci, zise Bella în timp ce scotea farfurii şi tacîmuri, ai fost în Chile. În scrisoarea mamei tale se menţiona ceva despre asta. Cum a fost? Povesteşte-mi şi mie.

– Am făcut parte dintr-o echipă de geologi care studia falia de pe insula Guamblin. Sînt paleoseismolog.

– Cred că am auzit cîte ceva în legătură cu acest subiect. E un domeniu relativ nou, nu-i aşa?

– Da. Mă surprinde că ai auzit despre el.

Bella aşternu pe masă în faţa lui un şervet, o lingură de supă şi un cuţit. Cînd se aplecă, el percepu un parfum uşor de trandafiri, proaspăt şi dulce asemeni ei.

– Am citit foarte mult, zise ea. Vreau să spun că nu sînt o erudită sau ceva de acest gen. Pur şi simplu reţin diverse lucruri, cuvinte, cum ar fi

crepuscular sau zinjantrop[1], indolent ori...

– ... ori paleoseismolog.

Ea încuviinţă zîmbind.

– Totuşi, habar n-aveam că, şi în Chile, au loc cutremure.

– Seismul din 1960 a fost cel mai mare din acest secol, însă cutremure au loc mereu, în toată lumea. Ne dăm seama doar de cele mai importante.

David se ridică de la masă şi se duse spre chiuvetă.

– Ce doreşti? îl întrebă ea.

– Apă, din nou. Mi-e teribil de sete.

– Îţi aduc eu.

Întinzînd mîna în chiuvetă, el luă paharul pe care îl folosise mai înainte şi-l umplu cu apă de la robinet.

– Nu-i nevoie. Şi aşa ai făcut destule pînă acum, spuse el.

Nu mai adăugă că se simţea jenat să fie servit şi că îi permitea să se agite în jurul lui doar pentru că – ei bine – îi cam plăcea chestia asta.

La dracu', durerea de cap îl dădea gata. După ce bău apa cu înghiţituri uriaşe, îşi mai umplu un pahar şi îl dădu şi pe el pe gît înainte de a se întoarce la locul lui uşor ameţit.

Cînd supa fu gata, Bella goli conţinutul recipientului de plastic într-o farfurie adîncă şi i-l servi

1. Hominid de tip Australopitec care a trăit în Europa şi Africa de Sud, cu peste un milion de ani în urmă.

împreună cu pîinea crocantă şi nişte unt proaspăt. Ceainicul începu să fluiere şi ea puse frunzuliţe de ceai din belşug într-un vas de porţelan şi le lăsă să se opărească.

– Arăţi de parcă nu ţi-ar strica nişte ceai de muşeţel, rosti Bella.

David luă o lingură din supa gustoasă şi fierbinte. Era delicioasă şi îşi dori s-o poată savura ca lumea.

– Supă de pui făcută în casă! E de necrezut!

Aşezîndu-se în faţa lui, Bella îşi propti coatele pe masă şi zîmbi.

– E la fel cu cele făcute pe vremuri de mama ta, nu-i aşa?

– Te ţii de glume? Mama mea nici n-ar fi ştiut ce să-i facă puiului în afară de a-l clasifica după gen şi specie. Înainte de toate, ea este om de ştiinţă şi tatăl meu la fel.

– Aşa este, încuviinţă Bella. Îmi amintesc acum. Erau persoane extrem de inteligente. Cred că m-au cam înspăimîntat.

– Au, asupra multor oameni, efectul ăsta.

După ce mai luă o lingură de supă, schimbă subiectul.

– Am observat pe masă, ediţia de duminică a revistei New York Times.

– Sînt abonată. O iau pentru modă şi cuvintele încrucişate.

David dădu din cap.

– Desigur. Îţi plac cuvintele. Am avut presentimentul că s-ar putea să fii şi tu pasionată de ele.

– Şi tu?

Cînd el înclină afirmativ din cap, Bella exclamă:

– Pariez că le completezi cu cerneală.

– Nu aşa procedează toată lumea? o tachină el.

– Eu nu sînt atît de sigură pe mine ca să fac asta.

– O să-ţi spun un secret. Folosesc pixuri cu Pic.

– Aşa deci, trişezi. Ai telefonat vreodată la numărul 900 pentru soluţii?

– Niciodată.

– Eu am sunat o dată şi după aceea conştiinţa nu mi-a dat pace o săptămînă întreagă.

El ridică o sprînceană.

– Sînt de-a dreptul şocat.

Ochii ei mari, căprui priviră într-ai lui cu un zîmbet cald şi el îi răspunse automat, la fel. Oare ce avea această femeie de-l făcea să se destindă cu atîta uşurinţă, lucru ce nu i se întîmpla în mod obişnuit. David nu mai avea iluzii relativ la persoana lui; deseori îşi dorise să aibă o fire mai deschisă, să fie mai prietenos, însă, nu era genul lui.

Şi totuşi, stînd la taifas în bucătăria Bellei şi chiar făcînd haz, aproape că îi părea posibil să fi devenit o altă persoană, cineva care-şi deschidea sufletul spre semenii lui.

Bella făcu semn spre farfuria lui.

– Nu prea mănînci.

– Cred că e o consecinţă a zborului prea în-

delungat.

– Dar eşti mult prea slab ca să-ţi permiţi să pierzi o masă.

– Aşa arăt întotdeauna şi în privinţa asta, nu e nimic de făcut. Pot să mănînc pînă pocnesc, că tot la fel rămîn. Sînt perfect sănătos şi am o ocupaţie foarte activă, ceea ce mă face să fiu mereu în formă.

– Am observat, rosti ea, ca mai apoi să arate de parcă i-ar fi părut rău că lăsase să-i scape cuvintele din gură. Vreau să spun... era şi greu să nu observ avînd în vedere că ai doar prosopul ăsta pe tine... Oh, Doamne!

Imediat îşi lăsă privirile în poală.

El se simţi extrem de mulţumit. Aşadar, îl studiase şi ea. Interesant. Foarte interesant.

Mai luă încă o lingură din supa aceea delicioasă, însă de data asta îi rămase în gît. Închizînd ochii, încercă să reprime o senzaţie de vomă. Nu de faţă cu Bella, îşi spuse el. Te rog, Doamne. Ar fi prea umilitor.

– David, rosti Bella punîndu-i o mînă pe braţ. Ţi-e rău?

El deschise ochii şi citi neliniştea şi îngrijorarea întipărite pe chipul ei, apoi privi spre locul unde degetele ei se odihneau uşor pe piele. Atingerea lor era deosebit de blîndă, aşa după cum îşi închipuise. Închise ochii din nou. Durerea de cap revenise şi supa nu- i căzuse prea bine la stomac.

– Să-ţi aduc ceva? întrebă ea.

– Nu ştiu. Mie nu mi se face greaţă niciodată,

spuse el inspirînd adînc şi dînd apoi drumul aerului afară din plămîni. Cel puţin...

Brusc, îşi duse mîna la gură.

– Scuză-mă. Unde este...

Ea indică o uşă de lîngă intrarea în bucătărie. David reuşi să sară de la masă şi să dea buzna în baie închizînd uşa după sine mai înainte de a se face complet de rîs.

Era al naibii de greu să-l bagi pe David în pat. Nu numai că era exagerat de înalt şi solid, dar în timp ce Bella îl ghida spre dormitor, prosopul înfăşurat împrejurul şoldurilor lui înguste începu să alunece din ce în ce mai jos, pînă cînd ea se văzu nevoită să aleagă între salvarea pudorii lui şi propria spinare. Închipuindu-şi că lui îi era mult prea rău ca să-i mai pese de ceva, alese a doua alternativă. Tocmai înainte de a-l aşeze în pat, prosopul căzu şi ea fu gratificată cu o privelişte fugară avîndu-l ca subiect pe David... natur.

Încercă atunci să se convingă, că doar o femeie bolnavă psihic sau dementă ar rîvni la un bărbat care de-abia îşi vomitase cina în baia ei, dar reacţia proprie faţă de trupul lui fusese suficientă, ca să-i accelereze pulsul şi s-o facă să tragă cuvertura peste trupul lui lung şi zvelt părăsind apoi camera în mare viteză...

Mai tîrziu în acea noapte, după ce-i spălase rufele, îi duse o pereche curată de chiloţi pe care i-i lăsă lîngă el, pe pat. Cînd se duse din nou să vadă ce mai face, aceştia dispăruseră; presupuse – mai bine zis, speră – că şi-i pusese pe el. Cu nici un chip n-ar fi fost în stare să tragă cu ochiul sub cuvertură, ca să se documenteze.

Ajunsese oare în rai? se întrebă David. Nu, raiul n-ar fi putut să fie cînd fierbinte, cînd rece ca gheţurile arctice, nu-i aşa? Şi ce era cu visele acelea, pe care le lua drept realitate, cu cuvintele şi frazele perfect coerente cînd le rostea, pentru ca mai apoi să se trezească la jumătatea unei propoziţii şi să-şi dea seama că bolborosea cuvinte fără sens?

Pe tot parcursul nopţii şi al dimineţii următoare, Bella fu mereu acolo – o prezenţă feminină dulce şi încurajatoare. Îi aducea apă să bea şi mîna ei blîndă şi liniştitoare îi atingea fruntea în timp ce-i recitea temperatura ce urca şi cobora uşor. Îi plăcea vocea ei joasă, cu timbru cald.

Aducea cu ea parfumul acela de trandafiri, proaspăt şi delicat. În visele lui, venea către el zîmbind întîmpinîndu-l cu bucurie şi, pe măsură ce se apropia, şoldurile ei se legănau tot mai senzual, iar sînii se ridicau şi coborau sub veşminte.

Voia să întindă mîna şi să atingă sferele pline şi tari, să le cuprindă şi să simtă sfîrcurile împungîndu-l în palmă. Totul părea atît de real, însă ştia că era doar un vis.

La urma urmei, poate că ajunsese în rai.

Bella încercă să adoarmă, dar nu reuşi. Exact cînd dădea să aţipească mintea ei evoca imagini fulgerătoare ale lui David, aşa cum îl văzuse ceva mai devreme, în acea seară; cu pieptul acoperit de părul blond şi cîrlionţat, cu corpul slab şi uscăţiv atît de lipsit de grăsime, încît arcurile muşchilor ieşeau clar în relief şi cu desişul de bucle care-i înconjura bărbăţia mai mult decît impresionantă chiar şi în stare de repaus.

Avusese doar un singur iubit, pe soţul ei, şi pur şi simplu, nu văzuse niciodată, nu-şi imaginase şi nici nu avusese parte pînă atunci de un bărbat asemeni lui David. Felul în care reacţiona la prezenţa lui o scotea din sărite. Smulse cuvertura de pe ea, se duse în camera ei favorită şi se trînti pe canapeaua tapiţată cu un material ecosez decolorat, acoperindu-se cu o învelitoare matlasată veche.

La televizor nu se transmitea nimic care să-i capteze atenţia şi în timp ce privea agitată prin cameră, ochii i se opriră pe o fotografie aşezată

pe masa alăturată. În poză era ea cu Jake. O luă în mîini şi începu s-o studieze. Nu fusese niciodată un bărbat chipeş, însă lumina orice încăpere în care intra. În ziua aceea, ea arătase nespus de tînără ca şi cum n-avea nici cea mai mică grijă pe lumea asta.

Jake. Slavă Domnului că era în fine capabilă, să se gîndească la el, ca la o amintire plină de duioşie. În ultima vreme, compartimentul ascuns al sufletului ei, în care se retrăgea să-l jelească, fusese invadat de o stare de nelinişte de parcă trebuia s-o pornească într-o nouă călătorie. Problema era că habar n-avea încotro s-o apuce.

Lăsă fotografia jos şi se duse, să vadă ce făcea David. Zăcea atît de nemişcat în patul ei supradimensionat, că se duse tiptil lîngă el ca să se asigure că încă mai trăia, după cum obişnuia să facă pe vremea cînd gemenii erau aşa de mici şi gingaşi, încît crezuse că-i va pierde.

Se aşeză cu grijă pe marginea saltelei şi îl privi cum doarme, urmărindu-i ridicarea şi coborîrea pieptului; avea senzaţia unei legături puternice între ei, legătură de care devenise conştientă prima oară cînd îl privise în ochi. Era un străin, dar prezenţa lui îi era extrem de familiară.

Voia să-l atingă şi voia să fie atinsă de el. Trecuse atît de multă vreme de cînd nu mai avusese relaţii intime cu un bărbat. Voia să-i simtă mîinile lui David pe trupul ei, atingînd-o peste tot, chiar dacă o îngrijora faptul că fanteziile ei păreau complet deplasate.

Categoric, erau nelalocul lor. De fapt, îşi zise eà cu asprime, individul era practic un străin. Între ei nu exista o legătură romantică sau de natură fizică şi nici nu avea să existe. Era musafirul ei şi era bolnav. În plus erau rude, el fiind un nepot – sau aşa ceva – al vărului lui Jake. Era mai tînăr ca ea. Cu mult mai tînăr. Lista era destul de lungă şi dacă se mai gîndea puţin, avea să mai găsească şi alte motive.

Cu toate astea se trezise că-i atinge fruntea cu dosul palmei îndepărtîndu-i, mai apoi, cîteva şuviţe de păr de pe faţă. El murmură ceva prin somn şi deschise ochii.

În lumina slabă a lămpii de lîngă pat, aceştia o hipnotizau cu strălucirea lor de un verde-pal.

– Bella, spuse el suspinînd şi ridicînd mîna spre chipul ei ca să-i mîngîie obrazul. Îşi coborâ apoi încet palma de-a lungul maxilarului şi gîtului ei pînă cînd degetele lui trasară osul claviculei. Îi susţinu privirea cîteva clipe, apoi închise ochii părînd că adoarme iar. Mîna lui coborî deasupra unui sîn şi întîrziase acolo un moment în timp ce sub cămaşa ei de noapte din mătase, sfîrcul începu s-o furnice şi se ridică într-o subită şi dureroasă plenitudine.

– Bella, şopti el. Ce nume frumos.

Pieptul i se ridică şi coborî, iar el adormi profund.

Bella se întrebă de ce oare rămăsese nemişcată sub atingerea lui, de ce nu se îndepărtase imediat. De ce, la drept vorbind, se simţise pe

deplin frustrată cînd el îşi retrăsese mîna.

Adevărul era că, extrem de scurtul răstimp, impregnat de o senzualitate acută, fusese minunat.

Îşi spuse că David era mai mult adormit şi nu-şi dădea seama ce făcea, după cum nu înregistrase nici reacţia ei. Nimeni în afara ei nu va şti şi atunci, pe cine ar fi putut răni acest fapt?

Îi urmări chipul în timp ce dormea. Genele lui dese de un blond- închis îi aşterneau umbre pe obraji şi lumina lămpii îi arunca sclipiri de aramă în barbă. Bella îi pipăi fruntea; era rece. Perfect.

Fără îndoială, îşi spuse ea, el nu-şi va mai aminti cele întîmplate.

Te implor, Doamne, se rugă ea, fă să nu-şi amintească nimic!

Capitolul 2

– Ne-au adus un dizolvant de ojă greşit şi chiuveta s-a înfundat din nou.

Sprijinind receptorul telefonului pe umăr, Bella mîzgălea marginea ziarului şi asculta, răbdătoare, în timp ce Kate continua cu lista problemelor ivite, în ziua aceea, la magazin.

– Şi ce-ai făcut? o întrebă.

– Am trimis marfa înapoi şi am chemat instalatorul. Tu ce credeai?

Bella zîmbi.

– Vezi? Nu ţi-am spus eu, că dacă ai vrea, ai putea fi un şef excelent?

– Dar eu nu vreau. În momentul ăsta doresc să fiu mireasă şi nu mi-e uşor să mă ocup de pregătirile de nuntă şi să fiu aici în acelaşi timp.

Simt că mă lasă nervii.

Peretele opus al camerei era împestriţat cu pete de umbră şi lumină create de soarele de după-amiază ce se strecura prin crengile copacilor aflaţi în faţa ferestrelor bucătăriei. Era unul dintre momentele zilei preferate de Bella. Pauza pentru cafea şi cuvinte încrucişate.

– Kate, n-aş putea să te conving să lucrezi cîteva ore în plus săptămîna asta? N-am reuşit încă să-ţi găsesc o înlocuitoare.

– Fireşte că n-ai putut. Manichiuristele de talia mea nu sînt uşor de găsit.

– E bine că nu suferi de un complex de inferioritate.

La celălalt capăt al firului, Kate chicoti.

– Spune-mi, ce-ţi mai face pacientul?

– Cred că se simte mai bine. Este...

Un zgomot uşor o făcu să se răsucească spre uşa de la bucătărie. Acolo se afla David scărpinîndu-se în cap şi căscînd. Îi lăsase rufele curate împăturite pe un scaun, lîngă pat şi acum purta un tricou galben şi un şort cafeniu-roşcat. Aşa cum arăta, părea rupt din lumina soarelui.

– De fapt, spuse Bella la telefon, chiar acum şi-a făcut apariţia.

– Bine. Mîine vii la lucru?

– Pentru vreo două ore, probabil.

– O să te văd atunci.

După ce închise telefonul, Bella arboră pe faţă o mină veselă. Între timp căuta pe chipul lui David vreun semn că-şi amintea ce se întîmplase între

ei. Însă cu ochelarii pe nas, în picoarele goale şi cu părul ciufulit după o zi petrecută în pat, el arăta doar puţin somnoros.

Şi adorabil – cuvînt ce i se potrivea probabil foarte rar şi pe care aproape sigur, îl detesta.

– Cum te simţi?

– Bine... cred.

– Ţi-a fost destul de rău.

– Asta-i puţin spus.

Trecîndu-şi degetele prin şuviţele rebele de păr, el căscă din nou şi privi prin bucătărie părînd amuzat.

– Mă întreb ce-o fi fost, reluă el.

– Mi-am sunat doctorul şi a spus că, după cîte se pare, e o gripă stomacală şi dacă nu avea să se arate vreo îmbunătăţire pînă mîine, urma să te duc la cabinet. Totuşi, n-am nici cea mai mică idee cum aş fi reuşit performanţa asta cu tine în starea în care te aflai şi fiind, pe deasupra, mai înalt ca un copac.

Bella suspină şi încheie:

– Le cam duc dorul vizitelor la domiciliu.

David rînji etalîndu-şi dinţii de un alb imaculat şi gestul o luă prin surprindere. Acest prim zîmbet adevărat văzut la el, îi transformase expresia serioasă şi competentă a chipului, dîndu-i aerul unui ştrengar. Întîia ei impresie de a fi un tip circumspect, era probabil exactă, însă zîmbetul acela sugera că erau mai multe de spus despre el, decît lăsa să se vadă.

Bărbatul se apropie de colţul amenajat pentru

servirea micului dejun, unde stătea Bella şi se trînti pe un scaun în faţa ei întinzîndu-şi picoarele lungi, la fel cum făcuse şi cu o zi înainte.

– E luni, am dreptate?

– Ai ghicit.

– Am fost inconştient, nu-i aşa? Nu-mi amintesc de nimic în afara deselor excursii la baie.

Slavă Domnului, gîndi Bella. Rugile ei fuseseră ascultate.

Se ridică şi se duse la frigider.

– Crezi că poţi să mănînci ca lumea dacă îţi pregătesc ceva?

– Sînt mort de foame, dar am sentimentul că tot ce-am făcut de cînd am venit aici a fost să abuzez de amabilitatea ta.

– Prostii.

– Vorbesc serios. Ţi-am apărut în prag cu o săptămînă mai devreme. Ţi-am dat peste cap ziua, ţi-am folosit patul, duşul şi maşina de spălat. Ţi-am mîncat mîncarea apoi m-am îmbolnăvit şi a trebuit să mă îngrijeşti.

Se întrerupse cît să-şi scoată ochelarii şi să-i şteargă cu tricoul.

– N-o fi sosit oare vremea să fac şi eu ceva pentru tine? încheie el şi vocea lui, tăioasă în mod obişnuit, căpătă o nuanţă clară de blîndeţe, cînd îşi opri privirea asupra ei.

Ochii aceia, îşi zise ea. Ar trebui să fie ilegal ca un bărbat să privească o femeie cu astfel de ochi.

– Ca de exemplu? întrebă ea ţinîndu-şi respiraţia.

Exista oare vreun înţeles ascuns în privirea lui, în tonul vocii sau în cuvintele rostite de el?

– Păi ştiu eu? Ceva de lucru prin curte sau lucruri grele de ridicat. Tu trebuie să-mi spui.

– Nu-mi trece nimic prin cap, spuse Bella cu dezinvoltură mustrîndu-se în sinea ei pentru direcţia în care i-o luaseră gîndurile. Interpretase o întrebare complet nevinovată drept o aluzie sexuală. Oare asta însemna să împlineşti patruzeci de ani? Să începi să tînjeşti în secret după bărbaţi mai tineri ca tine? Să-ţi închipui că şi ei te doresc în secret?

Scoţînd un carton cu ouă, le puse împreună cu untul pe planşeta de lucru, apoi luă o tigaie din suportul de deasupra sobei.

– Ce părere ai de nişte ouă şi pîine prăjită?

– Grozav! De îndată ce mă voi instala undeva, o să te invit în oraş pentru o cină pe cinste.

– Nu-i nevoie.

– Dar mi-ar face plăcere, Bella.

– Atunci foarte bine.

Simţi că o urmărea cu privirea în timp ce prepara mîncarea, însă rămase întoarsă cu spatele la el cît bătu cea mai mare parte a ouălelor pentru omletă adăugînd bucăţele de telemea şi caşcaval ras. Un bărbat atît de zdravăn avea nevoie de mult combustibil şi David era cu siguranţă un tip impresionant. De fapt era complet opusul lui Jake care fusese scund, cam rotofei şi afectuos. Acum, se întrebă ea, ce-i venise să-l compare pe David cu Jake?

– Pot să dau un telefon? întrebă el după o vreme.

– Desigur, îi răspunse ea şi nu se putu abţine să nu tragă cu urechea la conversaţia lui cu cineva de la Departamentul de Geologie al Universităţii California Los Angeles. Era vorba de grafice, vibraţii şi mişcări telurice, termeni familiari oricărui californian ce urmărea reportajele televizate ce urmau după frecventele cutremure din acest stat.

– E-n regulă, rosti David la telefon. Ajung eu acolo cumva... Sigur că da. La ora patru... Grozav, John. Şi o să ai toate datele pregătite pentru mine? Au trimis graficul prin fax? Nemaipomenit.

Cînd închise telefonul, îşi trecu mîna peste barbă.

– Ai din întîmplare, un aparat de ras?

Bella inspectă pîinea din prăjitor, apoi se întoarse spre el.

– N-am decît unul mic, roz, pentru picioarele mele. Vrei să-ţi razi barba?

– Da. E mult prea cald.

– Oh.

– Ce este? Îţi plac bărbaţii cu feţe păroase?

Apăruse din nou acel zîmbet vag, care tachina.

– Nu ştiu ce să zic. Îmi aduc aminte că tatăl meu avea o barbă mare, neagră şi-mi plăcea să-l trag de ea.

– Mda. Am avut şi eu doi unchi ce mă lăsau să-i trag de bărbile lor. Unul din ei era rabin. Avea o barbă lungă pînă la brîu. Eu am lăsat-o pe a

mea, pentru că e înfiorător să te bărbiereşti în junglă. Acum că m-am întors în ceea ce trece drept lume civilizată, e timpul s-o dau jos.

Ea închise focul la omletă.

– Înţeleg.

Se simţea în mod curios dezamăgită şi probabil că David sesizase acest fapt, fiindcă adăugă:

– Numai dacă nu preferi s-o las aşa.

– Ce-ai spus?

– Pot să las barba, dacă aşa preferi.

Bella îl fixă cu privirea.

– De ce ai face una ca asta?

Privind-o un moment, el păru să delibereze dacă să-i răspundă sau nu la întrebare. Chipul lui nu trăda nimic, cînd răspunse:

– Zi-i toană, dacă vrei.

David îşi îndreptă atenţia spre pagina de ziar care zăcea pe masă.

– Apropo, la patruzeci şi şase vertical cuvîntul e adrenocortical.

– Ai dreptate. Ştiam eu că era ceva cu cortical.

Apropiindu-se de masă, Bella se uită peste umărul lui în timp ce aşeza tacîmurile, şervetul, sarea şi piperul.

– Asta înseamnă că la cincizeci şi doi orizontal merge „canalie".

El încuviinţă şi completă careul cu litere de tipar.

– O să-mi cumpăr un aparat de ras cînd mă instalez.

– Stai, mi-am amintit, zise Bella, că mai am

încă vechiul brici al lui Jake. Se află în sertarul din dreapta al chiuvetei, în baia principală.

David ridică ochii spre ea. În lumina soarelui ce se îndrepta spre asfinţit ochii lui semănau cu nişte cristale de un verde-deschis.

– Camera în care m-am trezit adineauri este cumva dormitorul principal?

– Da.

– Şi patul tău?

Ea înclină afirmativ din cap.

– De ce?

– E încăpător. M-am gîndit că aşa aveai destul loc pentru picioare.

Chipul lui se îmblînzi.

– Dar aş fi putut să-l murdăresc.

– Murdăria poate fi curăţată, spuse ea cu dezinvoltură.

Cînd se îndepărtă de masă, David o întrebă:

– Eşti chiar atît de amabilă pe cît pari?

Bella se opri şi-l privi cu surprindere.

– Amabilă?

– Eşti atît de generoasă... Nu sînt obişnuit cu aşa ceva.

– Dar cu ce eşti obişnuit?

– În cea mai mare parte a timpului, cu persoane egoiste, cred. Dar tu nu eşti aşa, adăugă el gînditor. Tu eşti la fel cu... ştiu eu... Mama Natură. M-ai îngrijit, mi-ai pus la dispoziţie hrana ta, casa ta, patul tău...

Se opri în mijlocul propoziţiei de parcă tocmai îşi amintise ceva.

– Patul tău... Bella?

– Hmm?

În clipa aceea, ea fu recunoscătoare că avea tenul măsliniu şi astfel roşeaţa instantanee, ce-i invadă obrajii, nu putea fi prea evidentă. Ţinîndu-şi respiraţia, aşteptă urmarea.

– Mi se pare că-mi amintesc... n-are importanţă.

Bella îşi făcu de lucru aşezînd omleta în farfurii, scoţînd pîinea din prăjitor, turnîndu-i suc de portocale într-un pahar mare – toate astea fără să respire şi aşteptînd să cadă şi cealaltă cizmă proverbială.

– Nu, rosti David în cele din urmă. Trebuie să te întreb. Bella?

Cu o lipsă de entuziasm clară, Bella se întoarse cu faţa spre el muşcîndu-şi buza de jos şi privind aiurea asemeni unui copil vinovat.

David îşi înăbuşi impulsul de a izbucni în rîs, dar trebuia să afle adevărul.

– Am...

Se opri iar. Visase sau era pielea ei aşa de dulce şi sînii atît de delicios de rotunzi după cum îşi amintea. Deşi nu era el omul care să se ascundă după cuvinte cînd voia un răspuns, în acel moment se trezi ciudat de reticent în a spune pe şleau ce avea de spus şi asta, doar de dragul ei.

– Ia să văd, zise el, cum aş putea formula asta? În timp ce mi-a fost rău, s-a întîmplat între noi... ceva de natură intimă?

Privirile i se opriră asupra bluzei ei albe, trico-

tate. N-aveai cum să nu observi brusca înflorire a celor doi muguri rotunzi sub materialul lejer. David simţi că propriul lui corp răspunde, fără veste, cu o fierbinţeală intensă, deşi era conştient că reacţia ei se datora mai degrabă stinghereli, decît unui impuls sexual.

Ea se reîntoarse spre sobă şi spuse cu o voce gîtuită:

– Mîncarea ta e gata.

– Bella?

– Vrei unt sau margarină? Cred că mai am şi nişte gem, continuă ea scotocind prin cămară. Am şi marmeladă de mere, în caz că-ţi place.

Se învîrtea de ici-colo aidoma unei furnici căutînd o gaură în care să dispară.

– Nu încerc să te pun în încurcătură, afirmă el liniştit, crede- mă. Dacă-ţi datorez scuze, aş dori să mi le prezint.

Bella încetă brusc să se mai agite. Cu spatele încă la el, se prinse cu mîinile de marginea planşetei de lucru.

– Nu s-a întîmplat nimic... intim, David. Ţi-era rău, probabil aveai puţină febră şi... m-ai atins. Asta-i tot.

– Şi te-am supărat.

– Nu. M-am supărat eu însămi.

După o clipă se întoarse spre el ţinînd o farfurie uriaşă cu omletă şi pîine prăjită.

– Asta ar fi putut hrăni una dintre trupele de cercetaşi din care făceau parte băieţii mei cînd erau nişte ţînci, zise ea veselă.

După cum se succedau schimbările de subiect, reflectă el, se putea observa din ce în ce mai limpede că Bella nu era genul de femeie de lume care să facă haz de cele întîmplate. Cît de diferită era de imaginea de femeie sofisticată pe care şi-o făcuse despre ea la prima vedere. Cît de ciudată era uneori prima impresie. Se trezi întrebîndu- se ce gîndise ea despre el la început, şi-şi dădu seama că-l interesează foarte mult răspunsul.

Se mai întrebă dacă, după ce-l văzuse slăbit şi bolnav, încetase să se mai simtă atrasă de el. Spera sincer că nu aşa stăteau lucrurile. Existase o doză bună de tulburare în aer, de asta era absolut sigur.

Şi oricum, ce naiba se întîmpla cu el? Nu era obişnuit cu genul acesta de introspecţie, mai ales cînd venea vorba de femei. Din perioada pubertăţii, cînd locul problemelor de matematică fusese luat de hormonii turbulenţi ca preocupare esenţială a vieţii lui, lui David îi plăcuse compania sexului opus. De-a lungul anilor făcuse dragoste cu multe femei, bucurîndu-se de plăcerile oferite de ele şi – spera el – răspunzîndu-le în acelaşi fel. Însă rareori se gîndea la ele şi, încă şi mai puţin, se întreba ce părere aveau acestea despre el. Deci, prin ce se deosebea Bella de celelalte?

În acel compartiment ştiinţific, disciplinat şi analitic al minţii sale, decise că boala îl slăbise şi pe el şi pe prudenţa ce-l caracteriza făcîndu-l ceva mai vulnerabil. Asta era şi nimic mai mult, se

asigură el.

Se aruncă asupra omletei plăcîndu-i felul în care Bella, aşezată în faţa lui, îl urmărea cum mănîncă. Omleta era perfectă, după cum bine ştiuse că va fi. Cînd mîncase deja trei sferturi din ea, puse jos furculiţa şi se şterse la gură cu şervetul.

– Gata?

– Nu. Fac doar o mică pauză. Nu cred că am mai mîncat o masă ca lumea de... ia să vedem... ultima oară am mîncat în avion cu două zile în urmă, deci nu despre asta poate fi vorba. Iar în ultimele două săptămîni am avut parte doar de o groază de biscuiţi şi unt de arahide.

– Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Eşti un bărbat zdravăn şi ai nevoie...

– Bella? o întrerupse el.

– Ce este?

– Întotdeauna eşti aşa de grijulie cu oamenii? o întrebă David zîmbind.

Ea îşi coborî privirile.

– Iartă-mă. E ceva instinctiv.

Proptindu-şi bărbia în palmă, suspină şi continuă:

– Presupun că le simt lipsa fiilor mei, iar tu eşti destul de tînăr – oarecum apropiat de vîrsta lor, bănuiesc.

– Am treizeci şi doi de ani.

– Ei au optsprezece.

– Cu greu s-ar putea spune că sînt de vîrsta lor, zise el ironic. Am cu paisprezece ani mai mult.

– Şi cu opt ani mai puţin ca mine.

Părea surprinsă şi el se dumiri că referirea la vîrsta ei fusese absolut spontană. Încerca oare să pună punctul pe i? se întrebă David.

– Nu poţi avea patruzeci de ani! exclamă el.

– Îi împlinesc peste două săptămîni. Şi hai să schimbăm subiectul. Mi se pare deprimant.

– Adevărat? Întotdeauna m-a fascinat felul în care le afectează pe femei înaintarea în vîrstă. Oare de ce?

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Poate altădată, bine? Cu ce altceva să te mai servesc? Azi-dimineaţă am făcut prăjituri.

David se rezemă chicotind, de perete.

– Ce-i cu tine? Ai rămas prinsă ca Brady Bunch[1] într-o anomalie ciclică temporală şi comportamentală? De fiecare dată cînd apare în discuţie un subiect dificil, te refugiezi în încercări de a mă hrăni.

– Nu fac aşa ceva.

El ridică din umeri.

– Bine, fie cum zici.

– Nu vreau să vorbesc despre vîrsta mea, clar?

– Şi nu vrei să vorbeşti nici despre faptul că te-am înşfăcat de sîn?

– Nu m-ai înşfăcat deloc. Ai fost foarte tandru.

– Bine, spuse el încet. Aşa vreau să fiu.

Putea să jure că ea nu ştia cum să reacţioneze

1. Personaj dintr-un serial de desene animate.

la comentariul lui. Expresia de pe chipul ei era de zăpăceală totală.

– Te-a deranjat, nu-i aşa? continuă el. Vreau să aud adevărul.

– Adevărul? Da, m-a deranjat. Dar am depăşit momentul, bine?

Ridicîndu-se hotărîtă de la masă, Bella deschise maşina de spălat vase şi băgă tigaia înăuntru.

– Spune-mi, acum, ce planuri ai. Va trebui să plec în curînd. Am o oră de curs în seara asta.

– Ce studiezi?

– Dacă ţii să afli, învăţ să fac cuverturi matlasate.

David nu voia ca ea să plece şi nici nu voia să pună capăt acelor clipe. Dorea să mai stea în bucătăria ei primitoare, cu ferestre mari care dădeau spre un pîlc destul de consistent de copaci, pentru a putea fi considerat o mică pădure. Dorea să ştie totul despre ea, tot ce-ar fi fost ea de acord să-i spună şi încă şi mai mult. Voia să-i urmărească schimbările de mimică în timp ce-ar fi vorbit şi rîs împreună şi felul cum soarele aduna culorile curcubeului în şuviţele de păr negru ca pana corbului ce-i încadrau faţa. Şi mai voia să inhaleze subtila aromă de trandafiri îmbătîndu-şi simţurile.

– David, tu nu mă asculţi.

El reveni brusc cu picioarele pe pămînt de prin coclaurii pe unde-i colindase mintea. Ce mama naibii se petrecea? Suferise o lobotomie a perso-

nalităţii cît timp fusese bolnav?

– Iartă-mă.

– La ce oră ai întîlnire la universitate?

– La patru.

– Te duc eu pînă acolo sau poţi să iei cealaltă maşină pe care o ţin pentru băieţi.

– Iar faci asta.

– Ce anume?

– Ai grijă de mine.

Bella îşi propti mîinile în şolduri.

– Sincer vorbind, David, n-am făcut-o intenţionat. Pur şi simplu... Ei bine, tu n-ai bani, ştiu că n-ai nici maşină şi e greu să te învîrţi prin Los Angeles pe jos, iar din moment ce eu am una, de ce n-ai folosi-o?

Raţionamentul ei şi modul dulce şi hotărît în care se exprima îl făcură să izbucnească în rîs. Îşi umplu din nou gura cu omletă, după care spuse:

– Într-adevăr, de ce nu?

Se văzură nevoiţi să retragă la maximum scaunul pasagerului, ca să-i încapă picioarele însă, în curînd, Bella conducea maşina pe drumul şerpuit spre Mandeville Canyon, apoi de-a lungul lui Sunset Boulevard către Westwood şi universitate.

Era o zi călduroasă, tipică de septembrie şi în interiorul automobilului, aparatul de aer condiţio-

nat mergea din plin. Jake voise ca ea să-şi cumpere o maşină nouă spunîndu-i că-şi pot permite, dar ea se ataşase de asta. Cu ea îşi dusese băieţii la meciurile de fotbal, îşi făcuse cumpărăturile săptămînale şi dusese de-a lungul timpului cîinii, pisicile sau broaştele ţestoase, ce le aparţinuseră, la veterinar. După atîţia ani, interiorul maşinii căpătase un miros familiar în care se amestecau sudoarea băieţilor, pipa lui Jake şi propriul ei parfum. Avea mirosul familiei ei.

Bella trase maşina în faţa vechii clădiri de cărămidă ce adăpostea Departamentul de Geologie. Lăsînd motorul să meargă, se întoarse spre David şi zîmbi.

– Am ajuns.

– Îţi mulţumesc încă o dată, rosti el, că mi-ai salvat viaţa.

Se întoarse spre bancheta din spate, îşi luă raniţa şi îi spuse:

– Voi sta la John Cochran, un vechi prieten de-al meu care predă aici, pînă cînd îmi vor găsi o locuinţă. Am să-ţi telefonez de îndată ce mă voi instala. Îţi aminteşti, ţi-am rămas dator cu o cină?

– Nu-i nevoie.

– Poate că nu, dar mi-ar face plăcere.

– Atunci aşa să fie.

Bella aşteptă ca David să iasă din maşină, însă el părea la fel de puţin dispus s-o facă, pe cît vrea ea să-l vadă plecînd. La gîndul că nu-l va mai avea în casa ei, fu copleşită de un val neprevăzut de tristeţe. La ce se aşteptase? Individul fusese

invitat la cină, nu să se instaleze permanent la ea. Însă îl plăcea – de fapt simţea ceva mai mult decît atît – dar el nu trebuia să afle nimic despre asta. Se bucurase cu adevărat de compania lui, chiar dacă el îi întorsese existenţa ei ordonată cu susul în jos şi chiar dacă avea impresia că-l dădăcise prea mult. Nu era o atitudine pur personală; se purta la fel cu toată lumea.

– Ascultă, zise ea ignorînd avertismentul unei voci mici, interioare care-i spunea să se oprească. Tocmai mă gîndeam ce-ar fi dacă... Nu, o să-mi spui că iar îţi port de grijă.

El îi aruncă o privire jumătate amuzată, jumătate circumspectă.

– Spune-mi, oricum, propuse el. O să-ţi dau de ştire dacă exagerezi.

– Problema este că, dacă nu reuşeşti să aranjezi cu prietenul tău, ai putea sta la mine. Nu înţeleg prin asta cu mine în casă. În spatele proprietăţii există o casă pentru musafiri. Hollis a locuit acolo înainte de a se mărita.

– Hollis?

– Partenera mea de afaceri la cele două magazine.

– Două magazine?

– De ce tot repeţi ce spun eu?

– Opreşte-te, zise el. Dă banda înapoi. Ce parteneră şi care două magazine?

Ea opri motorul înainte de a se încinge şi coborî geamul din partea ei.

– Hollis şi cu mine avem un magazin de

cadouri şi un salon de manichiură în apropiere, în Brentwood, îi explică ea cu răbdare. Annabella şi Annabella Deux. Ah, şi o galerie de artă ce se va deschide în curînd.

– Vorbeşti serios?

– De ce eşti aşa de surprins?

– Probabil fiindcă mi te-am închipuit petrecîndu-ţi toată ziua în bucătărie.

Asta o făcu să izbucnească în rîs.

– Acum cine creează fantezii de tip Brady Bunch?

David îşi clătină capul încet dintr-o parte în alta.

– Mă declar vinovat. E pur şi simplu fascinant. Mai povesteşte-mi despre afacerea ta. Despre afaceri, adică.

Bella aruncă o privire ceasului de pe bord şi se încruntă.

– Nu ai o întîlnire acum?

– Ai dreptate, spuse el, dar nu se mişcă; în schimb, o întrebă: Lucrezi cu program normal?

– Mă duc lunea, miercurea şi vinerea.

– Şi ce faci marţea şi joia?

– Lucrez în grădină, fac diverse treburi şi cumpărături, ţin contabilitatea, merg la spital...

– Ce probleme ai? întrebă David.

– N-am nici o problemă.

– Atunci de ce trebuie să mergi la spital?

– Merg la spitalul de copii. Fac muncă voluntară în fiecare marţi. Iar tu pui o groază de întrebări.

– Aşa am fost învăţat. Te deranjează?

– Nu prea.

– Bine. Ce faci la spital? Lucrezi la magazinul de cadouri sau ceva asemănător?

Ea zîmbi.

– Iar mă încadrezi într-un clişeu. Rspunsul e nu. Ţin în braţe prematuri.

– Ce-ai spus?

– Copiii născuţi înainte de termen. Stau într-un balansoar şi îi ţin în braţe multă vreme. Studiile au arătat că deseori, faptul de a fi ţinut în braţe înseamnă pentru mulţi dintre ei pasul de la moarte, la viaţă.

David nu mai ştia ce să zică. Cum putea cineva să dăruiască atît de mult copilului altcuiva şi, pe deasupra, unui copil bolnav?

– Cred că asta te poate... indispune.

– Într-un fel da. Unii dintre ei sînt atît de fragili, încît ştii că nu vor reuşi să supravieţuiască. Poate fi îngrozitor de trist.

– Atunci de ce o faci?

– De ce?

Bella îi aruncă o privire care spunea că răspunsul este evident.

– Pentru că au nevoie să fie ţinuţi în braţe. Toţi bebeluşii au nevoie de asta.

Chipul ei se luminã şi adăugă:

– Şi îmi place cu adevărat să ţin bebeluşi în braţe. În clipa cînd strîng unul la piept, mă simt cumva mai liniştită, de parcă mi-ar fi dat cineva un pahar de lapte cald. E terapia mea personală

împotriva stresului.

El îi studie chipul, uluit încă o dată de originalitatea ei şi lipsa ei de prefăcătorie. Pînă atunci, nu mai întîlnise pe nimeni care să-i semene.

– Ascultă, rosti el în cele din urmă. Vorbind despre oferta ta în legătură cu casa pentru musafiri...

– Probabil că nu vrei...

– ... o accept.

– Adevărat? zise ea vizibil încîntată. E minunat.

– Dacă mă laşi să-ţi plătesc chirie.

– Prostii.

– Nu este un subiect deschis discuţiilor.

Ea îşi putu da seama din tonul vocii lui şi din expresia îndărătnică a gurii, că aşa era.

– Foarte bine. Mă gîndisem doar că făcînd parte din familie...

El zîmbi şi colţurile ochilor i se încreţiră uşor.

– De-abia se poate spune că sîntem rude şi tu ştii asta foarte bine. Cineva din familia mea se înrudea pe departe cu defunctul tău soţ, aşa încît sînt de părere că nu contează. Nu vreau să rămîn dator. Sînt cam susceptibil în privinţa lucrurilor de acest gen.

– De ce?

David înălţă din umeri.

– Mereu am fost aşa. E un fel de alergie la a depinde de cineva. Resimt faptul ăsta ca pe o obligaţie. Nu, adăugă el gînditor, mai mult ca o invazie, aş putea spune.

– Oh.

– Uite ce este, Bella. Eu sînt un singuratic. Nu mă simt prea bine alături de multă lume sau asaltat de prea multe complicaţii. Aşa sînt eu.

El se opri, apoi dădu drumul unui rîs lipsit de veselie ce-l caracteriza şi încheie:

– Acum, ştii mai multe despre mine, decît ţi-ai fi putut dori vreodată.

– Nu-i adevărat. Vreau să ştiu totul despre tine. Eu...

– Tu... ce?

Nu, n-avea de gînd să continue pe aceeaşi temă.

Ochii ei aruncară iar o privire fugară spre ceas.

– Ai întîrziat de-a binelea, ştii?

– O să m-aştepte, rosti David cu dezinvoltură. Deci, reluă el aruncîndu-şi din nou raniţa pe bancheta din spate, voi fi chiriaşul tău. Asta e bine fiindcă nu voiam să pierd legătura cu tine.

Îşi puse mîna pe mînerul portierei ca şi cînd ar fi fost gata să plece, apoi se întoarse spre ea.

– Încă ceva.

– Da?

– De ce mi-ai călcat rufele?

– Aşa am vrut.

– Bine, dar de ce?

– Au fost atît de murdare... A trebuit să le mai spăl o dată la maşină. Şi după aceea m-am gîndit că, atunci cînd te vei trezi, îţi va plăcea mirosul acela reconfortant şi cald de rufe curate şi călcate. Ai fost rău bolnav, David.

El îşi luă mîna de la uşă şi o apropie de chipul ei mîngîindu-i o singură dată obrazul cu dosul degetelor.

– Eşti atît de dulce... Şi pe dinafară şi pe dinăuntru, nu-i aşa?

Ea se forţă să-şi înăbuşe tremurul cauzat de contactul mîinii lui cu pielea ei.

– David, eu nu sînt un fel de filantroapă, crede-mă.

Îşi linse buzele de parcă se uscaseră dintr-o dată şi adăugă:

– Îmi place să fac diverse lucruri pentru oamenii la care ţin.

– Şi pentru cei pe care de-abia îi cunoşti.

– Bine dar tu eşti...

– O rudă. Ştiu. Atîta timp cît nu te gîndeşti la atitudinea ta faţă de mine ca la o acţiune de caritate...

– Cîtuşi de puţin.

– Sau ca la un fel de obligaţie.

– Nici prin gînd nu mi-a trecut, protestă ea.

– Vreau să te gîndeşti la mine.

El se opri şi scutură din cap.

– Oh, la naiba, nu vreau să te gîndeşti deloc.

Acestea fiind zise, îi luă faţa în mîini şi-i atinse buzele cu ale lui într-un sărut delicat şi blînd. Bella îşi propti mîinile de pieptul lui ca să-l împingă; în schimb, se trezi că degetele ei îi netezesc materialul cămăşii. Încercă să spună ceva, dar trecerea deliberată a limbii lui de-a lungul buzei ei inferioare o făcu să suspine. O fierbinţeală leneşă

începu să-i invadeze trupul şi îşi dădu seama că se aplecase spre el pentru un sărut mai profund, mai intim.

Nu! Oare ce-o apucase să se îmbrăţişeze cu un tip în maşină ca o adolescentă? Nu putea, pur şi simplu nu putea să încurajeze o asemenea comportare. Nu în public şi nu mai înainte ca mintea ei să se limpezească.

Îşi smulse buzele de sub ale lui şi se retrase în scaunul ei pînă ce se rezemă de portieră. Mîinile i se frămîntau în poală şi îşi plecă privirile asupra lor.

– La naiba! mormăi David aşteptînd să i se liniştească respiraţia.

Probabil că stricase totul avansînd prea repede. Dar expresia aceea dulce şi inconştient senzuală ce se aşternuse pe chipul ei cînd îi explicase de ce-i călcase hainele; mişcarea limbii ei umezind buzele acelea pline – ei bine, pierduse şi asta era!

Sărutul constituise pentru el o surpriză la fel de mare ca şi pentru ea şi ceva cu totul neobişnuit. Rareori se lăsa luat prin surprindere.

Şi totuşi, nu-şi putea aminti să fi gustat ceva mai dulce decît buzele Bellei.

Lăsă să se scurgă cîteva clipe de tăcere, apoi spuse:

– Iartă-mă.

Ea îi îndepărtă scuzele cu o fluturare a mîinii, însă tot nu reuşi să-l privească.

– Hei, zise el degajat, încercînd s-o facă să se

simtă în largul ei. A fost doar un sărut, nu sfîrşitul lumii.

Bella îşi înălţă capul şi el citi în ochii ei ceva care aducea a nedumerire. Şi poate... puţină durere? Dar nu, probabil că imaginaţia îi juca feste, fiindcă ea clătină din cap mustrîndu-se parcă.

– Mă port prosteşte, David, rosti ea. Bine-înţeles. A fost doar un sărut.

El suspină uşurat.

– Ne vedem mai tîrziu, bine?

Ea încuviinţă şi el ieşi din maşină aşteptînd deja ocazia următoare; numai că atunci avea s-o ia mai încet.

Capitolul 3

Doar un sărut.

În timp ce stătea în balansoarul ei favorit la Spitalul de Copii ţinîndu-l în braţe pe Tyrone Washington IV, Bella rememoră iar cuvintele lui David, aşa cum făcuse în mod regulat din momentul în care el le pronunţase. Cuvintele o deranjau la fel de mult ca şi în ziua precedentă.

Desigur, pentru el fusese un simplu sărut nevinovat, accidental şi lipsit de importanţă. Pentru ea, însemnase mai mult, deşteptînd dorinţe fizice şi sufleteşti ce hibernau de multă vreme şi pe care renunţase să spere că le va mai simţi.

Sărutul mai demonstrase că nu era o închipuire faptul că David se simţea atras de ea – cel

puţin atît cît era necesar pentru a o săruta: Presupuse că ar fi trebuit să se simtă flatată – sindromul femeie mai vîrstnică, bărbat mai tînăr – dar nu era. Nici nu ştia cum se simţea în afară de a fi profund tulburată.

Bella suspină cu voce tare, ceea ce-l făcu pe tînărul Tyrone să se mişte uşor şi să scoată un scîncet slab.

– Şşş, făcu ea bătîndu-l uşurel pe spate.

Bella îşi dori să fi avut mai multă experienţă în domeniul legăturilor amoroase ocazionale ce păreau a fi la ordinea zilei. De ce nu era ea oare genul de femeie care sărea în pat pentru simplul fapt că un ins o excita? Uneori, în ultimii trei ani, cînd crezuse că va muri de singurătate, se imaginase ieşind în oraş, găsindu-şi un partener şi umplînd o noapte tristă cu un mic episod pasional.

Fusese însă învăţată să atribuie semnificaţii mai profunde legăturii dintre un bărbat şi o femeie, decît izvorul unei uşurări temporare. Jake îi spunea în glumă că e o fosilă şi avusese dreptate. Era o relicvă datînd dintr-o perioadă anterioară revoluţiei sexuale, cînd trupul şi sufletul erau strîns unite şi intimităţile sexuale erau pentru cupluri căsătorite.

David, însă, era un bărbat modern, stăpînit, detaşat... un distribuitor de sărutări uşoare, lipsite de importanţă. Deşi trebuia să admită că se simţea atrasă de el ca metalul de magnet, totuşi, se părea că cel mai bun lucru era să nu ducă

lucrurile mai departe. Altfel, nu va reuşi decît să sufere. Nu spusese el oare foarte limpede că nu-i plăceau complicaţiile şi nici să se simtă invadat? Şi nu-l auzise ea oare tare şi clar?

Îi părea rău că-i oferise casa pentru musafiri, dar va face tot posibilul să se ţină la distanţă. El era aşa cum era, iar ea, cu totul alt gen. Bella era suficient de matură pentru a şti că fantezia clasică – în care ea ar fi singura femeie capabilă să-l facă pe David să se comporte complet diferit faţă de ea – rămînea doar atît. O fantezie. Oamenii nu se schimbă; nu cu adevărat.

Doar un sărut.

– Poate pentru tine, zise ea cu glas tare, apoi privi împrejur ca să se asigure că nici una dintre surorile medicale nu se uita la ea. Zîmbi apoi clătinînd din cap. Destul! Petrecuse destul timp lăsîndu-se obsedată de David. Bella îl îmbrăţişă pe Tyrone şi mai strîns îngînînd o mică melodie pe care mama ei i-o cîntase în copilărie. Bebeluşul continua să doarmă mulţumit la sînul ei, iar ea va folosi timpul petrecut în balansoar, pentru a reflecta asupra altor detalii ale vieţii ei.

Trebuia să-şi amintească să comande mai multe pardesie franţuzeşti pentru magazinul ei; multe dintre clientele cu care discutase săptămîna trecută doreau să aibă pe unghii oja aceea cu aspect strălucitor şi umed.

Treaba nu mergea bine cu noua manichiuristă; nu se descurca suficient de bine cu limba engleză şi nu înţelesese cererile speciale adre-

sate ei de două dintre cliente. Bella detesta să concedieze pe cineva, mai ales cum era atît de greu să găseşti de lucru în zilele astea. Poate va telefona la alte saloane pentru a vedea dacă nu-i putea găsi femeii o altă slujbă.

Trebuia să pună frunze moarte şi paie pe pămîntul din jurul trandafirilor de pe latura de vest a grădinii, pentru a-i proteja împotriva frigului.

Trebuia să-i trimită lui Alex, la Santa Cruz, puloverul galben.

În drum spre casă, va trece pe lîngă magazinul acela de ţesături cu preţ redus şi va cumpăra nişte cearşafuri noi pentru patul din căsuţa musafirilor. Pentru patul lui David.

David.

Noaptea trecută îi lăsase cheia de la căsuţă, împreună cu raniţa lui, lîngă uşa de la intrare. După aceea, stinsese luminile şi se dusese la culcare. În dimineaţa aceea, plecase devreme şi nu-l văzuse, aşa după cum intenţionase.

Totuşi, reflectă ea rezemîndu-se de spătar şi închizînd ochii.

Totuşi...

Îi plăcea să vorbească cu el, să glumească şi să facă schimb de indicii pentru rebus cu el, pur şi simplu să fie cu el. Îi plăcea mintea lui; îi plăcea şi corpul lui. Îi mai plăcea şi felul în care ochii lui – de obicei atenţi şi studioşi în spatele ochelarilor sobri cu lentile fără rame, se luminau cînd zîmbea. Şi coama aceea deasă şi zburlită de păr... ce mult tînjea să-şi treacă degetele prin ea. Şi înăl-

ţimea lui. Perfectă. Lîngă el, se simţea mică, aproape minionă – pentru prima oară în viaţa ei.

Şi felul în care gura lui se potrivea peste a ei, de parcă erau două piese ale unui joc de basme-n bucăţele; modul cum limba lui...

Destul!

Îşi continuă legănatul ritmic, relaxîndu-se aidoma bebeluşului din braţele ei.

Mai tîrziu, în acea seară, cînd Bella parcă maşina pe alee, David o aştepta. Îi făcu semn cu mîna şi se apropie de maşina ei, dar ea era ocupată să fixeze cu privirea automobilul de un roşu-strălucitor, parcat lîngă uşa din faţă. Coborînd geamul maşinii îl întrebă:

– E a ta?

El încuviinţă.

– Am închiriat-o.

– Ţi se potriveşte. Întruchipezi chintesenţa persoanelor care preferă maşinile de teren.

– Sînt chintesenţa persoanelor de tipul: iau orice fel de maşină în care-mi încap picioarele.

O ajută să ducă în casă cele două sacoşe ce conţineau articole de băcănie, rufe luate de la spălătorie şi cîteva pachete de la depozitul de pînzeturi. Punînd pachetele pe masa din bucătărie, el o întrebă:

– Deci ai vrea să mergem să cinăm în oraş?

– Oh. Am uitat complet de mîncare.

– E ora şapte şi mie mi-e tare foame. John spune că pe aici, prin apropiere, există un restaurant italian foarte bun.

– Presupun că vorbea despre restaurantul *La Luiza.*

– Exact. Mergem?

Bella se întrebă dacă putea să pretexteze că o doare capul. Asta voia? Se hotărîse să se ţină la distanţă, însă n-avea să fie prea uşor atîta vreme cît el se afla pe proprietatea ei. Va trebui să întreţină nişte relaţii de prietenie cu el; o prietenie distantă.

În afară de asta, la vederea lui, inima ei o luase razna.

În restaurantul mic, de tipul acelora cu feţe de masă în carouri, luminate de flăcările tremurătoare ale lumînărilor şi unde pluteşte un miros plăcut de usturoi, luară fiecare cîte un pahar cu vin. David îşi dădu seama că avea o poftă de mîncare enormă şi devoră cea mai mare parte a pîinii savuroase cu rozmarin ce le fu servită. Cînd comandă un platou uriaş cu *linguini,* Bella dădu din cap în semn de aprobare.

Totuşi, cînd ea ceru doar o salată, el o întrebă:

– Cum? Fără spaghete?

– Astă-seară, nu. Mănînc paste făinoase doar ocazional. Sînt atentă să nu mă îngraş.

– Îmi place silueta ta.

Bella era din nou tulburată. David ar fi putut paria pe asta văzînd-o cum privea în jos, în paharul cu vin.

– Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc, zise ea.

– Nu cred că înţelegi ce vreau să spun. Pentru mine, eşti perfectă. Cînd am crescut cam atît – vorbi el indicînd cu mîna o înălţime sub un metru cincizeci – am început să mă dau în vînt după filmele italiene, alb-negru, din anii cincizeci, Anna Magnani, Gina Lollobrigida, Sophia Loren – femei care arătau ca nişte femei, nu ca nişte băieţi tineri. Tu n-ai putea fi confundată niciodată cu un băieţandru, adăugă el zîmbind.

– Şi nu e adevărat? rosti ea cu emfază, apoi rîse de ea însăşi, în timp ce el se bucura din plin de prezenţa ei.

Avea un efect curios asupra lui. Îl făcea să izbucnească uşor în rîs şi să se simtă complet lipsit de griji – sentiment atît de rar în existenţa lui, încît nici nu-şi mai putea aminti ultima oară cînd îl înregistrase. Pur şi simplu, îi pria prezenţa ei.

După o clipă, privirile li se întîlniră, zîmbetele lor păliră încet şi se treziră uitîndu-se unul la celălalt, conştienţi amîndoi de existenţa unui fluid magic între ei. Buzele ei se întredeschiseră lăsînd să-i scape un oftat uşor şi el realiză că şi ea îl resimţea la fel de intens ca el.

Bella fu prima care îşi feri privirea, ducînd paharul de vin la gură şi concentrîndu-se asupra conţinutului lui în timp ce lua o înghiţitură. Tulburarea ei i se păru lui David ciudat de înduioşătoare. În vremurile aceste caracterizate de prezenţa femeilor independente ce tindeau să se afirme, era anacronic şi – în acelaşi timp reconfortant, să întîlneşti o femeie ce reacţiona cu timiditate faţă de atracţia sexuală. Îşi înnoi, în gînd, promisiunea făcută – aceea de a o lua mai încet.

Spera, numai, ca atunci cînd va sosi timpul, să fie în stare să-şi-o respecte.

După ce fură serviţi de o chelneriţă tînără şi veselă, mîncară în tăcere. David simţea că Bella era întrucîtva neliniştită; cît timp mîncă, ea îşi ţinu capul plecat.

– Salata aceea trebuie să fie de-a dreptul fascinantă, spuse el.

– Poftim?

Ea îşi înălţă brusc capul şi clipi surprinsă.

– E vreo problemă, Bella? Ceva despre care ar trebui să ştiu?

Bella făcu o grimasă şi clătină din cap.

– N-are nimic de-a face cu tine; doar cu mine şi nu are importanţă. Spune-mi, de ce seismologie?

– Pardon?

– De ce te-ai hotărît să te ocupi de seismologie?

– Abilitatea ta de a schimba subiectul mai trebuie îmbunătăţită, observă David cu un aer iro-

nic, însă îi răspunse la întrebare. De fapt, îmi dorisem să devin astronom, dar după ce am făcut o parte din studii la Universitatea Massachusetts, am observat că piaţa slujbelor pentru astronomi era deja saturată. Aşa că mi-am luat gîndurile de la stele şi m-am îndreptat spre cea de-a doua pasiune a mea – mişcările scoarţei terestre. Mi-am luat licenţa la Universitatea New York. În cele din urmă, îmi voi lua şi doctoratul. În fond, stelele, lumea noastră şi celelalte lumi formează un tot unitar şi sînt deopotrivă de fascinat de crearea, existenţa şi formarea universului.

– Se vede.

– Gîndeşte-te, spuse el înflăcărîndu-se. Chiar acum stăm pe o porţiune de teren care odinioară a aparţinut unui deşert, iar înainte de asta, a fost acoperită de ape. E posibil ca partea de vizavi a străzii să se fi aflat la depărtare de cîţiva kilometri sau să fi fost suprapusă peste cea de aici. Sub influenţa cutremurelor, a acţiunii vulcanilor, a inundaţiilor şi a topirii calotelor glaciare, întreaga suprafaţă a pămîntului şi-a schimbat înfţişarea de mai multe ori. Şi încă se mai schimbă. Este o transformare lentă dacă o raportăm la trecerea anilor, dar la scara erelor, e extrem de rapidă.

Bella stătea rezemată într-un cot, cu bărbia proptită în palmă şi asculta cu atenţie şi pe David îl încălzi interesul real, manifestat faţă de spusele lui, care i se citea pe faţă.

– După fiecare cutremur, zise ea, deschid televizorul şi îi urmăresc pe oamenii de ştiinţă,

vorbind despre magnitudine, epicentru şi alte lucruri dintr-astea. Dar nu asta faci tu, nu-i aşa? Nu urmăreşti un ac mititel plimbîndu-se înainte şi înapoi pe un grafic pentru ca după aceea să apari prezentînd o groază de cifre.

– Am început cu asta, însă am o fire mult prea agitată, ca să stau în spaţii închise. Îmi place să merg pe teren şi de aceea, m-am apucat de paleoseismologie. Nu sînt prea mulţi specialişti de acest gen în lume. Călătorim în toată lumea unde sînt zone seismice. Săpăm apoi un şanţ, coborîm în el şi luăm eşantioane de carbon – adică materii organice – din diferite straturi ale rocilor. Prin testarea cu carbon radioactiv, sîntem în stare să determinăm cînd a avut loc ultimul cutremur în zona aceea şi cît de instabilă este regiunea în cauză.

– Este pur şi simplu fascinant. Ţie-ţi place, cu adevărat, ceea ce faci, nu-i aşa?

– Munca mea îmi aduce cele mai mari satisfacţii. Întotdeauna a fost aşa.

– Dar David, cum rămîne cu...

Bella fu întreruptă de clopoţelul instalat deasupra intrării în restaurant, ce răsună puternic, în momentul în care îşi făcu apariţia un cuplu de tineri. Bărbatul ducea un leagăn portabil, în timp ce femeia avea un copil mic în braţe. La vederea lui, ochii Bellei se luminară.

– Oh, spuse ea, cu o expresie dulce şi vulnerabilă întipărită pe faţă, uite un micuţ. Îmi daţi voie să mă uit la el?

Tînăra mamă zîmbi plină de mîndrie şi îi arătă copilaşul care avea faţa rotundă şi ochii mari, cenuşii.

– Dulceaţă mică, murmură Bella. Ce frumos eşti!

Copilaşul zîmbi şi-şi mişcă mînuţele şi picioruşele dolofane în sus şi în jos. Bella mîngîie, cu un deget obrăjorul rotund al micuţului.

– Piele de bebeluş. Ai cea mai fină piele de bebeluş. Cum îl cheamă? o întrebă ea pe mamă, fără să-şi ia ochii de la copil.

– Kevin.

– Bună, Kevin. Eşti minunat, ştii asta? Un băieţel perfect, cu un năsuc perfect. Ai grijă ca mămica şi tăticul să petreacă o seară plăcută, bine?

Copilul continuă s-o aprobe radios şi ea îşi flutură degetele către el.

– Pa Kevin, spuse ea, apoi ridică privirea spre părinţii lui. Felicitări.

– Mulţumim. La revedere, răspunse tînăra femeie şi, împreună cu soţul ei, se îndreptară spre masa lor.

Privirea visătoare a Bellei îi urmări, apoi se întoarse spre David uşor ruşinată.

– Copilită acută. Se agravează continuu. Băieţii mei se enervează cînd fac aşa ceva în public. Spun că se simt teribil de jenaţi. Sînt chiar atît de îngrozitoare?

El o studie impresionat, încă o dată, de puritatea şi sinceritatea reacţiilor ei faţă de tot ce-o înconjura.

– Presupun că o mamă atît de entuziastă şi lipsită de inhibiţii ca tine ar putea fi stînjenitoare pentru adolescenţi. Dar eşti departe de a fi îngrozitoare. Eşti unică, asta eşti.

– Unică în sens bun sau rău?

– Categoric, în sens bun.

– Slavă Domnului, zise ea zîmbind. Îmi plac copiii mici, în cazul cînd nu ţi-ai dat seama. De-abia aştept să devin bunică, ca să am prin preajmă un copilaş pe care să-l pot cocoloşi.

– Eşti cam tînără, ca să vorbeşti despre asta.

– Nu chiar. Dacă aş fi aparţinut generaţiei anterioare, probabil că aş fi fost bunică pînă acum.

– Avînd în vedere sentimentele tale faţă de bebeluşi, de ce n-ai făcut mai mulţi copii?

Expresia feţei ei îl făcu să-şi dorească, să nu fi pus întrebarea aceea.

– Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta...

– E-n regulă. Jake era cu mult mai în vîrstă ca mine şi cumva, avînd în vedere boala lui şi toate celelalte... n-a mers. În afară de asta, băieţii mi-au dat mult de furcă, aşa că n-am avut prea mult timp să mă gîndesc la asta. Spune-mi, David...

Bella se opri, nefiind prea sigură dacă ar trebui să-l întrebe.

– Nu, nu e treaba mea, încheie ea.

– Ce anume?

David îşi bău restul de vin şi o îndemnă.

– Poţi să mă întrebi orice doreşti.

– Bănuiesc că am o anumită curiozitate în legătură cu viaţa ta personală. Vreau să spun... tu

călătoreşti tot timpul şi se pare că eşti genul de om singuratic. Mă întrebam dacă ţi-ai dorit vreodată să ai o familie şi proprii tăi copii.

El făcu o pauză înainte de a răspunde. Apoi, pe un ton inexpresiv, rosti:

– Am fost căsătorit o dată.

– Adevărat?

– Timp de două luni. Eram la facultate. A rămas însărcinată şi ne-am căsătorit. Am fost nefericit tot timpul. Apoi, ea a pierdut sarcina şi am căzut amîndoi de acord că n-avea rost, să mai rămînem împreună.

– Poate că nu era femeia potrivită pentru tine, opină Bella.

– Am mai auzit fraza asta şi mai înainte, desigur, însă părerea mea este că eu nu sînt cel potrivit. Am ajuns la concluzia, că nu mi-e hărăzit să fac parte dintr-un cuplu pentru tot restul vieţii. Din cîte am observat, cei care iubesc sînt dăruiţi cu un anume har, unul care după cît se pare mie îmi lipseşte.

Pentru o secundă, Bella crezu că-i citeşte în ochi o umbră de regret. După aceea însă, el ridică din umeri şi umbra dispăru.

– Lucrul acesta n-a constituit nicodată o prioritate pentru mine, reluă el. Mă simt bine aşa cum stau lucrurile acum.

– Presupun că sînt o fire romantică, dar eu cred că toată lumea ar trebui să aibă parte de dragoste şi de o familie.

– Asta se datorează faptului că tu ai acel dar.

Înţeleg că ai fost foarte îndrăgostită de soţul tău.

– El şi fiii mei constituiau centrul universului meu.

– Eu studiez universul din afară, aşa cum se presupune că trebuie s-o facă un om de ştiinţă. Şi sînt foarte mulţumit de felul cum stau lucrurile.

În jeep, pe drumul către casă, David propuse:

– Povesteşte-mi despre magazinele tale.

Bella însă îşi mai rememora conversaţia lor din restaurant, chinuindu-se să înţeleagă de ce ar vrea cineva să construiască atîtea ziduri pentru a se apăra. Detaşarea lui David ascundea cu siguranţă nevoia profund omenească de ataşament; oare nu toţi oamenii aveau nevoie de asta?

– A debutat aproape accidental, rosti ea răspunzîndu-i la întrebare. Cînd băieţii au început să meargă la grădiniţă, Anna şi cu mine – vorbesc de mama lui Hollis – eram total nefericite la salonul unde lucram şi ne-am gîndit să încercăm, să ne facem noi unul. Ne-am pus numele laolaltă şi a ieşit Annabella. Ingenios, nu crezi?

– Îmi place numele. E de modă veche.

– Sintagma asta nu descrie pe Anna şi pe mine extrem de bine. Voiam un loc unde clientul să-şi uite grijile şi să beneficieze de servicii de calitate într-o atmosferă plăcută. Şi nu ne inte-

resa să fim la modă. Am găsit un spaţiu în Hollywood-ul de vest. Pe atunci, Kate căuta de lucru, aşa că ni s-a alăturat chiar de la început. După aceea, au mai venit şi altele şi, în curînd, aveam în medie opt manichiuriste lucrînd cu normă întreagă. Categoric salonul mergea bine.

– Nu mă surprinde.

David o privi aprobator şi ea înălţă din umeri cu modestie.

– Ne sincronizăm perfect, iar Anna şi cu mine am crezut întotdeauna în hărnicie. Cu aproximativ zece ani în urmă, cînd Jake şi cu mine am cumpărat casa asta, ne-am mutat magazinul la adresa actuală din Centrul Comercial Brentwood, chiar peste drum de locul unde am cinat astă-seară, dacă tot veni vorba. Era o clădire cu două nivele şi am instalat salonul la etaj. Anna avea un real fler în materie de antichităţi şi aşa a luat fiinţă magazinul de cadouri de la parter pe care l-am numit Annabella Deux.

– Dacă Hollis este acum partenera ta, ce s-a întîmplat cu Anna?

Zîmbetul Bellei deveni melancolic.

– A murit anul trecut. Era cea mai bună prietenă a mea.

Se opriră la lumina roşie a unui semafor. De fiecare parte a străzii, copacii înalţi se ridicau spre cer, abia vizibil în noaptea lipsită de lună. David îşi rezemă încheietura mîinii pe volan.

– Ai suferit o groază de pierderi, nu-i aşa? rosti el încet. Părinţii, soţul, prietena...

– Da, presupun că aşa este.

– Şi din cîte am putut să observ, pe parcursul anilor, ai avut grijă de multă lume.

Bella privi spre el. Ceva anume sclipi în ochii verzi-argintii ai lui David; era compasiune oare sau doar reflexia unei lumini de pe stradă?

– Spune-mi, Bella, continuă el. De tine cine are grijă?

Ea înghiţi încercînd să îndepărteze senzaţia de greutate care îi apăsa pieptul surprinzînd-o cu intensitatea ei.

– N-am nevoie de prea multă dădăceală.

– Mi se pare că asta-i replica mea, afirmă el gînditor, apoi adăugă aproape numai pentru el. Mă întreb dacă nu cumva ne minţim amîndoi pe noi înşine.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Ajungînd lîngă casa ei, David opri motorul maşinii, însă nu făcu nici un gest să iasă afară. În schimb, rămase privind cîtva timp afară, în noapte. Bella rămase şi ea unde se afla, incapabilă să-şi determine ochii să facă altceva, decît să-i privească profilul, în timp ce el privea ţintă înaintea lui.

Răsucindu-se în scaun, David îi luă mîna într-a lui şi îi scrută chipul cu privirea de parcă ar fi căutat un răspuns ascuns acolo, undeva. Apoi, clătină uşor din cap.

– Ai un efect tare ciudat aspra mea. Mă trezesc spunîndu-ţi lucruri pe care nici nu ştiam că le simt.

– Şi tu la fel. Presupun că devenim prieteni.

– Prieteni, repetă el. Mai întîi am fost o rudă, acum am devenit un prieten.

Un zîmbet scurt îi curbă colţurile gurii pe cînd îşi trecea degetul mare înainte şi înapoi, pe încheietura mîinii ei. Bella se cutremură sub atingere.

– Ce voi mai deveni în continuare? şopti el.

– Cred... că ne vom opri aici.

Chiar şi pentru propriile ei urechi, afirmaţia părea destul de incertă.

– Oare?

– Da.

– Înţeleg, zise el.

– Mă duc înăuntru, David. Sînt foarte obosită.

Mîna lui îi cuprinse chipul în timp ce i-l studia din nou, părînd a căuta ceva anume.

– În regulă. Şi eu sînt obosit. Vise plăcute.

Ea coborî din maşină simţind c-o urmăreşte cu privirea pe cînd deschidea uşa şi intra în casă. După felul în care-i alerga sîngele prin vene la o simplă atingere a mîinii lui, ştia prea bine că noaptea aceea avea să-i fie plină de vise; însă, probabil că nu avea să fie prea plăcute.

De marţi seara, de cînd ieşiseră să ia cina în oraş, Bella îl evita. Trecuseră trei zile. David se aşteptase pe jumătate ca ea să-l invite la masă, dar n-o făcuse. În fiecare seară, cînd urca pe

şosea, se uita după ea însă, ori nu era acasă, ori casa era scăldată în întuneric. Se întîlniseră doar o dată cînd ea pleca şi el venea şi stătuseră puţin de vorbă. Ea îl întrebase cum mai mergea treaba, el o întrebase ce mai făcea... simplă vorbărie superficială, fără miez.

Ceva nu mersese cum trebuia şi asta îl deranja cu adevărat. Se înstrăinase de el şi voia să afle de ce.

În dimineaţa aceea pe cînd ieşea în grabă din căsuţa musafirilor o văzu îngenuncheată între tufele de trandafiri din grădină şi atacînd, cu furie, buruienile. De-abia se luminase de ziuă, însă ea era îmbrăcată în ţinută completă de grădinărit purtînd o pălărie mare de soare, mănuşi groase de bumbac şi o rochie veche şi largă. Nu-i putea zări faţa, însă mişcările ei erau ferme, aproape furioase.

David trebuia să se afle la şase şi jumătate la punctul de lucru din Santa Monica şi, privind la ceas, vzu că pînă la ora convenită mai erau trei minute. Noul studiu fusese în cele din urmă, finanţat şi astăzi începea munca pe teren. Colegii lui erau însă obişnuiţi cu întîrzierile lui sistematice, aşa încît putea să-şi îngăduie să stea un moment de vorbă cu Bella, înainte de a-şi lua zborul.

Apropiindu-se prin spatele ei, rosti:

– Aş fi bucuros să-ţi cumpăr nişte substanţe fără chimicale pentru distrugerea buruienilor, dacă vrei.

Bella icni, îşi duse mîna la inimă, apoi se răsuci

şi ridică privirea spre el.

– David! M-ai speriat.

El se lăsă jos, lîngă ea.

– Iartă-mă. Spune-mi, îţi imaginezi figura cuiva cînd loveşti cu atîta putere, cu sapa în pămînt?

Ea îl privi surprinsă, apoi izbucni în rîs.

– Nu chiar. Cred că încerc să mă eliberez de o doză bună de tensiune nervoasă.

– Aşa se pare. Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Poate sînt în stare să te ajut.

– Nu, mulţumesc.

Bella îşi lăsă capul în jos, astfel ca pălăria să-i ascundă expresia ochilor de privirea lui.

– Am multe de făcut astăzi, continuă ea, aşa că m-am grăbit să încep devreme.

– Observ.

În loc să se ridice în picioare, după cum era sigur că se aştepta ea, se aşează pe pietrişul cărării ce trecea prin apropierea acestui petec de grădină şi-şi încrucişă picioarele în stil indian.

– Oricum, poţi să-ţi permiţi să vorbeşti un minut cu mine?

Pălăria se ridică. Faţa ei era acum complet inexpresivă.

– Numai un minut.

– Mă gîndesc că te-am ofensat cumva, fie sărutîndu-te, fie prin ceva ce-am spus. Mi se întîmplă să fac uneori aşa ceva... să rănesc neintenţionat sentimentele oamenilor.

– Nu m-ai jignit David. De ce crezi asta?

– Fiindcă ţi-ai schimbat în mod drastic com-

portarea faţă de mine şi ăsta a fost singurul motiv pe care mi l-am putut închipui.

– Oh, înţeleg.

Bella încuviinţă gînditoare, apoi zise:

– Ei bine, nu. Magazinul... vreau să spun că am încercat să...

Brusc, privi în altă parte şi încheie:

– Am fost, într-adevăr, foarte ocupată. Asta-i tot.

– Ştii, eşti o mincinoasă îngrozitoare.

David putu să observe lupta ce se dădea în interiorul ei după mişcarea muşchilor feţei. Probabil se gîndea cît de sinceră putea fi cu el.

Arborînd unul dintre zîmbetele lui vagi, spuse cu nonşalanţă:

– E-n regulă, Bella. Nu trebuie să-ţi fie teamă că ai să mă răneşti sau ceva de acelaşi gen. Sînt insensibil.

Trecu o clipă, apoi ea rosti cu blîndeţe:

– Nu. Nu-i adevărat, David. Doar ai impresia că eşti.

Felul în care se uită la el, cu ochii aceia căprui, calzi şi plini de înţelegere avu un efect ciudat asupra lui. Se simţi extrem de dezorientat, de parcă pămîntul îi fugise – fără veste – de sub picioare. Se încruntă surprins de reacţia sa, apoi dădu din umeri pentru a îndepărta senzaţia aceea stranie.

– S-ar putea să ai dreptate, reluă el, dar vorbeam despre tine. Te rog, spune-mi adevărul. De ce mă eviţi? Aveam impresia că ne înţelegeam bine.

– Aşa este. Şi încă ne mai înţelegem. Îmi placi foarte mult.

– Şi tu îmi placi foarte mult. Cred că ştii.

– Da.

– De aceea, mi-ar plăcea să fim... vreau să spun...

Doresc să fim împreună, voia el să spună. Vreau să ne sărutăm şi să ne explorăm unul pe celălalt. Vreau să-ţi simt trupul tău dulce şi atît de feminin sub mîinile mele, sub gura şi limba mea. Şi cred că şi tu vrei asta.

Îşi cenzură totuşi cuvintele deşi nici el nu era prea sigur de ce. Îşi spuse că era din cauză că, deşi el voia să discute deschis aceste lucruri, se vedea clar că Bella avea reţineri în această privinţă. Îşi spuse că dorea s-o menajeze, dar adevărul avea mai mult de-a face cu faptul că-i era teamă. Ce s-ar întîmpla dacă i-ar spune ce-i trece prin minte şi ea l-ar refuza? Nici nu voia să se gîndească la aşa ceva.

Privi la ceas, se ridică şi-şi scutură fundul pantalonilor, deşi n-ar fi putut spune de ce se mai deranja. În următoarele cîteva săptămîni, avea să-şi petreacă majoritatea zilelor în mult mai mult praf decît era aici.

– Trebuie să plec, spuse el. Iar tu nu eşti prea dispusă să porţi o discuţie de la inimă la inimă, nu-i aşa?

Bella suspină.

– Nu prea.

– Bine. Ne vedem mai tîrziu.

Îi făcu semn cu mîna şi se depărtă.

Bella îl privi plecînd, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Nu se tunsese încă şi nici nu-şi răsese barba. Tricoul găurit de-abia îi ajungea pînă în talie, iar blugii erau periculos de mult lăsaţi pe şoldurile lui înguste. În plus, se părea că nu purta lenjerie de corp.

Pentru o secundă, Bella îşi aminti ce zărise în fugă cînd îl ajutase să se urce în pat în seara cînd se îmbolnăvise şi asta fu suficient, ca faţa să-i fie inundată de fierbinţeală şi inima să i se zbată cu putere în piept.

Atîta vreme cît nu-l vedea, se simţea foarte bine. Adică, relativ bine. Dar de îndată ce se afla în prezenţa lui, începea iar să viseze, să tînjească, practic, începea să-l dorească nebuneşte. Nu e-n regulă, Bella, se mustră iar. Nu era deloc în regulă modul în care el îi afecta pîntecele şi sufletul.

O emoţiona profund ceva în legătură cu David Franklin şi se întrebă dacă nu cumva, în ciuda eforturilor ei susţinute, nu pornise pe drumul către suferinţă.

– Hei, Franklin. Vrei, te rog, să-mi arunci sapa?

La auzul vocii lui John, David ridică privirea.

– Hmm?

– Sapa, omule. Ce-i cu tine? E a treia oară

cînd ţi-o cer.

Exasperarea lui John avea o doză bună de umor în ea. Niciodată, încă din vremea cînd fuseseră împreună la facultate, David nu-l văzuse pe John înfuriindu-se.

Luînd unealta de la cei aflaţi în spatele camionului, David se grăbi spre ceilalţi doi geologi care-i erau parteneri în efectuarea studiului.

– Iartă-mă, spuse el. Cred că azi sînt puţin cam distrat.

– Asta e şi părerea mea, se arătă John de acord afişînd un zîmbet pe faţa lui rotundă şi lipsită de farmec. Ce te frămîntă?

– Cred că încerc să rezolv mental o ecuaţie.

– Geometrică, chimică sau altfel? întrebă Chris, cel de-al treilea membru al echipei, o studentă eminentă pe care părul blond, tuns scurt şi trupul subţire o făceau să pară cu zece ani mai tînără decît cei douăzeci şi doi de ani ai ei.

– Altfel, replică el criptic. Spuneţi-mi voi doi, cum progresează treaba? Sînteţi gata ca profesorul, aici de faţă, să vă dea o mînă de ajutor?

Nici John, nici Chris nu mai participaseră pînă atunci la acest gen de proiecte. Cea mai mare parte a activităţii lor fusese teoretică, în timp ce David avea mai mulţi ani de experienţă practică, săpînd şi colectînd mostre de rocă din falii răspîndite în toată lumea. Era considerat ca o adevărată stea în ascensiune în domeniu; numele lui ataşat proiectului în cauză făcuse ca grupul de la U.C.L.A. să obţină finanţarea mult mai uşor.

– Mai avem puţină muncă preliminară de făcut, zise John.

– Sînteţi siguri că nu vreţi să vă ajut?

– De ce nu te duci să faci o plimbare sau altceva de acest gen? Limpezeşte-ţi minţile.

David privi de jur împrejurul micului teren pustiu. Era situat la capătul unei modeste străzi rezidenţiale aflate în vîrful unei faleze ce dădea spre ocean. Pacificul era colorat într-un cenuşiu ca oţelul împestriţat cu turcoaz. Bărci cu pînze se reliefau pe fundalul azuriu al cerului. Cu cincisprezece metri mai jos, pe ţărm, clipoceau valuri mici.

– Poate că ar fi cazul să-mi iau tălpăşiţa, zise el, dar numai pentru puţin timp.

Cu coada ochiului, David observă un mic petec de verdeaţă. Merse pînă acolo şi se lăsă în genunchi, atingînd petalele catifelate ale unei flori mici. Erau trandafiri sălbatici: galbeni, aurii şi albi.

Trandafiri. Bella mirosea a trandafiri.

Bella.

David se ridică în picioare şi se uită la ceas. Arăta miezul zilei.

– Mă întorc peste o oră, anunţă el.

Plecă în maşina închiriată, îndreptîndu-se spre est. Se afla la zece minute de Brentwood. Noaptea trecută, ea menţionase că magazinul ei era situat peste drum de restaurant. Era vineri şi dacă-şi aducea bine aminte, spusese că se ducea la magazin lunea, miercurea şi vinerea.

N-ar fi trebuit să se piardă cu firea dis-de-dimineaţă, îşi spuse el. Ar fi trebuit să vorbească pe

şleau şi să ajungă la un rezultat într-un fel sau altul şi atunci n-ar mai fi trecut prin momente neplăcute şi s-ar fi cncentrat asupra săpăturilor.

Proiectul acesta era foarte important; urma să adauge şi mai multe date actualei bănci de informaţii, referitoare la mişcările scoarţei terestre, date de care era o acută nevoie, pentru ca lumea să se poată pregăti mai bine în vederea unei catastrofe.

Îi plăcea munca lui; nu, o iubea! Dar această atracţie, această... afecţiune pe care o simţea pentru Bella se interfera cu preocupările lui. Nu putea să-şi permită aşa ceva. Cariera lui nu şi-o putea permite.

Se va duce la magazin s-o vadă şi va rezolva problema chiar dacă ea avea să-l respingă. I se mai întîmplase aşa ceva. Nu prea des, fireşte; întotdeauna se asigura că înţelege corect semnalele transmise de o femeie înainte de a acţiona.

Semnalele Bellei erau, categoric, de tip mixt, reflectă el zîmbind cînd îşi reaminti faţa ei îmbujorată şi privirea tulburată.

Ei, ce-o fi, o fi. Orice se va întîmpla, el avea să supravieţuiască.

Supravieţuia întotdeauna.

Capitolul 4

– Deci, cînd e nunta lui Kate? o întrebă doamna Huston pe Bella. Se mai întoarce la magazin? De ce te-ai apucat iar de manichiură? Ce- ţi mai fac băieţii?

Bella zîmbi în timp ce termina de curăţat oja roşie, parţial căzută, de pe unghiile vîrstnicei doamne. Doamna Huston punea întotdeauna trei, patru întrebări la rînd de parcă intervenea prin telefon într-o emisiune radio şi apoi aştepta răspunsurile. Annabella era, pentru septuagenara rotofeie, locul ideal în care se putea lăsa în voia ocpaţiei ei favorite de a-şi petrece timpul – bîrfitul.

– Nunta are loc duminica cealaltă, răspunse Bella şi nu, după aceea va lucra doar jumătate de

normă. Eu îi ţin locul pînă vom găsi pe cineva care s-o suplinească. Iar Alex şi Sam o duc foarte bine la facultate sau cel puţin aşa cred. Deja nu mai obişnuiesc să-mi povestească absolut totul.

– Aşa sînt toţi după o anumită vîrstă, n-am dreptate? Ei bine, atunci povesteşte-mi despre tine. Ceva palpitant.

Ochii bătrînei doamne scînteiară, dînd o alură tinerească chipului ei uşor ridat.

– Te întîlneşti cu cineva anume?

Unul dintre motivele pentru care Bellei nu-i lipsea vechea ei ocupaţie de manichiuristă, era genul acesta de conversaţie. Întrucît le făcea plăcere să împărtăşească tuturor, detalii intime ale propriilor lor existenţe, clientele aveau impresia că au dreptul să afle totul despre ale ei.

– Nu. De fapt nu mă întîlnesc cu nimeni.

– Bine, dar de ce nu? Eşti încă tînără.

Bella zîmbi.

– Cred că asta depinde de perspectiva fiecăruia. În ultima vreme, m-am simţit oricum, numai tînără nu. Înmuiaţi-vă degetele, doamnă Huston, pînă-mi aduc o ceaşcă de cafea. Doriţi şi dumneavoastră una?

– Mulţumesc. O linguriţă de zahăr, doar.

Aruncînd o privire prin salon – o încăpere spaţioasă şi aerisită, decorată în culori vesele – Bella se îndreptă spre aparatul de făcut cafea. Acesta era destul de complex, pregătind concomitent, în trei recipiente cafea obişnuită, decofeinizată şi apă fierbinte pentru ceai. Îşi notă în minte să-i

spună lui Clarence, furnizorul ei, că noua cafea elveţiană decofeinizată era categoric mai aromată decît vechiul sortiment, şi să vadă dacă nu se puteau înţelege asupra preţului. Cel pe care-l cerea era de-a dreptul exagerat.

– Ce fustă grozavă ai Bella. De unde ai cumpărat-o?

Întrebarea venea de la un bărbat zvelt, mic de statură ce stătea într-un fotoliu aşteptînd să se facă ora la care era programat la Donna.

– Nu-mi aduc aminte, răspunse ea privind în jos la fusta lungă, de bumbac, cu imprimeu exotic, ce-i ajungea pînă la glezne. Mi se pare că o am dintotdeauna.

Chuck frecventa, de ani de zile, salonul şi era unul dintre clienţii permanenţi favoriţi ai Bellei. În timp ce turna cafea în două ceşti de porţelan, îl auzi spunînd.

– Măi, măi, ia te uită ce-avem noi aici! Un fermecător uriaş roşu, aş zice.

Bella privi spre intrarea în magazin tocmai cînd David îşi făcea apariţia în încăpere cu capul aplecat, pentru a evita impactul cu arcada curbată din vîrful scărilor. În timp ce el privea împrejur, Bella observă ce voise să spună Chuck. Faţa lui David era aproape roşie; oriunde fusese, reuşise să facă rost de o doză proaspătă de arsură pe piele. Încă mai purta tricoul găurit şi blugii căzuţi pe şolduri, arboraţi de dimineaţă şi în clipa în care ochii i se luminară văzînd-o, inima ei începu să-i zvîcnească inegal în piept.

Zîmbind, ca de obicei, doar cu colţurile gurii, David se îndreptă spre locul unde se afla Bella, ţinînd în fiecare mînă cîte o ceaşcă, amuţită de plăcerea ce-o resimţea la vederea lui.

– Bună, zise el. Mă bucur că te-am găsit.

– Bună, şi ţie, reuşi ea să spună. Totul e-n regulă?

– Sigur. Voiam doar să te văd.

Bella realiză instantaneu că, lăsînd la o parte muzica rock în surdină ce se auzea din difuzoare, obişnuitul murmur de fond din magazin încetase aproape complet. Privi împrejur şi văzu că toate cele nouă manichiuriste şi clienţii lor îi priveau pe ea şi pe David cu nedisimulată satisfacţie.

Constatînd şi el acest lucru, David o întrebă:

– Există pe aici un loc unde putem sta de vorbă?

– Sînt tocmai în mijlocul unei manichiuri.

– Oh, n-am ştiut.

Părea atît de dezamăgit, încît ea adăugă.

– Dar cred că pot să lipsesc două minute, bine?

Punînd ceaşca ei jos, Bella adăugă o linguriţă de zahăr în cealaltă şi i-o duse doamnei Huston care-i observase pînă atunci cu interesul avid al unei păsări.

David o urmări pe Bella mergînd, înregistrînd cu plăcere mişcările imprimate fustei ei de şoldurile care se legănau înainte şi înapoi. Cînd se aplecă să-i vorbească clientei ei, nu-şi mai putu lua ochii de la ea. Pe lîngă fustă, mai purta o

bluză din jerseu verde- închis şi o curea neagră, lată, iar părul îi era strîns la spate cu o agrafă confecţionată din carapace de broască ţestoasă, căzută jos pe ceafă. Cu cerceii ei mari de aur, în formă de cerc şi sandalele împletite din fîşii subţiri de piele neagră, îl făcea să se gîndească la o ţigancă senzuală şi sofisticată.

Deodată se simţi mai puţin sigur de lucrurile pe care voia să i le spună. Avea doar două minute la dispoziţie. Ce putea să-i comunice în două minute. *Hei, iubito, te doresc. Ce părere ai despre asta?* La dracu'. Suna ca o replică dintr-un film prost. David scutură din cap. Două minute şi atît. În nici un caz. Nu cînd era vorba de ea. Treburile de acest gen necesitau timp – lumini blînde, vin şi răbdare.

Treburile de acest gen, îşi repetă el în gînd. Cumva, fraza avea o rezonanţă ciudată. Dar oare la ce se referea el? Singurul lucru existent era o reacţie chimică – acel ceva care se petrece între un bărbat şi o femeie, cînd două seturi de hormoni tind unul către altul. Foarte simplu. Bella ori acţiona în consecinţă ori refuza. Dar, în mod clar, era vorba doar de o reacţie chimică.

Lasă-te de bancuri, se dojeni singur pe cînd ea se apropia de el. Între ei exista mai mult decît o simplă reacţie chimică şi o ştia prea bine. Femeia asta îl tulbura ca nimeni alta pînă acum. Vedea lucruri pe care el le ascunsese de privirile celorlalţi. Era deosebită.

Îl emoţiona.

David o urmă pe Bella într-o bucătărie mică.

– Serveşte una, îl îndemnă ea aducînd, de pe un raft, un platou cu prăjituri de ovăz făcute în casă.

Iar îi dădea să mănînce, îşi spuse el în gînd. Ăsta era un semn clar. Bella se aşează la masa albă ca neaua aflată în colţ şi David o imită, dîndu-şi seama în timp ce muşca din prăjitură, că nu mîncase nimic toată ziua.

– E delicioasă.

– Mulţumesc, spuse ea. Le-am făcut noaptea trecută.

– Adevărat? Am trecut aproape de ora zece pe lîngă bucătărie şi lumina era stinsă.

– Mă refeream la o oră mai tîrzie. Cam pe la trei.

– Trei noaptea? De ce le-ai făcut aşa de tîrziu?

Înălţînd din umeri, ea îi răspunse.

– Cîteodată nu pot dormi.

– Mda. Ştiu ce vrei să zici.

Avînd o parte a ei angrenată în conversaţia uşoară, Bella îl observă, urmărind mişcările maxilarului acoperit de barbă în timp ce mesteca şi felul cum limba i se ivi rapid din gură, pentru a linge cîteva fărîmituri rătăcite într-un colţ. Cînd termină, îşi aduse buza de jos peste mustaţă şi captură cîţiva fulgi de ovăz. Îi urmări mişcarea mîinii cînd se întinse după o altă prăjitură pe care o devoră în viteză.

Îşi dădea el oare seama, se întrebă ea, cît de mult o fascina? Că era atrasă de el asemeni unei

flori ce se înalţă spre lumina soarelui? Greu de ascuns aşa ceva, deşi încercase din toate puterile. Dar, la naiba cu toate; îi plăcea că el aprecia cum găteşte şi că apăruse pe neaşteptate în magazin, ca s-o poată vedea în miezul zilei. Toate astea îi plăceau foarte mult.

– Sînt de-a dreptul grozave, afirmă el luînd o altă prăjitură. Promit că asta e ultima.

– Ia-le pe toate, dacă vrei.

– Cum? Vrei să-mi stric pofta de mîncare?

Bella zîmbi şi-l întrebă:

– N-ai mîncat încă?

– Mă duc să mănînc de prînz imediat ce plec de aici. Presupun că nu poţi să mă însoţeşti.

– Aşa este. Mai am încă o programare, apoi urmează să stau de vorbă cu două manichiuriste în vederea angajării. Sper să îi găsesc repede o înlocuitoare lui Kate. Deci, despre ce voiai să-mi vorbeşti?

David se şterse cu degetul gros şi arătătorul împrejurul gurii, netezindu-şi cu această ocazie barba şi mustaţa. Avea pe chip expresia aceea pe care ea începuse s-o recunoască şi care însemna că elabora un plan în mintea aceea complicată a lui.

– M-am trezit gîndindu-mă la tine azi-dimineaţă, spuse el în cele din urmă. Aşa că am venit aici dintr-un impuls.

– Ce impuls drăguţ. Unde erai?

– În Santa Monica. Începem un nou proiect acolo.

Bella îşi reprimă imboldul subit de a-i îndepărta cîteva şuviţe rătăcite pe faţă. Proptindu-şi cotul pe masă, îşi sprijini bărbia în palmă.

– Ar trebui să fii mai atent la soare. Clima din California este foarte înşelătoare.

David îşi atinse orbazul cu dosul mîinii simţind fierbinţeala pielii.

– Bănuiesc că am uitat să-mi pun pălăria de saore azi-dimineaţă. Uit o groază de lucruri în ultima vreme. Nu-mi stă în fire aşa ceva.

Privind în jos, spre masă, adăugă:

– Despre asta voiam să-ţi vorbesc. Cert este...

Se opri apoi, păru să dezbată o problemă în gînd în timp ce culegea nişte firimituri de prăjitură de pe masă şi le arunca pe platou. Clătinînd din cap, zise aproape pentru sine:

– Nu. Nu acum. Nu e momentul...

După aceea, o privi drept în faţă.

– Diseară. Eşti acasă diseară?

Era imposibil să le rezişti acelor ochi, acelor cristale verzi strălucitoare.

– Da, răspunse ea renunţînd la planul ei nebunesc de a-l evita.

Pe cine păcălea?

– Bine. Te văd atunci.

David se ridică de la masă şi rămase în picioare lîngă ea uluind-o, pentru un moment, ce mult trebuia să-şi lase capul pe spate ca să-i poată vedea faţa.

– E prin apropiere vreo tonetă care vinde hamburgeri?

– Coboară scările, treci prin magazinul de cadouri şi coteşte la stînga. În curte ai să vezi mai multe localuri unde se serveşte mîncare. Ţi-l recomand în special pe cel în care se vinde pui la grătar. Cartofii prăjiţi de acolo sînt cei mai buni din oraş.

Et îi zîmbi cu zîmbetul acela vesel care dezvăluia tînărul entuziast şi sincer din spatele omului de ştiinţă solitar. Bella simţi nevoia să izbucnească în hohote de rîs.

– Veşti bune pentru un împătimit al cartofilor prăjiţi, zise el. Te văd diseară?

– Voi fi acolo. Vino la uşa din spate a bucătăriei. Am de cpt o mulţime de prăjituri.

Rezemîndu-se cu un şold de cadrul uşii, îl urmări cum traversa mica încăpere cu picioarele lui deşirate. În capul scărilor se întoarse să mai spună o dată la revedere şi reuşi să se lovească la cap.

– Au!

Bella alergă către el acoperindu-şi gura cu mîna. Strîmbîndu-se de durere, David clătină capul cu un aer jalnic.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

Cu degetele lui noduroase, David, frecă un punct de pe frunte.

– E ceva ciudat în legătură cu moştenirea genetică. Amîndoi părinţii mei sînt de înălţime medie. Tatăl meu este chiar mai scund decît media. Dar undeva, în amîndouă familiile lor există bărbaţi foarte înalţi – unchiul Phil şi unchiul Henry, de

exemplu – care sînt sigur că şi-au lăsat amprenta asupra mea. Oricum, da, mă simt bine.

O studie preţ de o clipă, apoi îi atinse uşor vîrful nasului cu degetul.

– Ne vedem mai tîrziu.

Aplecîndu-şi capul cu grijă, porni în jos, pe scări.

Cînd Bella se întoarse în cameră, Chuck se apropie de ea şi-i puse în mînă ceaşca de cafea abandonată.

– Drăguţ, Bella. Foarte drăguţ.

– Ce e drăguţ?

– Cine, nu ce. Paul Bunyan.

– Oh, vrei să spui David.

– Ăsta-i numele lui? Greşită distribuţie. Ar fi trebuit să fei Goliat. Înţeleg că este noua scînteie din viaţa ta.

Bella îi aruncă lui Chuck, o privire piezişă, care spunea: „Termină cu prostiile astea"!

– Cîtuşi de puţin. E chiriaşul meu.

– E foarte convenabil, nu-i aşa? spuse el ridicînd în mod sugestiv dintr-o sprînceană. Nici unul nu mai trebuie să se deplaseze pînă acasă după aceea.

Bella nu se putu abţine să nu rîdă.

– Eşti imposibil, Chuck, şi întotdeauna ai fost cel mai bîrfitor bărbat.

– Mulţumesc cerului că în sfîrşit, mi-ai dat un subiect de bîrfă.

Chicotind încă, Bella se simţi privită de mai multe perechi de ochi cu o expresie atotcunos-

cătoare în timp ce se întorcea la doamna Huston, faţă de care se scuză că o făcuse să aştepte. Dar închiziţia nu-şi spusese încă ultimul cuvînt.

– Credeam că mi-ai spus că nu te întîlneşti cu nimeni, spuse bătrîna doamnă cînd Bella se aşează jos şi începu să-i taie pieliţele de la unghii.

– Aşa este.

– Atunci cine e individul?

– Este un musafir din partea familiei soţului meu. Asta-i tot.

– Prostii, spuse doamna Huston înlăturînd explicaţia Bellei cu o mişcare a mîinii ei libere. Am văzut cum se uita la tine.

– Cum se uita la mine?

– Pe vremea mea, am fi spus că e fermecat. Nu sînt prea sigură cum se spune acum – cu călcîiele aprinse, sau cam aşa ceva. Dar e, în mod clar, fermecat. Şi, nu mai e nevoie s-o spunem, aşa eşti şi tu.

– Nu cred...

– Desigur, e mai tînăr ca tine, continuă ea ignorînd intervenţia Bellei. Dar asta-i foarte bine. Sîngele tînăr este întotdeauna bun. Am avut un amant mai tînăr cînd mă apropiam de cincizeci de ani şi a fost cel mai bun lucru ce mi s-ar fi putut întîmpla. Nu durează, desigur, însă natura a făcut ca femeile mai vîrstnice şi bărbaţii mai tineri să aibă un apetit sexual asemănător, aşa că se ajunge la un rezultat satisfăcător.

– Mă bucur să aud asta, zise Bella sec.

– Stă mult timp pe-aici? Cu ce-şi cîştigă

existenţa? Întotdeauna se îmbracă aşa? Cred că ar trebui să-i spui să se tundă.

Bella răspunse automat la întrebările de baraj ale clientei ei, fără a da prea multă atenţie faptului. Existau cîteva întrebări personale care necesitau un răspuns. Cum ar fi: pentru ce anume venise David la magazin? Despre ce voia să discute cu ea? Ce voia de la ea?

În realitate, îşi spuse ea cu un zîmbet strîmb, avea o idee foarte clară despre ce voia el de la ea. Bineînţeles. Dar oare ce anume dorea ea de la el?

Şi cît timp mai putea amîna răspunsul la această întrebare?

David stătea afară, lîngă fereastra bucătăriei, urmărind-o pe Bella şi spunîndu-şi că de fapt n-o spiona. În fond, fusese invitat, dar nu voia să-şi facă încă simţită prezenţa. Cert era că îi făcea plăcere să se uite la ea.

Stînd în picioare lîngă masa centrală din bucătărie, a cărei suprafaţă era confecţionată dintr-un lemn tare de culoare deschisă, Bella privi la o pagină dintr-un vechi caiet de notiţe alb cu negru, proptit de un recipient din sticlă pentru paste făinoase. Măsură apoi făină şi o trecu prin sită, fără a fi conştientă de prezenţa lui în tenebrele

nopţii. Îşi strînse părul într-o coadă de cal ridicată în vîrful capului, însă cîteva şuviţe întunecate scăpaseră din ea şi-i atîrnau pe lîngă obraji şi pe gît. Bluza ei, colorată în roz-aprins, era băgată în nişte pantaloni marinăreşti şi, împrejurul taliei, avea legat un şorţ cu un imprimeu alb cu albastru.

Bella avea o siluetă asemănătoare unei clepsidre, de genul celor imortalizate pe pînză, de pictori, cu un secol în urmă. Trupul ei voluptuos era antiteza siluetei filiforme a femeilor anorexice aflate acum la modă şi David închise ochii un moment, pentru a mulţumi cerului că mai existau încă femei ca Bella, cu destulă carne pe ele care să-i ofere unui bărbat ceva plăcut de ţinut în braţe. Acum, David îşi dorea, mai mult decît orice altceva, s-o îmbrăţişeze.

Cînd bătu în geam, ea ridică privirea tresărind. După aceea însă, îi dărui un zîmbet afectuos, şi traversă încăperea ca să deschidă uşa din spate. În momentul în care David păşi în bucătărie, în ochii ei reapăru aceeaşi privire surprinsă.

– Te-ai tuns, spuse ea mirată. Şi ţi-ai ras barba. Şi eşti îmbrăcat. Vreau să spun, în haine ca lumea. Adică... Oh, înţelegi tu ce vreau să spun.

– Cred c-am prins esenţialul, zise el sec. Încerci să-mi spui că arăt un pic schimbat.

– Foarte schimbat.

El se uită în jos la tricoul de bumbac, deschis la piept în formă de V şi la blugii curaţi şi aproape noi de pe el. Făcuse efortul să se îmbrace astfel pentru Bella ca şi cum ar fi avut o întîlnire ade-

vărată de modă veche. Trecîndu-şi mîna peste maxilarul lipsit de barbă, David rosti:

– După ce te-am văzut la prînz, m-am dus la frizer şi le-am spus să dea totul jos. Categoric, e o senzaţie plăcută.

– Dă-mi voie.

Bella ridică mîna şi-i atinse cu vîrful degetelor obrazul neted. Ca răspuns la atingerea ei, David inspiră scurt. Ea îngheţă şi păru să- şi dea seama că acel gest simplu şi cu totul întîmplător trimisese, prin amîndoi, ceva asemănător unui şoc electric

– Ai dreptate. E neted, spuse ea lăsîndu-şi mîna să cadă.

– Îţi place?

David îşi dori să fi tăcut din gură, dar aşteptă, în vreme ce ea îl studia plimbîndu-şi privirea pe îndelete asupra chipului şi părului lui.

În cele din urmă, ea rosti:

– Arăţi...

El îşi ţinu respiraţia stingherit de nervozitatea ce-l stăpînea.

– ... complet schimbat.

– Cred că am stabilit asta deja, dar cum? Schimbat în bine sau în rău?

– Oh, în bine. Indiscutabil în bine.

David scoase un suspin de uşurare.

– Atunci, e-n regulă.

– Vreau să spun, continuă ea, acum ţi se vede faţa. Ai un chip foarte...

Bella făcu din nou o pauză, pentru a căuta

cuvîntul potrivit. El îşi dori ca ea să termine odată cu figura asta.

– Foarte... cum?

– Atrăgător. Nu cred că mi-am dat seama pînă acum ce chipeş eşti.

– Adevărat?

David părea teribil de încîntat de complimentul ei. Dimineţile, cînd se uita în oglindă, vedea în mod cert o figură agreabilă, dar nu mai mult ca de obicei. Totuşi, dacă Bella dorea să-l creadă chipeş, avea s-o lase să creadă ce dorea.

– Mulţumesc.

Încă o dată, ca şi cum pierduse controlul asupra mişcărilor propriului trup, ea ridică mîna şi-i îndepărtă cîteva şuviţe roşcat- aurii de pe frunte. Imediat după aceea, îşi trase mîna repede înapoi de parcă s-ar fi fript.

– Iartă-mă.

– Pentru ce?

– Păi, fiindcă mă agit atît în jurul tău.

Cînd se întoarse şi traversă bucătăria, el îşi dădu seama că tot timpul ăsta stătuseră în prag cu uşa deschisă.

– Intră, spuse ea. Coc prăjituri.

Închizînd uşa bucătăriei după el, simţi mirosul ce plutea în încăpere: o aromă ce-i evoca amintirea unor duminici petrecute acasă la bunici. Muriseră cînd el era încă mic, dar îşi mai amintea încă mirosul de parcă ar fi fost ieri.

– Prăjituri cu migdale, zise el. *Mandelbrat.*

Ea încuviinţă.

– Am tocmai dispoziţia necesară. Rosh Hashangh[1] e săptămîna viitoare şi întotdeauna sărbătoresc anul nou scoţînd la lumină vechile reţete şi pregătind o mulţime de prăjituri. Mandelbrat, ştrudele şi prăjituri cu miere.

Se auzi soneria de la cuptor şi, luînd o pereche de mănuşi de bucătărie, Bella scoase din cuptor două tăvi de rulouri umplute cu migdale. Le aşeză apoi deasupra sobei, să se răcească înainte de a le tăia în bucăţi.

David observă mai multe coşuleţe de răchită umplute cu prăjituri.

– Ce faci cu toate astea? întrebă el.

– Multe dintre ele le duc la magazin. I-am învăţat rău pe toţi – şi pe clienţi şi pe manichiuriste. Au început să aştepte să fac şi pentru ei. De asemenea, le vînd la parter, în magazinul de cadouri, pentru a fi servite cu cafea filtru. Îmi place să le duc acolo, mai ales acum, că băieţii sînt plecaţi.

Cînd pomeni de fiii ei absenţi, pe chip i se aşternu o expresie visătoare şi David îşi dori s-o poată lua în braţe, ca să-i alunge tristeţea. În loc de asta se sprijini de tăblia mesei alăturate şi îşi încrucişă mîinile la piept.

– Cînd i-ai văzut ultima oară?

Bella amestecă în aluatul aflat într-un vas mare de sticlă şi-i răspunse:

– A trecut o lună de cînd au plecat la universitate. Sînt în anul doi. Alex stă la cămin, la

1. Anul nou evreiesc

Santa Cruz, iar Sam locuieşte, semestrul ăsta, într-un apartament închiriat la Berkeley împreună cu un coleg.

Încruntîndu-se, îngrijorată, adăugă:

– Nu cred că aşa e cel mai bine pentru el, dar a insistat foarte mult.

– Sînt sigur că va fi totul bine, spuse David. Vin acasă de Anul Nou?

Ea clătină din cap.

– Nu le permite timpul. M-au invitat, totuşi, să mă duc la ei şi să le duc multe prăjituri. Cel puţin, nu încearcă să mă evite.

– Şi te duci?

– Dacă noua manichiuristă trece mîine testul, da.

O urmări apoi cum fasonează aluatul în rulouri separate şi le pune în tăvi. Deschise uşa cuptorului, băgă tăvile înăuntru şi potrivi ceasul.

– Fiii tăi sînt norocoşi să aibă pe cineva care să le poarte de grijă, aşa cum faci tu, spuse el.

Bella ridică privirile surprinsă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar sînt mama lor.

– Nu toate mamele sînt aşa, ca tine.

– Oh, zise ea, n-ai simţit... Iartă-mă, nu-i cîtuşi de puţin treaba mea.

– N-am simţit... ce? E-n regulă, poţi să mă-ntrebi orice.

Ea îşi şterse mîinile pe şorţ şi se rezemă de marginea planşetei de lucru.

– N-ai simţit că mama ta te iubeşte?

Întrebarea îl luă pe nepusă masă şi el chibzui un moment asupra ei.

– Cred că da. Sigur. Doar că...

Nu vorbise despre acest lucru cu nimeni şi nu era prea sigur cum să se exprime.

– Obişnuiam să cred că, pentru amîndoi, sînt un fel de experiment de genul: Hai să facem un copil, să vedem cum este. Numai că experienţa asta nu se mai termina. Vreau să spun că, mă născusem şi eram acolo tot timpul. Nu cred că mama ştia prea bine cum să se descurce cu mine.

Expresia de caldă înţelegere din ochii căprui şi blînzi ai Bellei îl determină pe David să înghită în sec, fiindcă înţelesese în ce direcţie se îndrepta conversaţia lor şi asta nu-l făcea deloc fericit. Îi oferi Bellei unul dintre zîmbetele lui vagi, lipsite de umor.

– Te rog, nu te uita la mine în felul acesta.

Ea făcu ochii mari.

– Cum mă uit la tine?

– De parcă aş fi unul dintre cei mai săraci o sută de oameni, replică el cu o nuanţă de sarcasm în glas. Nu vreau să-ţi pară rău pentru mine.

– Nu-mi pare rău pentru tine.

– Nu

– Nu, spuse ea cu hotărîre încleştîndu-şi mîinile una de alta. Ceea ce simt, este durerea ta. N-am ce-i face, aşa sînt eu. E ca şi cum ar exista o legătură între mine şi anumiţi oameni. Cînd sînt

trişti, sînt tristă şi eu. Cînd sînt fericiţi, la fel sînt şi eu. Între noi – zise ea făcînd semn spre el şi apoi spre ea – există această legătură şi, din cauza asta, simt cînd te doare ceva.

– Nu mă doare nimic.

– Ei na, bineînţeles că te doare, David. Pe toţi ne doare, cîteodată, ceva. Toţi am avut în viaţa noastră, lucruri care n-au ieşit cum am vrut – dezamăgiri, tristeţi, pierderi. Altfel n-am fi oameni. Numai că, suspină ea, n-o să-ţi placă ce-ai să auzi.

El simţi că i se încordează muşchii obrazului.

– Continuă.

– Voiam să-ţi spun că tu cheltuieşti extrem de multă energie ca să nu-ţi simţi durerea.

Întorcîndu-şi mîinile cu palmele-n sus într-un gest de neajutorare, Bella rosti.

– Dar eu ţi-o simt, David. O simt. Şi mă doare pentru tine.

El înţepeni. La auzul cuvintelor liniştite ale Bellei se simţi invadat de o emoţie căreia nu-i putea da un nume. O fixă cu privirea conştient de palpitaţiile uşoare din pieptul lui şi de faptul că i se accelerase respiraţia. În lumina ce venea din tavan, ochii ei părură să licărească. Din cauza lacrimilor? Lacrimi pentru el?

Observă apoi două pete de făină: una pe obrazul ei şi alta pe bărbie. Tenul ei era îmbujorat de la căldura constantă a cuptorului şi şuviţe de păr negru ca abanosul îi încadrau faţa, unele dintre ele fiind lipite de pomeţii ei înalţi şi rotunjiţi.

Se gîndi că era cel mai frumos chip pe care-l văzuse şi pe care avea să-l mai vadă vreodată. Ştia că în scurtul răstimp ce trecuse de cînd o cunoscuse, o lăsase – mai mult decît lăsase pe oricine altcineva – să vadă care anume îi erau motivaţiile interioare şi – incredibil – lumea nu-i căzuse în cap.

Trebuia să se unească cu ea, să facă să dispară distanţa dintre trupurile lor. Ceea ce voia de fapt, era să se scufunde în ea. Cel puţin, trebuia s-o atingă.

Bella simţi muchia planşetei apăsîndu-i spinarea cînd David o porni către ea, cu chipul exprimîndu-i clar intenţiile. Nu simţea nici o dorinţă să i se împotrivească. Din doi paşi, el ajunse lîngă ea şi, luîndu-i faţa în mîini îşi apropie gura de a ei.

Suspinînd uşor, se cutremură sub atingerea lui şi sub apăsarea buzelor lui pline şi hotărîte. Sărutul lui era incredibil de blînd, însă dincolo de el, Bella îi simţea forţa dorinţei şi efortul pentru a se stăpîni.

Rezemîndu-se cu coatele de suprafaţa planşetei din spatele ei, Bella se arcui spre el, savurînd senzaţia sărutărilor lui uşoare apoi îl lăsă să-i încline capul înlesnindu-i accesul la tot restul feţei – la frunte, sprîncene şi la pleoapele coborîte asupra ochilor. Fu învăluită de mireasma lui, acea aromă masculină de spaţii libere, pe care o purta cu el, combinată în seara asta cu parfumul discret al unui after shave cu miros de lămîie. Îi plăcea modul în care gura lui îi tachina uşor pielea şi felul

în care aceasta părea plină de viaţă şi preţuită pentru întîia oară după atît de multă vreme.

Şi totuşi, nu se putea hotărî încă să îl cuprindă în braţe şi să se muleze pe trupul lui puternic, aşa cum ar fi vrut. Cumva, atîta timp cît stătea aşa, dornică dar pasivă, se simţea încă în siguranţă.

David îşi retrase buzele mîngîietoare, însă continuă să-i ţină capul în mîini.

– Bella, rosti el liniştit.

Ea deschise ochii şi-şi înălţă privirea spre el.

– Ţi s-au aburit ochelarii.

Colţurile gurii lui se ridicară în sus.

– Ai dreptate.

Îşi scoase ochelarii şi-i puse lîngă castronul din spatele ei. Apucă apoi marginea planşetei punîndu-şi mîinile de-o parte şi de alta a ei, fără s-o atingă, dar ţinînd-o prizonieră între braţele lui. Ochii lui, care-o priveau acum fără bariera lentilelor, străluceau cu o intensitate ciudată ce-i pătrunse pînă în adîncul sufletului. Fără a spune un cuvînt el îi adresă cu acea privire o întrebare la care ea nu se putu decide să-i răspundă.

– Presupun că nu vrei o prăjitură, zise ea.

El clipi părînd uluit; după aceea, însă îşi lăsă brusc capul spre spate şi izbucni în rîs. Era pentru prima oară că-l auzea rîzînd şi sunetele puternice şi ample i se potriveau perfect.

– Eşti prea de tot, spuse el chicotind. A reapărut vechiul sindrom de respingere. Încerci să schimbi subiectul îmbiindu-mă din nou cu mîncarea.

– Înţeleg că nu vrei o prăjitură.

– Te vreau pe tine, Bella, şi cred că ştii asta.

– Oh!

Ea îşi fixă privirea în locul în care deschizătura în formă de V a sweaterului lăsa să i se vadă părul blond şi cîrlionţat de pe piept.

– Şi tu mă doreşti pe mine

Nerăspunzîndu-i, David o îmboldi.

– Hai, răspunde.

În vocea lui nu se simţea nici o undă de nerăbdare, şi cînd punîndu-i un deget sub bărbie, o forţă să-şi ridice capul şi să-i întîlnească privirea, Bella văzu că ochii îi erau amuzaţi şi plini de tandreţe.

– Cu cîteva clipe în urmă mi-ai spus nişte adevăruri despre mine. Dă-mi voie să fac şi eu acelaşi lucru. De cînd ne-am întîlnit, între noi s-a stabilit o anume legătură, după cum ai zis şi tu. Nu ştiu ce este şi unde va duce, dar e aici şi nu poate fi ignorată. Am dreptate, sau nu?

Cu toate astea, Bella nu se simţea în stare să-i răspundă. I-se părea că e ridicolă, laşă, se simţea îngrozită... şi în acelaşi timp simţea că se topeşte de dorinţă.

David îşi puse mîinile pe umerii ei şi începu să-i maseze cu degetele lui lungi şi puternice.

– Ce este? Vorbeşte-mi!

– Nu sînt sigură.

Bella închise ochii. Mîinile lui parcă făceau minuni.

– De unde ai ştiut? îl întrebă ea.

– De unde am ştiut... ce? o întrebă la rîndul lui, aplecîndu-şi capul şi începînd s-o sărute uşor pe gît, lingîndu-i apoi pielea sensibilă de lîngă ureche.

– Că tensiunea nervoasă din corpul meu se acumulează în umeri.

– Ştiu multe lucruri despre tine, Bella. Lasă-mă să-ţi demonstrez.

Cu gura şi limba lui, David trasă o linie de la ureche, pe partea laterală a gîtului ei, pînă găsi adîncitura de deasupra claviculei. Cînd mîngîierile lui decise – şi totuşi uşoare – îi coborîră de la umeri în josul braţelor, Bella se auzi gemînd. Luîndu-i mîinile într-ale lui, David i le ridică şi le aduse în jurul gîtului său.

– David, rosti ea suspinînd, incapabilă să-şi înfrîneze reacţia corpului cînd el îşi rotunji palmele pe sînii ei, la început dedesubt, apoi în partea de deasupra, masîndu-le cu delicateţe pielea lor sensibilă. Încet, cu mişcări experte ei îi frecă sfîrcurile transformîndu-le în mici piscuri tensionate. Bella fu străbătută brusc de un frison care-i înfierbîntă sîngele şi o făcu să se umezească aproape dureros între picioare.

– Oh, şopti ea simţindu-se lipsită de apărare în faţa atacului lui. Oh, şopti ea din nou.

David o trase spre el inhalîndu-i parfumul dulce de trandafiri, odată cu aromele prăjiturilor pe care le pregătea – vanilie, migdale, lămîie. Sînii ei i se zdrobiră de piept şi el îi simţi vîrfurile umflate ale sfîrcurilor prin ţesătura puloverului său.

– Bella, murmură el şi îi căută din nou gura.

De data asta îşi repezi limba printre buzele ei, invadîndu-i interiorul întunecat şi dulce ca mierea, comunicîndu-i că prelua acum conducerea şi ea nu mai avea de ce să se lupte.

Ea-i întîmpină limba cercetătoare cu a ei şi el se simţi scufundîndu-se într-un torent de senzaţii. Camera părea că se- nvîrteşte şi în urechi îi răsuna un zgomot teribil, asemănător cu bubuitul unui tunet. David simţi că se clatină şi că podeaua începe să trepideze uşor sub el. Se auzi un trosnet cînd căzură farfuriile, oalele se ciocniră una de alta şi unde uşoare de mişcare cuprinseră toată bucătăria, mişcări ce n-aveau nimic de-a face cu femeia din braţele lui.

Se aflau în mijlocul unui cutremur.

Capitolul 5

Bella simţi că i se opreşte inima şi rămase complet nemişcată – probabil nu mai mult de trei secunde – timp în care încercă să decidă dacă să se mişte sau nu. David rezolvă problema ducînd-o spre masa solidă din bucătărie şi împingînd-o sub ea.

– Pune-ţi mîinile deasupra capului şi stai jos, spuse el.

Ea făcu întocmai şi se întrebă de ce nu i se alătura şi el.

– Unde te duci?

– Sînt aici.

Ondulările şi balansările mai continuară circa zece secunde care i părură Bellei lungi ca zece

ani. Se ghemui pe podea şi se uită pe furiş la David. Acesta stătea lîngă peretele bucătăriei şi se sprijinea cu palmele lipite de el. Pe chip, îi stăruia expresia unei emoţii puternice combinate cu o anume aroganţă. Pur şi simplu se simţea în mediul lui. Stătea cu sufletul la gură şi tremura îngrozită întrebîndu-se dacă viaţa ei avea să ia sfîrşit, iar el era la fel de fericit ca porcul proverbial aflat la troaca plină de lături.

În sfîrşit, mişcările se opriră. Bella rămase pe loc, pe jumătate aşteptîndu-se la o replică sau două, aşa cum se întîmpla adeseori. Dar pe măsură ce secundele treceau, tăcerea şi nemişcarea continuau şi se părea că pericolul trecuse.

– Pot să ies afară acum? întrebă ea cu o voce slabă, ce-i răsună în propriile-i urechi asemenea vocii unui copil.

– Da, răspunse David cu palmele şi capul încă lipite de perete. În postura asta, semăna cu un detectiv trăgînd cu urechea la o încălcare a legii în curs de derulare în camera alăturată.

– Vrei, te rog, să deschizi televizorul?

Bella deschise micul aparat aflat pe o planşetă lîngă chiuvetă şi schimbă canalele pînă ce găsi programul unei reţele locale afiliate. O echipă de la departamentul de ştiri se angajase în obişnuita discuţie improvizată, vorbind despre ce li se întîmplase fiecăruia şi despre comunicările telefonice primite la post. Neîndoielnic, era prea devreme pentru a avea informaţii în legătură cu epicentrul cutremurului şi date precise despre

amploarea acestuia.

Bella îşi roti ochii prin bucătărie. Două farfurii căzuseră de pe un raft, dar din cîte se părea nu mai existau şi alte stricăciuni. După ce aruncă la gunoi cioburile, se întinse după telefon.

– Pe cine chemi? o întrebă David.

– Pe băieţi.

– În nordul Californiei? Probabil că nici nu l-au simţit.

– Cu toate astea...

Bella formă numărul căminului lui Alex. De la marele cutremur Loma Prieta din Munţii Santa Cruz, din 1989, nu se împăcase niciodată cu dorinţa lui de a pleca la studii acolo. Pe fir se auzi vocea unui computer anunţînd că toate circuitele erau ocupate.

Impactul ultimelor evenimente o ajunse din urmă declanşîndu-i clasica reacţie întîrziată şi începu să tremure necontrolat. Fu extrem de recunoscătoare cînd simţi împrejurul ei braţele puternice ale lui David ce o cuprinseră strîns, învăluind-o în căldura lor.

– Te-ai liniştit? întrebă el după o vreme zîmbind în jos, spre ea.

– Mereu cred c-am să mă obişnuiesc cu ele, dar n-am reuşit. Te fac să te simţi atît de neputincios.

El încuviinţă.

– Aşa şi sîntem. Nu prea poţi face mare lucru cînd se mişcă pămîntul.

Ea se strînse la pieptul lui, reconfortată de

bătăile puternice şi ritmice ale inimii bărbatului.

– Aş fi preferat să trăiesc acolo unde sînt uragane chiar şi tornade.

– Cutremurele constituie cea mai impresionantă manifestare a naturii. Ne priveşte cum construim clădiri înalte şi încercăm s-o îmblînzim rîzînd.

Aruncîndu-şi capul pe spate, Bella îl săgetă cu o căutătură furioasă.

– Pentru tine e amuzament, nu-i aşa? Te distrezi de minune.

– La drept vorbind, aşa e, recunoscu el de-abia stăpînindu-şi emoţia interioară. Ascultă, dacă te simţi bine, eu trebuie să plec.

– Unde de tuci?

– Am primit de la Caltech[1] o invitaţie deschisă ca, în cazul producerii unui seism important, să mă duc acolo să le dau o mînă de ajutor. Mi-ar plăcea foarte mult să merg.

– Bine, dar asta-i în Pasadena.

– Cît de departe e asta?

– Kilometri întregi. Chiar dacă traficul de pe autostradă nu e prea mare şi tot îţi ia aproximativ o oră.

– Atunci e mai bine s-o iau din loc.

După ce o mai strînse o dată în braţe, David îi dădu drumul.

– O să te descurci? Ţine minte, dacă mai vine

1. Institutul de tehnologie din California.

vreunul, adăposteşte-te sub ceva solid şi puneţi braţele deasupra capului ca să te protejezi.

– Dar David, tu ce-ai să te faci? Mă gîndeam... dacă are loc o replică în timp ce eşti cu maşina pe şosea ce-o să faci?

Brusc, începu iar să tremure şi continuă:

– Adu-ţi aminte cum a cedat autostrada la San Francisco acum cîţiva ani şi cum au rămas maşinile acelea pe jumătate atîrnate în gol.

David îi prinse braţele deasupra coatelor şi o privi fără să şovăie.

– Bella, asta-i viaţa mea. Studiez cutremurele, merg exact acolo unde au loc şi mă învîrt prin preajmă, existînd uneori mari neşanse să păţesc ceva. Pînă acum am scăpat nevătămat şi întotdeauna pornesc cu ideea că nu mi se va întîmpla nimic.

– Dar o să fiu îngrijorată.

– Ba să nu fii, rosti el tăios.

– Perfect. N-o să fiu, izbucni Bella la rîndul ei.

În clipa aceea, auzi soneria cuptorului şi scoase afară prăjiturile punînd tava pe un grătar. David îi urmări mişcările tensionate şi expresia feţei lui se îmblînzi.

– Încearcă să înţelegi, grăi el. Am trăit de capul meu multă vreme. Nu sînt obişnuit să-i pese cuiva de mine cîtuşi de puţin.

– Ei bine, mie îmi pasă.

Bella îşi ridică palmele într-un gest neajutorat şi întrebă:

– Ce-aş mai putea spune? Îmi pare rău.

– Şi mie. Şi deşi asta nu e o consolare, cînd vine vorba de siguranţa mea, fac tot ce trebuie în sensul ăsta şi în rest, nu mă gîndesc mai departe. Îţi dai seama că, dacă mi-a sunat ceasul, nu prea pot face mare lucru să evit acest fapt.

Ea îl studie cîtva timp cu privirea apoi dădu afirmativ din cap.

– Înţeleg. Fireşte că ai dreptate. Nici unul dintre noi nu poate face cine ştie ce în acest caz. Du-te, atunci. Dă-mi voie doar să-ţi împachetez cîteva prăjituri. Serveşte-i şi pe cei de acolo.

David izbucni în rîs şi sunetul profund şi plin de căldură al vocii lui umplu bucătăria.

– Desigur, încuviinţă el. O să fie de milioane. Deja văd scena în faţa ochilor. Noi, cu figurile noastre de oameni de ştiinţă, cu ochelari cu lentile groase şi părul ciufulit şi în plus cu halatele pline de pete de cerneală, mestecînd de zor şi împrăştiind firimituri de prăjitură pe seismograf.

Chicotind amuzat, o întrebă:

– Sînt de acord, dar poţi să fii gata repede? Vreau s-o iau din loc.

Bella înşfăcă un platou de carton, puse pe el o grămadă de prăjituri cu miere şi ambală totul în folie de aluminiu. Punîndu-i pachetul în mînă îi zise.

– Ai grijă.

Pentru o clipă el păru amuzat şi totodată iritat.

– O să am grijă, spuse el şi o sărută uşor.

– Oh, David.

Bella suspină şi se rezemă de el.

El îşi îndepărtă capul de-al ei şi-i zise:

– De-abia aştept să continuăm de acolo de unde ne-am oprit.

– Poate că natura a avut motivele ei să intervină.

– Sper că nu crezi ce spui.

Ea înălţă din umeri.

– Pe moment, aşa mi se pare.

– Aştept cu nerăbdare să-ţi dovedesc că teoria ta e complet greşită. La revedere.

Multă vreme după plecarea lui David, Bella stătu lipită de televizor, atingîndu-şi gura cu degetele, acolo unde fuseseră buzele lui. Uau, gîndi ea folosind una dintre interjecţiile favorite ale fiilor ei, omul ăsta ştie cum să sărute. În comparaţie cu el, ea era o simplă amatoare. Ăsta era adevărul – era cumplit de lipsită de experienţă. În afară de sărutările din adolescenţă, îl avusese doar pe Jake în toţi aceşti ani, iar David era complet diferit de Jake, mai ales în felul în care săruta. Gîndindu-se cum ar fi dacă ar face dragoste cu David, fu străbătută de un fior puternic. Acesta, însă era dublat de o porţie zdravănă de frică.

Cine ştie, poate era tot o reacţie întîrziată de la cutremur.

La televizor îl numeau moderat. Urmări cum reporterii puneau, unor oameni de ştiinţă, întrebările obişnuite. Dintre aceştia, revenea mereu în cadru o femeie atrăgătoare cu tot aerul ei studios purtîndu-şi bebeluşul după ea. Sărmanul, reflectă Bella a trebuit să fie trezit în toiul nopţii pentru ca

mama să poată merge la laborator. Nu era vorba de cutremurul cel mare, spuneau cei de la televizor. Era ori o replică la cutremurul dinainte, ori o mişcare telurică premergătoare unui alt cutremur, ori un seism cu totul independent de celelalte, ori...

Continuară tot aşa pînă ce pe Bella începu s-o doară capul. Înregistră o replică, una mică de cel mult cîteva secunde. După ce verifică toată casa fără să mai găsească alte pagube, se mai uită la televizor vreo două ore. Fu atentă mai ales cînd camerele de luat vederi dădură ocolul unei încăperi de la Caltech sperînd să-l zărească pe David în grupul de experţi adunaţi acolo. Pentru o fracţiune de secundă i se păru că-l vede în planul îndepărtat, însă cadrul se încheie mai înainte de a fi sigură de asta.

Ajunsese oare în siguranţă la Pasadena? se întrebă ea. Suspină zgomotos, dorindu-şi să nu-i fi păsat de el. Acum se mai adăugase un nume pe lista prietenilor şi rudelor ei pentru care să-şi facă griji. Jake se dusese, dar fiii ei erau în fruntea listei. Era mereu neliniştită din cauza lor, a siguranţei lor. Se întreba dacă mîncau ce trebuie, dacă nu cumva luau droguri sau făceau sex la întîmplare.

– Sex? Copiii ei? Nici nu voia să se gîndească la aşa ceva.

Acum, mai apăruse şi David – încă o persoană apropiată şi dragă pentru care să se teamă.

Cum putea fi el atît de entuziasmat de natură?

se mira Bella. Tot haosul şi toate distrugerile acelea... Pe ea o îngrozeau pur şi simplu.

În schimb, pe ea o entuziasmau oamenii cu tot haosul pe care-l provocau şi cu toată înclinaţia lor spre distrugere. Avea sentimentul că David – în cazul în care nu era de-a dreptul îngrozit – era nespus de prudent în privinţa lor.

Seismul, care se dovedi a fi avut intensitatea de 5,9 grade pe scara Richter, avusese epicentrul în deşertul Majave, la circa o sută treizeci de kilometri de locul unde trăia Bella şi departe de nordul Californiei. Oricum, a doua zi dimineaţă, le telefonă fiilor ei. Amîndoi erau bine. Îi spuse lui Alex că s-ar putea să-şi facă apariţia la începutul săptămînii următoare şi el o îndemnă să vină, spunîndu-i că el şi cu Sam voiau s-o scoată în oraş la cină, de ziua ei. Stabiliră să vină Sam de la Berkeley la Santa Cruz, pentru ca ea să aibă mai puţin drum de făcut cu maşina şi să se întîlnească toţi trei luni seara.

După ce închise telefonul, Bella privi afară, pe geam. Jeepul lui David nu se afla pe alee. Nu se întorsese noaptea trecută şi ea se dojeni singură că iar intră la griji. La urma urmei, era un om matur şi nu-i datora nimic. Tocmai atunci, telefonul începu să sune.

– Bella?

– Oh, David. Eşti bine?

– Desigur. Vreau să-ţi spun că nu ştiu sigur cînd mă întorc; poate la noapte, poate mîine.

– E-n regulă. Îţi mulţumesc că mi-ai telefonat. Vorbesc serios.

– Mda. Păi... păreai cam neliniştită.

– Cine, eu? zise ea zîmbind. Neliniştită? Poate te referi la altcineva.

Chicotitul lui avea un sunet plăcut prin linia telefonică.

– Mda. Se poate. La revedere.

– Oh, David... începu ea, dar el deja închisese. Voia doar să-l avertizeze că duminică urma să aibă loc petrecerea pentru Kate, şi aleea avea să fie plină de maşini.

– Ce naiba e asta?

Auzind surprinderea din vocea lui Kate, Bella îşi ridică privirea din bloc-notes. Blonda ei prietenă şi viitoarea mireasă, ţinea în mîini, ca să vadă toată lumea, ceea ce la prima vedere părea un animal şchiop, împăiat, căruia îi lipsea umplutura.

Celelalte musafire se holbară uluite la banda subţire de elastic ataşată de o bucată de material pe care era pictată figura veselă a unui elefant. De fiecare parte a ei avea urechi mari şi moi ce se

legănau şi o trompă roşie, cu totul deplasată, atîrnînd din mijlocul ei.

– De la cine e? se interesă Bella.

În calitate de gazdă se oferise să noteze cadourile şi expeditorii lor, pentru ca mai tîrziu, Kate să poată trimite scrisori de mulţumire.

Kate citi ce scria pe o carte mică de vizită, apoi se uită la Carla.

– Se pare că e de la tine.

– Mi-e teamă că se datorează amabilităţii noii mele secretare, spuse atrăgătoarea avocată brunetă, una dintre clientele fidele pe termen lung ale lui Kate. Îmi cer scuze. Toată săptămîna am fost la tribunal şi noaptea a trebuit să lucrez la alte cazuri. N-am prea avut timp de cumpărături. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-o fi ales aşa ceva?

– Crezi că e vreun fel de podoabă pentru păr? ciripi Hollis cu accentul ei englezesc, muzical. Sau poate – cum îi ziceţi voi aici în Statele Unite – o pereche de bikini cu sfoară pentru striptease. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai dărui unei mirese un obiect de lenjerie atît de urît?

Dee, fiica adolescentă a lui Kate, privi spre mama ei şi exclamă.

– Oh, Dumnezeule! Mami, ştiu ce e asta!

Toţi ochii se întoarseră spre fata cu păr roşu care acum avea şi o faţă extrem de roşie. Dee îşi ţinea o mînă la gură scuturîndu-se de rîs şi arătînd, în acelaşi timp, nespus de stingherită.

– E-n regulă. Spune-ne ce este? o somă Kate.

Dee îşi muşcă buzele.

– Este... ăăă... un fel de... vreau să spun seamănă cu... Una dintre fetele de la şcoală avea unul dintr-astea, ştiţi, un catalog de lenjerie deşucheată şi...

Kate se încruntă.

– Dee, zise ea cu fermitate, dacă ştii ce este obiectul acesta, spune-ne odată!

– Foarte bine. Păi, este... ştiţi... cu ăia se îmbracă tipul, de exemplu în noaptea nunţii şi... ăăă... nu pot să spun!

– Ba da, poţi, o îmboldi Bella.

Carla, care luase bucata de material şi acum o examina ca şi cum constituia o probă într-un proces, rosti în cea mai reuşită manieră avocăţească.

– Ceea ce avem noi aici este într-adevăr o pereche de chiloţi bărbăteşti. Presupun că menirea lor este ca bărbatul să... am putea spune, umple trompa elefantului cu...

Una dintre femeile mai în vîrstă icni. Alta chicoti.

– Deşi, continuă Carla dîndu-i cadoul înapoi lui Kate, nu sînt prea sigură ce se întîmplă atunci.

– Cînd e plină, cîntă! ţipă Dee.

– Ce face? exclamă Bella.

– Un marş!

Dee îşi acoperi faţa cu palmele şi se trînti pe spătarul canapelei cutremurînd-se de rîs.

– În tropă există un mic mecanism muzical şi cînd aceasta... ăăă... îşi măreşte volumul, cîntă un marş!

– Oh, nu!

Kate îşi îngropă faţa în material, apoi dîndu-şi seama ce făcuse, îl azvîrli ca pe un cartof fierbinte.

Peste rîsul zgomotos al femeilor răzbătu sunetul soneriei de la intrare. Bella privi spre uşa principală. Oare era David? Nu se întorsese şi încă de cînd îi telefonase în ziua precedentă, trăsese mereu cu urechea să-l audă venind. Lăsă jos blocnotesul şi se ridică tocmai în momentul în care soneria se făcu din nou auzită de această dată, întrerupînd remarcile deocheate şi chicotelile ce umpluseră încăperea.

– Să nu mai spună nimeni nici un cuvînt pînă nu mă întorc, le avertiză Bella traversînd parchetul din lemn de esenţă tare spre partea din faţă a casei. După cum se aşteptase, petrecerea mergea bine. Cea mai mare parte a invitatelor se cunoşteau de ani de zile.

– David! exclamă ea cu căldură, dînd uşa de perete. Oh, David, adăugă ea brusc preocupată.

Părea epuizat. Era obosit, ochii îi erau înroşiţi, pe obrajii neraşi de două zile îşi făcuseră apariţia ţepi blonzi, iar hainele îi erau pătate şi mototolite. Dar chiar şi aşa, lua-l-ar naiba, era fantastic, nimicitor de atrăgător. Dacă ar fi fost ea cea nedormită de cîteva zile, ar fi arătat ca o refugiată venind direct dintr-o ţară sfîşiată de război.

Zîmbind în felul acela vag ce-l caracteriza, David se sprijini cu un cot de tocul uşii şi se uită la ea pe sub pleoapele lăsate.

– Bună. După cum se pare, dai o petrecere, aşa că-mi cer iertare că te deranjez. M-am încuiat pe dinafară.

– Oh, nu. Vino înăuntru. Sînt sigură că mai am o cheie în plus.

Cînd ea porni spre interiorul casei, David şovăi.

– Poate ar fi mai bine să aştept aici.

– Prostii. Hai înăuntru.

Bella, urmată îndeaproape de David, intră în răcoroasa cameră de zi cu tavan înalt şi anunţă:

– Atenţie, toată lumea. El este...

Răscindu-se pe călcîie se uită la el.

– La ce concluzie am ajuns că ai fi?

El îi aruncă o privire amuzată.

– Nu ne-am decis încă.

Privirea ei rămase agăţată de ochii lui verzi, hipnotici; pentru o fracţiune de secundă li se păru că ar fi singurele persoane din încăpere. Apoi, ea îşi aminti de prezenţa celorlalte femei. Întorcîndu-se spre grupul adunat acolo, rosti cu cea mai bună imitaţie a unei doamne binevoitoare:

– David locuieşte în căsuţa musafirilor.

Fu întîmpinat de un cor de salutări şi se păru că David îşi dă, în fine seama că o duzină de femei elegante îl studiau manifestînd diverse grade de curiozitate. Înclinînd din cap spuse:

– Bună ziua, doamnelor.

– Căsuţa musafirilor e minunată, nu-i aşa? zise Hollis de pe canapea. Am locuit aproape un an acolo.

David o privi pe tînăra minionă.

– Dumneata trebuie să fii Hollis. Bella mi-a povestit despre asta.

Îşi roti apoi ochii prin încăpere, oprindu-se la vederea grămezii de pachete vesel colorate, îngrămădite pe măsuţa de cafea.

– Presupun că am întrerupt ceva.

– Duşul lui Kate, anunţă Bella.

– Ce?

– Un duş al miresei, interveni Kate. Pentru mine.

– Ştii, spuse Dee sărind de pe scaunul incomod pe care stătea şi venind lîngă el, atunci cînd cineva se căsătoreşte, mireasa primeşte cadouri şi... urmează tot tacîmul.

– Oh, făcu David zîmbind vag. Mda, cred că am auzit despre asta.

– Mama mea se măritä. Iar, vreau să zic. Ştii tu!

David ridică o sprînceană.

– Asta-i drăguţ.

– Şi prietenul ei, vreau să zic logodnicul ei, are tot acum petrecerea burlacilor.

– Şi despre astea am auzit.

– Şi David s-a încuiat pe dinafară şi moare de somn, interveni Bella neputîndu-se stăpîni să nu zîmbească.

David continuă să stea în picioare, în mijlocul încăperii. Avea pe chip o expresie care spunea că nu era prea sigur că avusese o idee bună venind în casă. Arăta ca un cocoş obosit, extraordinar de

înalt, aflat într-o curte plină de găini ce cotcodăceau.

– Presupun că deja a auzit mai multe decît a dorit, spuse Bella. Hollis, nu mai ai cumva, din întîmplare, cheia de la căsuţa musafirilor?

– Ştiu şi eu? răspunse Hollis scotocind prin geantă. Cred că da. Uite-o!

Ridică triumfătoare obiectul de alamă şi, după aceea, îl scoase de pe inelul pe care mai avea şi alte chei. Se ridică de pe canapea, se duse la David şi îi dădu cheia întinzîndu-şi gîtul mult spre spate. Hollis de-abia avea un metru şi jumătate.

– Sfinte Dumnezeule, ce înalt eşti, zise ea. Dar în fond, oricine mi se pare înalt.

David aruncă o scurtă privire exasperată spre Bella, apoi se uită în jos, la Hollis.

– Mulţumesc, spuse el luînd cheia. Păi, cred c-am să mă retrag.

– Ce-ar fi să-ţi dau o farfurie şi să ni te alături? propuse Bella indicînd o masă lungă pe care se aflau mai multe salate şi coşuri de pîine.

Tot acolo se mai găseau dulciuri cu mentă, nuci, un vas cu fructe, biscuiţi şi mai multe feluri de brînză.

– Ce-ai dori să mănînci?

David privi către masă, apoi spre femeile care îl urmăreau cum se uită la masă şi clătină din cap chicotind.

– Mulţumesc, dar am nevoie de un duş şi un pat mai mult decît de mîncare.

Înclină din nou capul spre grupul de femei.

– Mi-a făcut plăcere să vă întîlnesc, zise el, după care se întoarse spre Bella adăugînd:

– Vorbim mai tîrziu.

Ieşi apoi din cameră păşind pe picioarele imposibil de lungi, aparent indiferent faţă de perechile de ochi ce-l urmrăeau. Cînd se auzi uşa de la intrare închizîndu-se, toată lumea se întoarse spre Bella, să-i ceară mai multe detalii despre el. Unele dintre manichiuriste îl văzuseră pe David cînd venise la magazin şi o bombardară pe Bella cu întrebări şi insinuări şirete.

În loc să mărturisească, Bella privi spre Kate căutîndu-i sprijinul şi propuse veselă:

– Ce-ar fi să ne întoarcem la deschiderea cadourilor?

– Grozav, se pronunţă Kate înţelegînd mesajul. Înapoi la festivităţi.

Mormăind a încuviinţare, femeile îşi reluară locurile împrejurul măsuţei pentru cafea.

În hol, orologiul bunicului bătu ora zece. Bella stătea la masa din bucătărie urmărind la micul televizor o comedie veche, de prin anii treizeci. În casă era din nou ordine, vasele fuseseră spălate şi mîncarea rămasă – pusă în frigider sau prin încăpere. Udase plantele şi lăsase un bilet pentru grădinar. Totul era pregătit pentru excursia de a

doua zi. Se gîndi în treacăt la Brownie, corcitura care fusese cel de-al cincilea membru al familiei timp de ani întregi şi cum se văzuse nevoită să-l ducă la un azil pentru cîini. Devenise dificil să mai plece undeva. Erau prea multe lucruri de pus la punct.

Acum, cînd voia să plece, nu mai avea cui să-i spună şi nici nu mai avea de făcut aranjamente pentru copii sau animalele de casă.

După cum spune bancul, asta era şi vestea bună şi cea rea.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre acţiunea filmului, însă sări în sus în clipa cînd David ciocăni în geam. Se ridică şi-i deschise uşa, reprimîndu-şi imboldul de a-i sări în braţe. O parte a ei încă mai considera cele petrecute între ei vineri seara – înainte de cutremur – drept o greşeală, chiar dacă restul fiinţei ei îşi dădea seama că toate simţurile îi erau sensibilizate de dorinţă în momentul în care- şi făcea el apariţia.

– Bună, rosti ea veselă. Vino înăuntru.

Acum, că se odihnise şi făcuse duş, aproape revenise la normal. David crezuse că va intra în bucătărie şi va relua povestea cu Bella de acolo de unde o lăsase. Însă ceva din comportamentul ei, din felul cum îl întîmpinase cu o atitudine plină de camaraderie şi apoi privise în jos, spre podea, îi spuse că nu va fi atît de uşor.

– Ei, au mers bine lucrurile azi?

– Da. Toată lumea a căzut de acord că petrecerea a fost un succes nemaipomenit. Kate a

primit suficientă lenjerie pentru cîţiva soţi. Trage-ţi un scaun, zise ea aşezîndu-se din nou la masă.

El se aşează în acelaşi colţ al nişei în care mai stătuse de cîteva ori pînă atunci. Aici, în bucătăria Bellei, stînd cu ea la aceeaşi masă – toată afacerea începea să devină reconfortantă. Familiară. Un cuvînt avînd aceeaşi rădăcină cu... familie.

În mod ciudat, toată viaţa dusese lipsa sentimentului de a fi acasă. Oare îţi putea lipsi ceva ce n-ai avut niciodată? se întrebă el.

– Bun, spuse Bella. N-ai vrea?... Nu, n-am de gînd să fac aşa ceva.

– Ce să faci?

– Să te ispitesc iar cu mîncare. O să spui că încerc să evit ceva.

– Şi asta faci?

– Nu.

David dădu din umeri cu dezinvoltură.

– Atunci totul e-n regulă.

Ea începu să deseneze cu unghia un model peste fibrele lemnului mesei, apoi ridică din nou ochii spre el.

– Dar ai... Vreau să spun, vrei să...

El zîmbi.

– Ce să vreau?

Era pregătit s-o înfrunte. Bineînţeles că ea evita să vorbească despre relaţia lor fizică, însă în acelaşi timp îşi făcea griji dacă el mîncase destul în cele două zile petrecute în „tranşee". De fapt, fusese hrănit din belşug şi de multe ori. Dar nimic nu avusese gustul mîncării gătite de Bella.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

– N-am de gînd să scot o vorbă despre mîncare. Nici un cuvinţel.

– Perfect.

David se aşează mai comod în scaun întinzîndu-şi picioarele în faţa lui.

– Şi ai putea să încetezi să stai aici cu zîmbetul ăla plin de infatuare pe faţă. De fapt, ai putea să pleci. Mîine dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

– E ziua ta de atac asupra buruienilor?

– Nu domnule Ştie-Tot. Plec.

El simţi că zîmbetul îi dispare de pe faţă cu o uluitoare rapiditate.

– Unde te duci?

– Să-mi văd băieţii. Ţi-am spus că s-ar putea să merg la ei.

– Asta înseamnă că ai găsit o altă manichiuristă.

– Nu, dar Jodie – a lucrat înainte la mine – tocmai a divorţat şi vrea să revină temporar, pînă face un curs de calculatoare. Aşadar, totul e pus la punct.

– Văd, spuse el. Te duci cu maşina?

– Da.

– Cu Volvo-ul?

– E maşina mea.

– Ce-ar fi să vin cu tine?

– Cum?

Ideea îi venise pe loc, dar acum, dacă tot îi ieşise din gură...

– Presupun că mă autoinvit. Totuşi, am merge cu jeepul. Cred că e mai bun pentru teren.

– Terenul este autostrada 101 – şi e pavată.

– Mă gîndeam să evităm drumurile principale şi să mergem pe o rută mai ocolită. Am putea urma falia San Andreas. Merge paralel cu coasta, dar mult mai în interiorul ţării. Putem ocoli restaurantele fast food şi staţiile de benzină, iar în schimb să beneficiem de frumuseţea peisajului. Şi am putea trece şi prin Parkfield, adăugă el.

La acest gînd entuziasmul lui faţă de călătorie crescu şi mai mult. Dorise să viziteze Parkfieldul încă de cînd sosise în California.

– Ce părere ai? o îmboldi el.

– Nu ştiu ce să spun.

David îşi înăbuşi un val de dezamăgire. Se făcuse vinovat de a-şi fi imaginat reacţia Bellei, care ar fi trebuit să fie ceva de genul. Fireşte că vreau să vii şi tu. De-abia aştept să fim singuri.

Îndreptîndu-se de spate, îşi rezemă coatele pe masă.

– Iartă-mă Bella. M-am cam pripit autoinvitîndu-mă. Poate că vrei să fii o vreme singură, ceea ce, te rog să mă crezi, înţeleg foarte bine. Şi mie mi se întîmplă la fel.

– Oh, nu. Nu vreau să fiu singură. Vreau să zic – ei bine, cum rămîne cu săpăturile din Santa Monica? Credeam c-ai spus că vei lucra acolo tot timpul.

– Ultimul cutremur ne-a făcut praf şanţul. Pînă miercuri nu reîncepem lucrările, aşa că aş putea

veni cu tine. Ne ducem luni şi ne întoarcem marţi.

– Atunci, cred că e mai bine s-o lăsăm baltă. Mă gîndeam să-mi mai iau o zi liberă şi să nu mă întorc decît miercuri seara.

David făcu un calcul rapid în minte şi-i anunţă rezultatul sub forma cea mai convenabilă pentru el.

– Nu-i nici o problemă. Pot să-mi iau şi eu o zi liberă.

Ultimele lui cuvinte încă mai pluteau în aer cînd Bella prinse a chibzui ce răspuns să-i dea. După conversaţia în stil rafală de mitralieră, liniştea părea stranie. Afară începu să cînte un greiere. Dinspre micul televizor se auzeau vocile unui cuplu care se tachina, cu timiditate. Undeva, ticăia un ceas şi frigiderul zumzăia discret. Bella îşi împreună mîinile pe masă şi-i cercetă chipul lui David, nefiind încă dispusă să se angajeze la nimic.

– Ce este Parkefield? întrebă ea.

– Probabil c-ai citit despre el. E orăşelul acela mic unde au cîte un cutremur, fix la fiecare douăzeci şi doi de ani.

– Cînd a fost ultimul?

– Cu un an în urmă.

– Ptiu! M-am liniştit.

Îşi zîmbiră unul altia şi tensiunea din încăpere mai scăzu un pic.

– Deci, conchise ea, călătoria asta va fi pentru tine una în scop ştiinţific.

– Puţin. Dar nu prea mult. Poate pentru două ore.

El făcu o pauză, apoi întinse mîna spre locul unde palmele ei stăteau una peste alta, aşa cum le-ar fi aşezat o fetiţă cuminte. Îşi trecu unul dintre degetele lui lungi peste pielea articulaţiilor degetelor ei, îl alunecă pînă la încheietura mîinii şi reveni înapoi. Sub atingerea lui, Bella începu să tremure.

– Restul timpului, continuă el pe un ton blînd, intenţionez să ţi-l dedic ţie.

Bella inspiră scurt înţelegînd prea bine ce voia el să spună. Aceasta nu urma să fie o călătorie oarecare a doi prieteni. Dacă îi accepta compania, însemna că era de acord să-l primească în intimitatea ei şi dădea cale liberă unor viitoare relaţii sexuale.

Ea nu era însă tipul acela de femeie; nu era adepta sexului ocazional.

– Las-o baltă, îşi spuse ea. Nu era nimic ocazional în sentimentele ei pentru David şi o ştia foarte bine. În afară de asta, corpul ei îşi avea necesităţile lui pe care ea le ignorase de prea multă vreme. Cele mai bune prietene ale ei, Kate şi Hollis, i-ar spune c-ar fi cazul să se bucure şi ea de plăcerile vieţii şi dacă urmările aveau să fie neplăcute sau aveau să-i aducă suferinţă, ei bine, urma să le facă faţă atunci. În momentul ăsta, perspectiva de a petrece două nopţi în braţele lui David era mai mult decît ademenitoare. Pur şi simplu nu-i putea rezista.

– Bella, spuse David întrerupîndu-i şirul gîndurilor, dacă nu vrei să vin...

Ea îl privi drept în ochi. Figura lui era impasibilă, însă îi putea simţi vulnerabilitatea ascunsă sub masca nepăsării.

– Oh, nu, David. Adevărul este că mi-ar face plăcere să vii cu mine. De fapt, mi-ar plăcea foarte mult.

Bella simţi mai degrabă, decît observă, cum starea de tensiune îl părăseşte. David îi dărui unul dintre zîmbetele lui deschise, pline de veselie şi zise:

– Ei, e grozav! La ce oră plecăm?

Capitolul 6

Consultînd cu atenţie o hartă geologică generală a Statelor Unite şi un ghid automobilistic detaliat, David conduse jeepul de-a lungul unor drumuri secundare, prin orăşele despre a căror existenţă Bella ştia, dar pe care nu le vizitase pînă atunci. Întotdeauna în excursiile lor către nord, spre zona golfului San Francisco, familia Stein călătorise pe autostradă, oprindu-se la obişnuitele locuri de popas turistic – Ventura Harbor, Hearst Castle sau Andersen's – pentru un castron din vestita supă de mazăre decorticată a restaurantului. Însă această rută, străbătînd munţi şi văi, ferme şi sate mici şi liniştite era complet deosebită de stilul ei modern de a călători.

Atît de mult cafeniu, gîndi Bella, dealuri mari

cafenii, de culoarea ursuleţilor de pluş din copilărie. Estompat şi totuşi, de o măreţie neobişnuită. Stejari falnici cu frunze verzi-cenuşii şi ramuri noduroase. Tufişuri colorate în auriul spicelor de grîu şi arbuşti piperniciţi. Terenuri aride. Cît de diferite erau toate acestea faţă de pajiştile cosmetizate şi arborii tunşi cu grijă din sudul Californiei; diferite... şi frumoase.

Călătoria era liniştitoare. Nu, se corectă Bella, ea era relaxată, probabil fiindcă renunţase să se împotrivească atracţiei pe care o simţea pentru David. Cînd se gîndi la ce urma să aducă noaptea, se simţi deopotrivă emoţionată şi intimidată. Cu toate astea, lupta se terminase. Admisese şi acceptase această stare de fapt, şi petrecu restul timpului admirînd peisajul şi profilul bărbatului alături de care îl traversa.

Nasul lui David, în acord cu toată persoana sa, era lung, cu nări largi şi avea la mijloc, o fosă amplă. Era un nas extrem de masculin, unul pe care un tip vanitos l-ar fi îndreptat chirurgical. Dar din cîte putuse să observe Bella, David n-avea pic de vanitate în el.

Se îmbrăcase în nişte blugi foarte vechi, care aveau la genunchi ceea ce păreau a fi nişte sfîşieturi foarte vechi şi ele. Îşi suflecase mînecile cămăşii de batist, aşa încît ea putea admira din plin părul de un auriu-pal ce-i acoperea braţele zvelte şi musculoase şi-i putea studia degetele lungi ce ţineau degajat volanul în timp ce şofa.

Se bărbierise din nou şi ea îşi dori să n-o fi

făcut. O parte a fanteziei ei iniţiale concentrate asupra lui David o constituise dorinţa de a vedea ce senzaţii i-ar fi produs barba aceea roşcată şi bogată pe piele. Oare gîdila? Sau înţepa? Nu mai experimentase aşa ceva niciodată pînă atunci. De fapt, avea presentimentul că alături de David urma să aibă parte de o multitudine de experienţe şi senzaţii cu totul noi pentru ea.

Îşi înfrînă pornirea de a chicoti, simţindu-se cam ridicolă, ţinînd cont de direcţia în care o luaseră gîndurile ei. Faptul îi părea similar cu a trage cu urechea la confesiunile unei adolescente îndrăgostite. După aceea îşi acordă circumstanţe atenuante. La urma urmei, sosise momentul să fie mai îngăduitoare cu sine, să-şi permită să se bucure şi ea de plăcere în viaţă. În fond, putea să considere totul drept un cadou de ziua ei.

Se opriră să ia micul dejun la o cafenea în stilul anilor cincizeci dintr-un orăşel şi comandară ouă, chifle de cartofi, pîine prăjită şi suc de portocale proaspăt, apoi îşi continuară călătoria lor ocolită spre fiii ei. În maşină, discutară nestînjeniţi despre munca lui şi a ei şi Bella se întrebă cu glas tare ce însemna Anul Nou evreiesc pentru el.

– Nu cine ştie ce, răspunse David. N-am beneficiat de prea multă educaţie religioasă şi nici n-am prea respectat datinile. După ce mi-au murit bunicii, nici nu le-am mai dat atenţie.

– Noi nu, zise Bella. Îmi amintesc de anul nou ca de un eveniment important pentru familie – mese îmbelşugate, o grămadă de veri prezenţi,

mersul la templu ca să ascultăm toate acele cîntece minunate. Presupun că eu iau totul în serios. Vreau să spun că mă gîndesc la greşelile făcute în anul ce-a trecut şi încerc să văd ce-aş putea face mai bine în cel care urmează. Ideea reînnoirii este extraordinară. Poţi să iei totul de la început, ţi se dă o nouă şansă.

– E o doctrină bună. Uneori regret că nu am fost crescut în spiritul acordării unei atenţii deosebite moştenirii mele spirituale.

– Nu e niciodată prea tîrziu să începi.

El o privi cu un zîmbet strîmb.

– Încerci să faci prozeliţi, nu-i aşa?

– Comentam doar, răspunse ea, inocent.

– Probabil că-ţi pierzi vremea degeaba cu mine. Într-un fel, nu-mi închipui că ai putea avea păcate prea mari de ispăşit.

– De obicei, sînt din cele mici, un cuvînt aspru ici şi colo, declararea incompletă a veniturilor. Cea mai mare atenţie o dau însă reflecţiilor asupra viitorului şi a unui nou început, mai ales în acest an.

– De ce?

Ea chibzui un moment, apoi răspunse:

– Din cauza lui Jake, bănuiesc. Cît timp am fost în doliu, am străbătut un fel de coridor auster. Acum, sînt... nu prea ştiu cum să exprim ce simt... sînt gata să trăiesc din nou.

Nu mai adăugă că ziua în care urcase cu maşina pe alee şi-l găsise aşteptînd-o, făcea parte din sentimentul ei de reînnoire.

– Mă gîndeam la mine ca la ceva folosit, continuă ea, şi inutil.

– Asta-i greu de crezut. Eşti attî de plină de viaţă.

– Şi totuşi, cînd a murit Jake, părea că o parte din mine a încetat să trăiască. Un timp m-am alăturat unui grup de văduve şi majoritatea lor simţeau la fel ca mine.

– Te invidiez că eşti capabilă de sentimente atît de profunde, rosti el încet. Cred că nu mi-am permis să ţin niciodată la nimeni suficient de mult ca să jelesc cînd a murit..

Bella îl privi din nou. Pronunţase cuvintele în stilul lui detaşat, obişnuit, însă gura lui se strînsese într-o linie aspră. Cît de searbădă fusese viaţa lui David, gîndi ea. Cît de lipsită de semnificaţii. Dar poate că-l judeca după propriile-i standarde; poate că el se simţea perfect aşa cum era. Poate, după cum spusese el, era incapabil de sentimente adînci.

La acest gînd simţi un frison rece. Trebuia să-şi reamintească permanent acest lucru. David nu era genul de om care să se stabilească undeva şi să se ataşeze profund de cineva. Cînd va veni vremea să plece, se va îndepărta fără să mai privească înapoi.

După-amiaza, devreme, ajunseră pe o culme de deal. În vale, cuibărite între dealuri înverzite şi pajişti unduitoare se afla o colecţie minusculă de ferme şi crescătorii de vite. Bella observă ce slab era populată regiunea – nu existau case, nici măcar un oraş ca lumea, cu excepţia a ceea ce semăna cu un mic grup de magazine.

– Parkfield, spuse David pe cînd parcurgeau şoseaua ce cobora spre fundul văii.

– Dar e aşa de mic.

– Populaţia este sub două sute de locuitori, fără a pune la socoteală seismologii care se învîrt pe aici majoritatea timpului.

– De ce este atît de cunoscut?

– Este aşezat deasupra unei porţiuni largi a faliei San Adreas, în locul unde se întîlnesc două platouri. Ştii ce înseamnă platouri?

– Evident, nu vorbeşti despre cele pentru mîncare.

– Evident, răspunse el zîmbind. Toată scoarţa planetei noastre este alcătuită din plăci – porţiuni imense de pămînt ce se deplasează în direcţii diferite. Parkefield este situat în punctul de întîlnire al unei plăci care se mişcă mereu cu alta ce stă pe loc. Între ele au loc frecări constante. Drept rezultat, aici au loc cutremure periodice la distanţă de aproximativ douăzeci şi doi de ani, plus sau minus cinci ani.

– Dar pare atît de mic şi liniştit...

Trecură pe lîngă o cireadă de vite care păşteau; o uşoară adiere de vînt trecu peste vîrful

unui pin înalt făcîndu-l să se legene.

– Aşa şi este la suprafaţă, zise David. Dar aici există mai multe condiţii favorabile unui cutremur decît în oricare alt loc de pe planetă. Au fost scufundate în pămînt pînă la adîncimi de trei sute de metri aparate care măsoară tensiunea în straturi sau mişcările rocilor. Nu poţi strănuta în Parkfield fără ca un specialist să măsoare intensitatea vibraţiilor.

– Şi ce speră să afle?

– Există o teorie conform căreia, prin studierea acestei zone, va fi posibil să învăţăm cum să prezicem cutremurele cu cîteva minute sau chiar zile înainte.

– Ar fi bine, nu crezi?

– Nu sînt prea sigur că va fi cu putinţă aşa ceva, dar e o teorie interesantă.

Străbătură valea trecînd pe lîngă stejari uriaşi şi eucalipţi cu ramuri graţioase. David coti pe o şosea laterală şi conduse jeepul de- a lungul unui drum plat de ţară ce forma o şa între două dealuri. Se opri lîngă ceea ce-i păreau Bellei a fi nişte lespezi de granit ieşind în afara unei stînci mici. Acolo, se mai aflau parcate cîteva vehicule – un camion mic, o furgonetă şi alte două automobile. Terenul din imediata apropiere era acoperit de pietre, pini şi tufişuri.

Coborîră din maşină. În apropiere de marginea stîncii, David se lăsă pe vine şi, dînd la o parte cîteva ace uscate de pin, luă o mînă din solul de dedesubt ce avea culoarea şi consis-

tenţa unor coji de ouă zdrobite. Se uită apoi în sus, către Bella, zîmbind.

– Dealul ăsta mic pe care ne aflăm a fost, probabil creat în timpul unui cutremur şi nu cu prea mult timp în urmă; cîndva în decursul ultimului secol.

– Serios?

Bella se ghemui jos, lîgă el şi privi pămîntul din mîna lui.

David frecă grămăjoara din palmă cu degetul mare.

– Aceasta a fost o rocă de granit măcinată de marginile plăcilor care s-au frecat una de alta. În cutremurul din 1857 ori poate chiar în cel din '81, sfărîmăturile astea au fost ridicate şi aruncate din falie, iar apoi depozitate aici, cel mai probabil în decurs de două minute. Şi, voilà! exclamă el cu un gest teatral. A apărut un deal.

– E absolut uimitor. Ştii că-mi deschizi porţile unei lumi noi? Nu m-am gîndit niciodată la cutremure altfel decît ca la nişte evenimente ce te fac să-ţi fie teamă, mai ales cînd trăieşti în California.

– Seismele sînt cele care au format California. Dacă n-ar fi existat faliile ce trec pe aici, întreg statul ar fi fost deşertic, asemănător Kansasului, şi perfect plat. Cutremurele au dat naştere munţilor şi au transformat statul într-un loc categoric mai interesant.

– Interesant, rosti ea sec, dacă n-ar fi existat pericolul.

– Asta-i partea distractivă, spuse David şi ea ştiu că vorbea serios.

Ridicîndu-se, David privi spre o îngrămădire de roci ieşite din pămînt în faţa cărora se găsea o barieră din lemn pe care era scris *Trecerea Oprită.*

– Vreau să văd ce se află acolo. Ce-ar fi să stai cîteva minute aici. Mă întorc imediat.

Încuviinţînd, Bella rămase pe loc privind spre munţii din depărtare şi gîndindu-se că era aşa fericită cum nu mai fusese de mult. Nu făcea parte dintre persoanele care petreceau mult timp în aer liber – grădinăritul fiind singurul ei contact cu natura – însă era ceva anume în locul acesta şi în prezenţa lui David alături de ea, care o făceau să simtă că face parte dintr-un ansamblu mai cuprinzător.

După o vreme se ridică şi se îndreptă spre un mic crîng de plopi ale căror frunze lucioase formau un refugiu umbros în acea zi călduroasă de septembrie. Se aplecă deasupra unui fir de apă, extrem de firav în acest anotimp şi reuşi să ia în pumni suficientă apă ca să-şi răcorească faţa.

Oare ce făcea David? se întrebă ea. Apropiindu-se de bariera cu indicatorul de Trecere Interzisă, îl ocoli aşa cum îl văzuse şi pe el procedînd. Îşi croi drum pe lîngă un bolovan uriaş, apoi coti şi-l văzu la o depărtare de aproximativ patruzeci, cincizeci de metri. Din cîte se vedea, el sărise peste o mică prăpastie, salt pe care ea, avînd

picioarele mult mai scurte şi constituţia mult mai puţin atletică, n-ar fi încercat să-l facă. Aşa stînd lucrurile, se aşează la umbră, pe o lespede de piatră şi-l urmări cu privirea.

Stătea aşezat la marginea unui şanţ adînc cu picioarele legănîndu-i-se în gol şi vorbea cu cineva care nu se vedea. Cum nu existau copaci în apropiere sub a căror umbră să se adăpostească, se afla în plin soare, iar cămaşa lui zăcea aruncată alături, pe pămînt. Dînd din cap spre persoana cu care vorbea. David ridică un braţ să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, apoi căută în buzunarul de la spate al blugilor. Scoase de acolo o eşarfă viu colorată şi şi-o legă pe frunte în stil indian.

Dispăruse orice urmă a omului de ştiinţă calm şi detaşat; în locul lui apăruse un războinic zvelt dar musculos, cu pieptul gol, cu pielea aurie şi lucitoare, al cărei păr ca o flacără scînteia în soare oferind o privelişte magnifică.

După o vreme, balansîndu-se pe mîini, David coborî în şanţ. Acum că nu-l mai vedea, Bella îşi permise să se sprijine cu spatele de bolovan şi să privească iar spre munţii din zare, încercînd să şi-i imagineze formîndu-se din roci topite aruncate afară din măruntaiele pămîntului. O briză caldă îi ciufuli părul pe care în ziua aceea şi-l lăsase liber. Încise ochii şi inspiră parfumul eucalipţilor purtat de adierea de vînt. În apropiere, o pasăre începu să ciripească şi o alta îi răspunse. De departe, se auzea bîzîitul unei albine...

– Hei, frumuseţe adormită. Trezeşte-te.

Bella deschise brusc ochii şi îl văzu pe David aplecat deasupra ei. Îl visase, dar visul ei nu se putea compara cu prezenţa lui în carne şi oase. Părul îi era răvăşit şi broboane de transpiraţie, pe care eşarfa înbibată nu reuşise să le reţină, alunecau pe ambele părţi ale chipului. Pieptul lui dezgolit lucea datorită sudorii masculine puternice şi stătea lăsat pe un şold, cu degetul mare de la o mînă agăţat de cordonul blugilor şi avînd cămaşa aruncată pe un umăr. Radia virilitate într-un fel care-o făcea să se simtă sfîrşită de dorinţă, iar expresia de pe faţa lui, în timp ce privea spre ea, era suficientă ca s-o facă să se topească.

– Cît timp am dormit? întrebă ea umbrindu-şi ochii cu mîna şi uitîndu-se la el.

El se lăsă jos, lîngă ea şi întinzînd mîna, îi mîngîie părul cu degetele lui lungi.

– Cam o oră. Dumnezeule, cît eşti de frumoasă.

Bella tocmai voia să-i spună că nu este aşa, însă fu oprită de privirea flămîndă din ochii lui care-o reduse la tăcere şi o făcu să-şi umezească buzele ce i se uscaseră fără veste. El îi întinse o mînă şi ea se lăsă ridicată şi lipită de el, iar trupurile lor se uniră preţ de-o secundă. A fost

suficient pentru a-i trezi propria senzualitate şi a-i face inima să bată cu putere. Plecîndu-şi ochii stînjenită de violenţa reacţiilor ei în prezenţa lui, Bella rosti ezitînd:

– David, nu cred...

– Nu te nelinişti, spuse el cu o nuanţă de amuzament în voce. N- am de gînd să te atac; oricum, nu aici şi acum. Vino.

David o luă de mînă şi se îndreptară spre maşină.

– Încotro?

– Undeva unde există un teren plat şi umbră. De abia aştept să gust mîncarea luată de tine pentru picnic.

Găsiră un stejar impresionant la capătul unei pajişti şi Bella îi propuse lui David să se întindă puţin la umbră cît timp avea să pregătească masa. Cum şofase numai el, afirmă ea, era cinstit să se ocupe ea de mîncare.

– Avînd în vedere că sînt complet neajutorat într-ale bucătăriei, zise el aşezîndu-se pe iarbă şi rezemîndu-se de trunchiul gros al copacului, mă înclin în faţa experienţei tale culinare.

– Ţi-ai dorit vreodată să găteşti?

Bella adusese o pătură ostăşească veche şi îngenunche în mijlocul ei aranjîndu-i colţurile.

– Niciodată. N-am nici o fibră de gospodar în corp. Ar trebui să-mi vezi apartamentul. L-am închiriat gata mobilat şi se vede de la o poştă.

– Acum îmi dau seama că habar n-am unde locuieşti.

Închizînd ochii, David îşi împreună mîinile pe burtă.

– După cum se spune, lumea este casa mea, dar îmi primesc mesajele poştale în Albuquerque.

– Părinţii tăi trăiesc în Cambridge, nu-i aşa? întrebă ea scotocind într-un coş mare de răchită şi aşezînd apoi pe un şervet sandvişuri cu friptură de curcan, murături şi salată de cartofi făcută în casă.

– Tocmai de asta locuiesc în Albuquerque. Nu ne vedem prea mult.

– V-aţi înstrăinat?

– E prea mult spus. Sîntem indiferenţi unii faţă de alţii.

Ea se opri din despachetarea sandvişurilor. Rezemîndu-se pe călcîie, îl studie un moment înainte de a-l întreba:

– Ce s-a întîmplat cu tine, David. De ce eşti aşa?

David deschise ochii mirat şi intrigat de tonul vocii ei.

– De ce sînt aşa... cum?

– De ce pretinzi că nu-ţi pasă de nimeni, nu te stabileşti intenţionat nicăieri şi te ţii departe de toate?

El tocmai voia să-i spună că-l înţelesese greşit

şi că nu se prefăcea deloc. Dar n-ar fi fost adevărat şi îşi dădea seama de importanţa faptului de a încerca să fie sincer cu Bella. Cu toate astea, încă nu ştia ce să-i răspundă.

Bella scoase din coş diferite condimente şi farfurii de carton.

– Cred c-ai prefera să nu discuţi despre subiectul acesta, zise ea.

– N-am nimic împotrivă să vorbesc despre asta, Bella.

Uluit, realiză că acesta era purul adevăr.

– Numai că nu sînt sigur că ştiu răspunsul la întrebări, continuă el. Am fost un copil ciudat; nu în sensul bun, ci în cel rău al cuvîntului. Mi-am petrecut majoritatea copilăriei simţindu-mă de parcă aş fi fost aruncat de pe o altă planetă în mijlocul familiei mele şi ei păreau a fi de acord. Nu vorbeam niciodată între noi şi ei n-au ştiut niciodată cum să procedeze cu mine. Cît despre mine, eram mereu în contratimp cu ei.

Fusese bizar totul, reflectă David gîndindu-se la perioada copilăriei lui. Rareori îşi permitea să se ocupe de introspecţie, dar ziua de azi era complet diferită de celelalte.

– În afară de asta, reluă el, nu prea stăteau mult pe acasă. Amîndoi erau foarte apreciaţi în domeniile lor de activitate şi călătoreau mai tot timpul făcînd cercetări, fiind invitaţi să ţină conferinţe, lucruri de genul ăsta şi acum fac la fel. Mă trezeam tot timpul lăsat în grija unor supraveghetoare şi majoritatea lor habar n-aveau cum să se

descurce cu mine. Aveam propriile păreri bine înrădăcinate şi bănuiesc că eram teribil de nesuferit.

– Adevărat?

Oare aşa fusese? Amintirile începură să i se reverse din minte. Mese rapide luate în tăcere, mama, tatăl lui şi el, şi toţi trei avînd foarte puţin sau nimic de spus unul altuia. Ore în şir hiberna în camera lui, în compania cărţilor şi a colecţiei de discuri de muzică rock. Cînd crescuse destul de mare, făcea plimbări lungi şi solitare pe străzile din Boston după orele de şcoală sau în week-end-uri. Vara pleca în tabere de studiu. Făcea orice să se ţină la distanţă de ei şi de apartamentul denumit de ei, cămin; departe de înţelegerea faptului că nu se simţea niciodată atît de singur ca atunci cînd era cu părinţii lui.

David încercă să se descotorosească de sentimentul acut de tristeţe pe care-l simţi brusc pentru băieţelul de odinioară, dar nu era chiar atît de simplu. Privi atunci spre Bella. Ea îl urmărea cu felul ei personal de a asculta concentrîndu-se. Era o senzaţie nespus de reconfortantă şi îl făcea să simtă că spusele sale erau cu adevărat interesante.

– E straniu, medită el cu glas tare, nici măcar nu-mi amintesc să fi fost ţinut în braţe. Sau să-mi fi spus că eram important pentru ei. Sau chiar că mă iubeau. Presupun că toate astea îţi oferă un răspuns la întrebare. Dacă n-ai parte de dragoste cînd eşti copil, cînd creşti, devii incapabil s-o mai

simţi. Cel puţin, aşa se spune.

Această ultimă parte fu rostită pe un ton perfect detaşat de parcă ar fi discutat despre un specimen interensant. Bella însă îl cunoscuse destul de bine pînă acum, ca să-şi dea seama că se ascundea iar, lucru pe care învăţase să-l facă de multă vreme. Se uită în jos, la pătură, ca el să nu-i poată observa lacrimile ce-i înceţoşau privirea. Din cîte se părea, David avea puterea de a o impresiona insuportabil de tare, şi asta mai mult prin ceea ce ascundea, decît prin ceea ce exterioriza. Dar Bella nu voia ca el s-o vadă plîngînd pentru el: ar fi interceptat compasiunea ei drept milă. Chiar şi aşa, nu-şi putea alunga din gînd o imagine ce se formase acolo în timp ce el îi vorbea, un copil mic, întinzîndu-şi mînuţele spre a fi luat în braţe, ar alături de el nefiind nimeni care să-i îndeplinească dorinţa.

Cum îndrăznesc! se gîndi ea. Cum îndrăznesc oamenii să procreeze copii şi apoi să nu-i iubească!

– În concluzie, rosti David înălţînd din umeri, nu prea vorbim mult, părinţii mei şi cu mine.

– Înţeleg.

– Bella?

– Hmm?

– Ce-i cu tine?

– Nimic. Hai şi mănîncă.

Încruntîndu-se nedumerit, David se dezlipi de trunchiul copacului şi veni pe pătură, lîngă ea. Cîtva timp stătură amîndoi cu picioarele încruci-

şate şi muşcară din sandvişuri. Bella părea tulburată şi distantă. Probabil că n-ar fi trebuit să-i povestească atîtea lucruri. Avusese oare un ton de autocompătimire? Simţea că nu putea tolera acest gînd.

Punîndu-şi farfuria pe pătură, se întinse pe-o parte sprijinindu-şi capul pe mînă.

– Ai căzut pe gînduri. Spune-mi ceva.

Ea zîmbi trist, apoi se şterse la gură cu un şervet.

– Reflectam.

– La povestea mea tristă? Nu face asta.

– Prea tîrziu. M-a făcut să-mi aduc aminte de propria mea poveste tristă. Copiii au nevoie de multă dragoste, nu-i aşa? Cred că mătuşa şi unchiul meu au încercat, însă nu se exteriorizau prea mult. Obişnuiam să adopt tot felul de animale numai ca să am ceva moale şi cald de strîns în braţe. Presupun că din cauza asta m-am simţit atrasă de Jake. Era bărbatul cel mai afectuos pe care l-am întîlnit. Şi m-am ataşat foarte mult de familia lui. M-au primit de parcă aş fi fost fiica lor de mult pierdută. Aveam o relaţie cu totul specială.

– Vorebşte-mi despre el.

– Despre Jake?

Bella zîmbi cu duioşie şi David simţi o înţepătură de gelozie în suflet.

– Era rotofei şi reconfortant, spuse ea. Cînd îmi era frică, mă făcea să mă simt în siguranţă. Era cu mult mai în vîrstă decît mine, cu cinci-

sprezece ani. Cumva, parcă-mi era mai curînd tată decît soţ, dar am depăşit aspectul ăsta mai ales după ce s-a îmbolnăvit.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– A avut prima congestie cerebrală... ia să vedem... cam după zece ani de la căsătorie. Într-o seară, s-a dus la culcare spunînd glume şi s-a trezit a doua zi la fel de neajutorat ca un copil mic. A stat trei luni în spital, o bună parte din timp fiind în comă. După aceea, n-a mai fost niciodată în stare să lucreze cu normă întreagă. Tocmai atunci ne luaserăm casa asta uriaşă şi aveam o ipotecă la fel de uriaşă de plătit, iar Anna şi cu mine deschiseserăm noul magazin.

Clătinînd din cap cu tristeţe, Bella adăugă:

– N-au fost vremuri uşoare.

– S-a restabilit după aceea?

– Doar parţial. Paralizase pe o parte. N-a mai putut şofa niciodată; nu mai avea vedere periferică. Cu toate astea, mă ajuta să ţin contabilitatea şi mă sfătuia cum să-mi conduc afacerile. În plus, mă asculta cînd simţeam nevoia să stau de vorbă cu cineva. Aveam nişte economii, eu am muncit din greu la magazin şi am crezut că vom depăşi greutăţile. Apoi a avut un nou atac cerebral şi după o lună, era mort.

David se ridică uşor şi se sprijini într-un cot.

– Dumnezeule, nici nu mi-am închipuit! Ai spus că Jake a fost bolnav şi eu am crezut că, probabil, a fost vorba de cîteva luni. Dar tu a trebuit să-l îngrijeşti mult mai mult timp, ani întregi

după cît se pare. Mai erau şi băieţii, şi afacerile... Cum naiba ai reuşit?

– N-aveam de ales, replică ea simplu. Dacă ai un soţ bolnav, îl îngrijeşti. Ai copii, îi creşti. Ai o afacere, o conduci cît poţi de bine. Ce altă alternativă aş fi avut?

– Dacă aşa spui tu.

– Şi apoi nu era o tragedie continuă sau ceva asemănător. Băieţii erau atît de distractivi şi constituiau, într-un fel, o provocare. Iar la magazin, Anna şi celelalte manichiuriste erau ca o altă familie. Cîteodată, cînd se întîmpla să-mi fie prea greu, plîngeam, dar întotdeauna exista cineva căruia puteai să-i vorbeşti sau care să te bată încurajator pe umăr. Sărmanul Jake, el a suferit cel mai mult. Era un om atît de bun! Am fost foarte norocoasă să-l am alături.

– Iar el a fost norocos să te aibă pe tine. Al naibii de norocos!

Bella se strîmbă.

– Opreşte-te! Mă faci să mă ruşinez. Mănîncă!

Zîmbetul lui neaşteptat o nedumeri; apoi, ea îi răspunse la fel, clătinînd din cap mirată de propria ei prostie.

– E adevărat, nu-i aşa? Cînd sînt stingherită, încep să ofer mîncare. Probabil că aşa am fost toată viaţa. De ce-a trebuit să-mi atragi atenţia? Acum o să mă simt jenată mereu din cauza asta.

– Atunci sîntem chit. Şi eu mă simt stînjenit de vreo două lucruri pe care le-am spus.

Bella îşi puse mîna peste a lui şi expresia

chipului ei redeveni serioasă.

– Nu trebuie să fii. Absolut tot ce-ai spus a fost doar... extrem de omenesc. M-a făcut să te înţeleg mai bine şi mă bucură acest fapt.

Îşi zîmbiră unul altuia oarecum ruşinaţi. Debordînd de o emoţie greu de precizat, Bella se simţi mai apropiată de David, decît fusese vreodată; îi venea să rîdă de bucurie, o bucurie efervescentă cauzată de magia sentimentului de comuniune sufletească pe care-l împărtăşiseră. Se petrecuse ceva important între ei, deşi ce anume, n-ar fi putut spune.

Lăsă să-i scape un oftat de uşurare, apoi continuă.

– Deci, ce părere ai acum de un desert? Jur că nu se datorează vreunui sentiment de jenă. Pur şi simplu nu vreau să aruncăm mîncarea.

– Ce propui?

– Ceai cu gheaţă şi prăjituri.

– Scoate-le la iveală.

David îşi termină sandvişul şi se repezi la prăjituri în timp ce Bella stătea cu coatele sprijinite pe genunchi şi zîmbea fericită. Îi plăcea să-l urmărească mîncînd, o făcea cu un entuziasm teribil. În afară de asta, avea într-adevăr nevoie să mai pună pe el vreo două, trei kilograme. Îşi dori să fi existat vreo metodă care să-i ia ei cîteva de pe şolduri şi să le repartizeze uniform pe trupul lui.

Mestecînd cea de-a cincea prăjitură, David se întinse pe pătură şi privi în sus, către cer, printre frunzele lucioase ale stejarului.

– Nu-mi imaginez că m-aş putea simţi mai aproape de rai decît mă simt acum.

Se întinse după mîna ei şi o trase făcînd-o să se întindă lîngă el, pe pătură. Cînd începu să-şi treacă degetul mare înainte şi înapoi peste încheieturile degetelor ei, Bella închise ochii şi oftă zgomotos. Raiul, într-adevăr!

– Ţi-am spus că prăjiturile tale au făcut furori la Caltech? o întrebă el.

– Nu, nu mi-ai spus.

Deschizînd ochii, Bella îl privi zîmbind încîntată.

– Asta înseamnă foarte mult pentru mine, recunoscu ea.

– Eşti grozavă, Bella, vorbesc serios.

David îi ridică mîna şi îi frecă palma de obrazul lui şi ea simţi asprimea bărbii care începea să crească.

– Faci prăjituri, te ocupi de grădină, înveţi să faci cuverturi, continuă el. N-am ştiut că mai există femei de acest gen.

– E înfiorător, nu-i aşa? Încerc să-mi ascund pornirile uneori, dar sînt de modă veche în mai multe privinţe. Cred că încep să am apucături de femeie bătrînă.

– Cu greu s-ar putea spune aşa ceva, spuse David întorcîndu-se pe o parte şi trăgînd-o spre el.

Cuprinzîndu-i faţa în palme, o sărută îndelung, pe îndelete, pînă ce Bella auzi pe cineva gemînd uşor şi îşi dădu seama că era ea.

– David, şopti ea.

– Îmi place cum îmi rosteşti numele, murmură el, apoi o sărută iar, înclinîndu-i faţa astfel încît s-o poată gusta mai bine.

Cum puteau oare, nişte buze să fie atît de dulci? se întrebă el.

Bella se lipi de el, încercînd să se apropie cît mai mult posibil şi se păru că el simţi acest lucru, fiindcă îşi schimbă poziţia pînă ce ajunse deasupra ei. Percepea erecţia lui crescîndă apăsînd-o pe picioare şi asta o făcu să fie conştientă de propria ei putere; era reconfortant să fii dorită atît de mult. Se simţi invadată de o bucurie imensă. Trecîndu-şi degetele prin părul lui, îşi deschise larg gura să-i primească sărutările cu un zel pe care crezuse că-l pierduse cu mulţi ani în urmă.

– Mmm.

Sunetul nu venise de la David şi nici de la ea. Se auzea din spatele ei.

Nu erau singuri.

Bella îngheţă. Împingîndu-l, se răsuci ca să se poată uita peste umăr. La nici trei metri de ei, se afla o vacă bălţată cu alb şi cafeniu şi alături de ea, un băiat de opt-nouă ani cu părul bălai. Se holba la ei şi chipul lui fraged era complet lipsit de expresie.

Bella se uită la David, el se uită la ea şi amîndoi izbucniră în rîs. Copilul cu expresie solemnă continuă să-i fixeze cu privirea. Ridicîndu-se, Bella îşi flutură o mînă în aer şi spuse:

– Bună.

Băiatul nu răspunse, însă vaca mugi din nou şi

se depărtă luînd-o spre drum. Aruncîndu-le o ultimă privire gravă, băiatul se luă după ea. Bella îl privi cum se îndepărtează şi pe faţă îi apăru un zîmbet cald.

David o înconjură cu braţele şi o trase la loc, pe pătură, îngropîndu-i capul sub bărbia lui.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui iar, că asta a fost o nouă intervenţie a naturii, rosti el.

– Foarte bine. N-am s-o fac. Dar trebuie să admiţi că avem parte de un noroc ciudat. Întîi un cutremur, acum o vacă. Oare ce mai urmează?

– Ştiu eu ce mi-ar plăcea să urmeze. Cred totuşi că putem aştepta pînă ne vom putea bucura de ceva mai multă intimitate.

Un timp, ea rămase tăcută. Degetul ei rătăci pe pieptul lui gol, în deschizătura cămăşii. El ar fi putut paria că ea încearcă să găsească un mod de a-i spune ceva anume.

– Calea directă este, de obicei, cea mai bună, o îmboldi el.

După ce suspină adînc, Bella spuse:

– E-n regulă, uite care-i problema. Eu... ăăă... nu prea am experienţă în... ăăă...

Fluturînd vag din mînă, reuşi să încheie:

– ... relaţiile dintre un bărbat şi o femeie în stilul anilor nouăzeci. Vreau să spun că aş vrea să fiu sigură... Of, David!

– Vrei să ştii dacă voi lua măsuri de protecţie?

Ea încuviinţă.

– Da.

Privi în sus, către el şi expresia ei era în acelaşi

timp neliniştită şi tristă.

– O să iei?

– Nu trebuie să-ţi faci griji, Bella.

– David?

– Hmm?

– Mulţumesc.

În timp ce-şi continuară călătoria, ea fu neobişnuit de tăcută.

– Te simţi bine, Bella? o întrebă el.

– Sigur. Numai că nu fac lucrul ăsta prea des. Rîzînd, ea adăugă: De fapt, deloc.

– Ce să faci?

– Să mă sărut. Să plec aiurea cu un bărbat. Să vorbesc despre lucruri cum ar fi „protecţia".

– În mod sigur ai mai avut întîlniri de cînd a murit Jake.

– Nu.

Bella îşi schimbă poziţia astfel încît să stea cu faţa la el şi continuă:

– Iar Jake a fost primul, David. De asemenea a fost singurul bărbat cu care am avut de-a face vreodată. Mă simt cam prost că, la vîrsta mea, sînt atît de neexperimentată. Te deranjează?

El o prinse de mînă şi îi depuse un sărut în palmă.

– Cîtuşi de puţin. De fapt, este incitant.

– Adevărat? Perfect, atunci... cel puţin aşa cred.

În următoarele cîteva minute, Bella admiră peisajul. Într-un tîrziu, vorbi iar.

– Am pierdut decada anilor şaizeci, eram prea mică. Mă întreb însă dacă m-aş fi potrivit cu mentalitatea de atunci. Într-un fel, nu părea prea... personală. Puteai să te culci cu cine voiai, iar anticoncepţionalele şi penicilina rezolvau orice problemă. În zilele noastre, trebuie să-ţi alegi partenerul cu mare grijă şi asta distruge romantismul, nu-i aşa? Acum există atît de multe motive de îngrijorare...

– Dacă eşti neliniştită din cauza mea, te anunţ că la fiecare şase luni donez sînge la Crucea Roşie şi nu am nici o boală.

– Ei bine, ăsta e şi cazul meu, bineînţeles. Vreau să zic, n-am avut de-a face decît cu Jake. Dar s-ar putea să rămîn însărcinată, David. N-ar fi prea înţelept din partea noastră să lăsăm să se întîmple aşa ceva.

– Nu există nici o şansă.

– Întotdeauna există această posibilitate.

– Nu cu mine. După ce a luat sfîrşit scurta mea căsătorie, am stat, m-am gîndit şi am conchis că nu vreau să aduc copii pe lumea asta. De fapt, nu-mi pot imagina de ce şi-ar dori cineva copii. Aşa că am luat măsuri să nu mi se poată întîmpla aşa ceva.

– Vrei să spui...

David încuviinţă.

– Da. Mi-am făcut vasectomie.

Bella înregistră ştirile afişînd un calm exterior, însă în sufletul ei, fierbea. Cît de ireversibil fusese acel act şi cît de singuratică trebuie să fi fost copilăria lui David ca să-l împingă la o asemenea hotărîre. Oh, David, voia ea să spună, cum ai putut?

După aceea se simţi copleşită de o dezamăgire pustiitoare şi pricepu că undeva, în adîncul sufletului, simţea că i-ar fi plăcut să-i poarte copilul. Dacă vieţile lor ar fi fost astfel sincronizate, firesţe, dacă ar fi fost mai tînără, dacă s-ar fi întîlnit într-o altă etapă a existenţei lor, cel puţin şi-ar fi permis să viseze cu ochii deschişi că ei doi ar putea da naştere împreună unei noi vieţi.

Dar acum nu se mai punea problema unei fantezii de acest gen şi înţelegerea acestei realităţi o durea nespus de mult. Presupunea că era exagerat din partea ei să se supere pe un bărbat care demonta bucată cu bucată fantezia ei secretă. Dar adevărul era că se îndrăgostise de acel bărbat.

Deplina înţelegere a realităţii o izbi ca un ciocan. Îl iubea! Se atenţionase singură să nu se implice prea mult, dar acum era prea tîrziu.

Oh, Bella, se admonestă ea. Ce-ai făcut?

Capitolul 7

David zîmbi cînd examină cu atenţie peretele camerei lui Alex, din cămin. Se aflau acolo coperta unui disc al formaţiei Rolling Stones făcut de David Letterman, postere ale grupurilor rock The Black Crowes şi Pearl Jam, apoi altele cu Cindy Crawford şi The Beatles, o fotografie mărită dintr-un film de desene animate a lui Gary Larson, un steag al echipei Los Angeles Kings şi mai multe stampe de Monet înfăţişînd grădini şi crini cu embleme unele îndemnînd la o atitudine ecologică faţă de natură şi altele ale organizaţiei Amnesty International. Iată un băiat cu preocupări variate, gîndi el. Pe o bibliotecă aflată într-un colţ, se găsea un portret înrămat în care era Bella cu

doi băieţi mici şi un brăbat, fără îndoială Jake.

Bella spusese despre defunctul ei soţ că avea o atitudine paternă şi acest adjectiv i se potriva perfect bărbatului din fotografie care începea să chelească şi avea un chip mai degrabă binevoitor decît atrăgător. David încercă să-şi amintească dacă văzuse fotografii ale lui Jake acasă la Bella, apoi îşi aduse aminte că singura cameră în care intrase, fusese bucătăria. Pînă acum fusese, presupunea el, omul de la uşa din spate. Chiriaşul.

Nu va mai fi la fel. Nu după noaptea care urma. În expectativă, sîngele lui începuse să se înfierbînte încă de dimineaţă. De fapt, de mai multe ori voise s-o înşface pe Bella ca să astîmpere setea lor comună, dar sincronizarea, din nou blestemata de sinconizare, nu fusese bună. Totuşi, în curînd, ea se va afla în braţele lui, iar el va fi cufundat adînc în corpul ei dulce uitînd de lume şi realitate.

Însă mai întîi era programată cina cu fii ei.

Alex era un băiat simpatic, afectuos asemeni mamei lui şi puteai comunica uşor cu el. Semăna categoric cu Bella şi ca temperament şi ca înfăţişare. Era destul de înalt şi avea părul ei de abanos şi ochii ei căprui. Avea un fel de blîndeţe care nu-i afecta cîtuşi de puţin masculinitatea.

Alex îi dădea voie Bellei să-l îmbrăţişeze fără să se plîngă şi chiar o îmbrăţişa şi el, la rîndul lui. Băiatul se purtase politicos cu David şi îi strînsese mîna cînd ea îl prezentase drept o rudă îndepărtată a tatălui lui. Toţi trei stăteau şi discutau,

aşteptînd să sosească Sam de la Berkeley.

Bella păstra distanţa faţă de David, lui îi era clar că nu voia să se facă, faţă de băieţi, nici o aluzie la un alt fel de relaţie între ei, decît cea motivată de rudenie. Nici urmă de atingeri furişate, de priviri cu caracter intim, nimic care să dea de bănuit că se sărutaseră şi că mai tîrziu, în ziua aceea, se vor mai săruta şi chiar mai mult decît atît.

– David are o meserie foarte interesantă, îi spuse Bella lui Alex. Studiază cutremurele.

– Într-adevăr?

Alex părea realmente interesat şi îi puse lui David o mulţime de întrebări. Vorbiră de asemenea şi despre jocurile de cuvinte încrucişate sau cine ştie-cîştigă; familia avea o predilecţie clară pentru jocurile ce implicau folosirea cuvintelor. Băiatul era exact aşa cum trebuia să fie, reflectă David, inteligent, dar nu superdotat.

Atmosfera din cameră se schimbă vizibil de îndată ce Sam dădu buzna înăuntru.

– Îmi pare rău c-am întîrziat, spuse el. Tipul care trebuia să mă aducă de la Berkeley a avut probleme cu prietena lui, aşa că am împrumutat maşina altuia, însă aceasta avea indicatorul de benzină stricat şi am rămas fără benzină şi, mamă, ştiam că ai să te îngrijorezi foarte tare, aşa că am ajuns aici rugînd pe cineva să mă remorcheze.

După ce termină tirada, o sărută în fugă pe Bella pe obraz, îl salută pe fratele său şi păru a-l

observa, de abia atunci, pe David.

– Dumneata cine eşti?

În timp ce Bella făcu prezentările, David observă că exista o oarecare asemănare între băieţi, dar Sam şi Alex nu erau gemeni identici. Sam era mai scund, ceva mai gras şi avea părul castaniu-deschis. Asemeni fratelui său, moştenise ochii Bellei şi a privi la toţi trei era ca şi cînd te-ai uita la un şir de bile cafenii.

Sam era mult mai activ decît Alex, dar în acelaşi timp, mult mai puţin comunicativ şi mai puţin accesibil. Dădu mîna cu David aruncîndu-i o privire destul de circumspectă şi stătu ţeapăn cînd Bella îl îmbrăţişă de bun venit. Era neîndoielnic că o iubea, dar se simţea mult mai puţin în largul lui, altărui de ea, decît Alex. Puteai să-ţi închipui că trăsese o linie între el şi mama lui, dincolo de care ei nu-i era îngăduit să treacă.

Cu toate astea, cei doi fraţi păreau apropiaţi, boxînd în joacă unul cu altul sau rîzînd împreună de vreo glumă prostească. Bella radia la vederea lor cu acea iubire maternă necondiţionată şi pentru a doua oară în acea zi, David simţi o împunsătură de gelozie. Voia să-i pese de el la fel de mult pe cît îi păsase de fostul ei soţ şi de cei doi fii. Ce pretenţii exagerate avea, se gîndi el. Nici măcar nu se culcaseră împreună şi deja era posesiv, de parcă ea ar fi fost proprietatea lui. Nu-i era cîtuşi de puţin caracteristică această atitudine; la naiba, majoritatea reacţiilor lui legate de Bella se deosebeau de cele obişnuite. Nu-i prea

făceau plăcere aceste... emoţii. Se descurcase fără ele vreme îndelungată, de fapt, de atît timp, încît presupusese că va putea trăi la fel toată viaţa.

Şi cu asta basta cu presupunerile, reflectă el ironic, stînd pe scaunul de la biroul lui Alex şi urmărindu-i pe cei trei vorbind şi rîzînd. Pe cît de bine se simţea Alex în compania mamei lui şi a atenţiilor ei tandre, pe atît de stingherit era Sam. Două reacţii opuse la acelaşi stimul. Interesant. Cu siguranţă, oamenii erau nespus de interesanţi.

– Păi, spuse Alex ridicîndu-se de pe patul lui îngust de cămin, hai s-o facem. Mi-e foame.

Bella îşi privi ceasul.

– Oh, nu mi-am dat seama că s-a făcut atît de tîrziu. Trebuie să mă schimb.

– Dar, mami... protestă Alex.

– Am întîrziat puţin pe drum încoace, zise Bella evitînd privirile lui David, şi nu ne-am rezervat încă locuri la motel.

– Putem găsi un motel şi mai tîrziu, rosti David. Pe cînd traversam oraşul, am văzut o numeroase semne că există locuri libere.

– Dar vreau să mă spăl puţin şi să-mi schimb hainele.

– Oh, mami, spuse Sam, asta o să-ţi ia ore întregi. Ştii cum eşti tu.

Întorcîndu-se către David, începu să-i explice:

– Mami obişnuia să-l înnebunească pe tata lăsîndu-l s-o aştepte cîte o oră, în timp ce-şi aranja machiajul.

– Niciodată n-a durat mai mult de zece minute, aşa că, te rog, termină cu exagerările. M-am gîndit doar că, dacă mergem la un local drăguţ, ar trebui să mă...

– Un local drăguţ?!? exclamă Sam. Mami, nici unul dintre noi nu-şi poate permite aşa ceva. Vreau să spun... Santa Cruz nu e de felul ăsta.

– E foarte neconvenţional, adăugă Alex încheind ideea fratelui său geamăn. Ştii tu.. blugi, un tricou... şi asta-i tot.

– Îmi place cum sună asta, interveni David.

– Sînt sigură.

Bella se uită în jos la fusta ei pantalon din bumbac şi sweaterul lejer, tricotat.

– Vreţi să spuneţi că hainele mele sînt potrivite? îi întrebă ea.

– Eşti grozavă, mami, zise Alex. Mor de foame.

– E-n regulă, te-am auzit. Pot, măcar, să mă spăl pe faţă şi pe mîini?

– Păi... sigur. Du-te în capătul holului.

– Băile sînt încă folosite în comun de fete şi băieţi?

– Da.

Bella se cutremură.

Înhăţîndu-şi geanta supradimensionată, declară:

– Durează cinci minute.

– Vezi să fie numai cinci! strigă Sam după ea.

Băieţii şi David rămaseră singuri în cameră. Privindu-se în oglinda de deasupra dulapului său, Alex îşi trecu un pieptene prin păr în timp ce Sam

se aşează pe marginea patului şi-l privi ţintă pe David.

– Aşadar, dacă eşti rudă cu noi, cum se face că nu te-am întîlnit pînă acum?

– Pentru că sînt o rudă foarte îndepărtată. Săptămîna trecută am făcut cunoştinţă cu mama ta pentru prima oară, însă pe tatăl tău nu l-am cunoscut niciodată.

– Ce cauţi în Los Angeles?

– Lucrez la un proiect de cercetare finanţat de universitatea California din Los Angeles.

– Stai la mama?

– Hei, Sam, las-o mai încet. Nu e cazul să-i aplici un interogatoriu de gradul trei[1].

– Locuiesc în căsuţa musafirilor pînă ia sfîrşit proiectul, ceea ce ar trebui să se întîmple în patru, maximum şase săptămîni.

Sam ridică bărbia.

– Voiam doar să ştiu, asta-i tot.

David zîmbi, nefiind cîtuşi de puţin ofensat de întrebările lui Sam.

– Şi mai exact, ce anume vrei să afli?

Tînărul îl fixă cu o privire suspicioasă.

– Te-ai culcat cu ea?

– Sam! exclamă Alex. Asta nu te priveşte cîtuşi de puţin.

– Ai făcut-o?

– Nu, răspunse David, ceea ce, pentru mo-

1. Interogarea unui deţinut prin aplicarea torturii mentale sau fizice în scopul obţinerii unei mărturisiri (n.t.)

ment, era purul adevăr.

– E-n regulă, rosti Sam şi atmosfera din cameră deveni mai puţin încărcată, odată ce atitudinea lui deveni mai relaxată.

Departe de a se simţi pus în defensivă sau supărat de întrebările lui Sam, David se trezi admirînd felul în care tînărul avea grijă de mama sa. Acesta era unul dintre aspectele pozitive ale vieţii de familie, chibzui el, felul în care membrii ei aveau grijă unul de altul. Era ceva cu totul nou pentru el, dar cel puţin astăzi, se simţea ca un elev dispus să înveţe.

Cînd Bella se întoarse clătinînd din cap din cauza harababurii pe care o făceau studenţii în băile comune, îi găsi pe cei trei discutînd atuurile Coastei de Est în raport cu Coasta de vest a Statelor Unite, vehiculînd în gura mare statistici despre universităţi, echipe sportive şi climă. Se părea că băieţii îl plăceau pe David privindu-l cu respect şi încercînd în acelaşi timp să se pună pe picior de egalitate cu el.

Nu vă ataşaţi de el, ar fi vrut să le spună. Nu va sta prea mult timp pe-aici.

Ceva mai tîrziu, la restaurant, se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală invitîndu-l pe David să vină cu ea. Bărbatul ăsta îi făcea simţurile s-o

ia razna şi cu asta, basta, şi îi venea foarte greu să-şi concentreze atenţia asupra băieţlor. Stăteau toţi patru în pizzeria cea mai căutată din oraş, situată pe chei. Toţi chelenerii, bărbaţi şi femei deopotrivă, aveau părul lung şi întregul local recrea atmosfera perioadei psihedelice; de la posterele formaţiei Led Zeppelin de pe pereţi pînă la vocile lui Janis Joplin şi Jimi Hendrix ce răsunau din difuzoare.

Trebuiau să ţipe ca să se facă auziţi, dar chiar şi cu toată larma din încăpere, cînd privirile ei se întîlneau cu ale lui David pe parcursul serii, i se părea că toate zgomotele încetau, aerul dispărea şi inima îi stătea în loc. Senzaţia unor mici şocuri electrice ce-i produceau furnicături nu dura decît două, trei secunde, însă avea impresia că pielea îi lua foc; sentimentul de anticipare era uimitor de puternic.

Era prima ei experienţă în a dori pe cineva cu atîta disperare şi reacţia ei obişnuită, de timiditate, o îndemna să ascundă, jenată, acest fapt. Fără să-şi dea seama, dorinţa pusese stăpînire pe ea de zile întregi, din momentul în care el o sărutase accidental în maşină. Nu, se înfiripase mai demult, de cînd David se îmbolnăvise şi imaginaţia ei scăpase de sub control. Însă aici şi acum, în restaurantul aglomerat şi zgomotos, cum stătea flancată de fii ei şi avîndu-l în faţă, pe David ce-i trimitea mesaje subtile şi tăcute de dorinţă crescîndă, îl voia cu o intensitate aproape chinuitoare. Simţea o durere surdă şi dulce între picioare şi îi era

ruşine că voia să se sfîrşească cina mai repede, ca să poată rămîne singură cu el.

Slavă Domnului că băieţii habar n-aveau de cele ce se petreceau. Bella era uimită văzînd cît de repede îl acceptaseră pe David şi vorbeau despre lucrările de sfîrşit de semestru, de nopţi albe şi de concerte. Ţinînd cont de activitatea lui David în vederea obţinerii licenţei, el nu era aşa rupt de viaţa universitară ca ea şi cei trei aveau multe în comun.

Bella observă că lui Alex şi Sam le pria viaţa de la universitate. Arătau bine; la drept vorbind arătau de-a dreptul înfloritori şi latura maternă a sufletului ei se simţi liniştită înregistrînd acest fapt.

Cînd cina luă sfîrşit, le fu adusă o uriaşă prăjitură cu ciocolată avînd în mijloc o singură lumînare. Toţi chelnerii veniră şi, aşezîndu-se în cerc, îi cîntară „La mulţi ani". Bella se simţi mişcată de acest gest, deşi detesta realitatea care-l generase. Patruzeci de ani! Mda, nu încă; mai era o săptămînă, şi totuşi... Patruzeci. Patru-zero. Sfîrşitul!

– Vă mulţumesc, spuse e cu un zîmbet larg. A fost foarte drăguţ din partea voastră.

– Aşteaptă, spuse Alex şi dădu la iveală un pacheţel mic.

Îl deschise şi găsi înăuntru o pereche de cercei lungi, foarte delicaţi, făcuţi din argint filigranat şi avînd fiecare în mijloc cîte o piatră de chihlimbar. Ochii i se umplură de lacrimi. Băieţii ei făcuseră într-adevăr un efort. Toţi anii aceia în care le

amintise să le telefoneze bunicilor, să le trimită scrisori de mulţumire şi felicitări cu ocazia aniversărilor, dăduseră roade. Anul acesta îşi amintiseră de ziua ei de naştere fără vreun ajutor din partea cuiva.

– Mulţumesc încă o dată, le spuse ea tamponîndu-şi ochii cu un şervet. Îmi plac foarte mult.

– Oh, mami, rosti Sam, sper că n-ai de gînd să plîngi.

– Dacă aşa am chef, o să plîng.

– Mami e foarte sentimentală, îi comunică Sam lui David.

– Am observat şi eu, răspunse acesta.

Alex ridică un cercel.

– Nu sînt din argint adevărat, dar vînzătoarea a spus că n-o să ţi se oxideze în urechi.

– Asta-i bine de ştiut, spuse Bella.

Sam îl ceru să şi-i pună şi cînd ea îl ascultă, exclamă:

– Grozav!

– Fantastic, mami, se arătă Alex de acord.

– Splendid, spuse David cu un mesaj tainic în priviri. Parcă au fost făcuţi special pentru tine.

– Mulţumesc, zise ea încet şi fu nevoită să-şi mute privirile de la el înainte de a începe să se bîlbîie ca o proastă.

În drum, îi lăsară pe băieţi lîngă căminul lui Alex. Campusul studenţesc era de o factură neobişnuită constînd din facultăţi separate între ele de păduri de pini şi sequoia, toate dispuse pe o faleză ce dădea spre ocean. Bella se gîndise deseori că şi-ar dori, în viaţa viitoare, se meargă acolo la studii. În seara asta, privind spre luna ce se ivea după vîrful unui pin, pe lîngă fiorii ce-o treceau ca reacţie la prezenţa lui David, se simţea cuprinsă de nostalgie şi de un sentiment de regret. Regretul la vederea unui drum pe care nu-l cercetase.

Cînd băieţii coborîră din maşină, Alex întrebă:

– David, te vedem mîine dimineaţă?

– Nu cred. Vreau să vă las să petreceţi cîtva timp singuri cu mama voastră. O să fac o vizită la laboratorul seismologic din campus. Poate reuşim să ne întîlnim, din nou, cu toţii la cină.

– Grozav, zise Alex. Pa, mami. Ne vedem pe la zece, e bine? Luăm micul dejun la Zachery.

– N-aveţi ore? întrebă ea.

Sam o trata cu o privire plină de condescendenţă.

– Putem chiuli o zi, mami. Aici nu e ca la liceu.

– Dacă aşa spuneţi voi...

Bella le zîmbi cu căldură şi adăugă.

– Vă mulţumesc pentru petrecerea din această seară. Vă iubesc pe amîndoi.

Îi urmări îndepărtîndu-se printre boscheţi cu mîinile în buzunare, pînă ce se pierdură în ceaţa înserării.

Un timp, nu vorbiră nici ea, nici David. Tăcerea nopţii părea mult prea perfectă pentru a fi tulburată de cuvinte. După cîteva clipe simţi mîna lui David pe gîtul ei şi arătătorul lui masînd tensiunea acumulată acolo. Atingerea lui era totodată şi fermă şi blîndă şi îi dădea o senzaţie minunată.

– Îmi plac băieţii tăi, rosti el. Ai făcut treabă bună.

– Oare? Sam mă pune mereu pe gînduri? De ce oare e mereu gata să sară la bătaie?

– Presupun că asta e firea lui.

– N-a fost mereu aşa. Era cel mai dulce şi mai iubitor băieţel din lume. Obişnuia să vină la mine de trei, patru ori pe zi, să mă privească cu ochii lui imenşi în contrast cu faţa mică şi să-mi spună: „Mami, vreau să mă ţii în braţe". Atunci, ne alintam unul pe altul şi ne îmbrăţişam strîns.

Bella suspină şi clătină din cap continuînd:

– Apoi a venit şocul pubertăţii şi parcă în corpul lui a intrat un străin. De-atunci, a rămas mereu distant. Ştiu că e normal să te îndepărtezi într-o oarecare măsură de mama ta dar, oh, cît îmi lipseşte băieţelul acela dulce de demult!

– Tot te mai iubeşte, oricine poate vedea asta. Amîndoi te iubesc.

– Şi eu îi iubesc. Mi-aş fi dorit să am mai mulţi copii.

Tăcu scurtă vreme, apoi grăi din nou.

– Ziua mea de naştere de anul ăsta constituie un moment dificil pentru mine, David.

– Spune-mi de ce.

– Nu sînt sigură că ai să-nţelegi.

– Pune-mă la încercare.

Privind în noapte, Bella începu să vorbească încet căutînd să redea prin cuvinte ceva ce nu încercase niciodată să exteriorizeze pînă atunci.

– Mă simt într-un fel conectată la acea parte din mine care poate face copii şi într-un fel, acea parte se simte... decepţionată. Dacă aş fi trăit cu o sută de ani în urmă sau chiar numai cu cincizeci, probabil c-aş fi avut şase sau opt copii. Întotdeauna aş fi avut unul mic prin preajmă. Îmi place ideea asta.

Încruntîndu-se, Bella continuă:

– Aniversarea asta e dificilă pentru că începe o nouă decadă. În următorii zece ani, corpul meu va începe să se usuce, aşa încît nu voi mai avea şansa să mai fac alţi copii. Problema nu este că mai vreau unul neapărat, dar faptul că nu voi mai avea de ales, mă deranjează nespus de mult.

– Aş vrea să pot spune ceva care să te-nveselească.

Bella se răsuci spre el. În lumina lunii, părţi ale feţei ei rămîneau umbrite, asemeni unor linii trase cu cărbunele pe un desen şi apoi, estompate.

– Nu te deranjează, David, că sînt mai în vîrstă ca tine? Că am fost mult timp căsătorită şi că am doi copii mari? Că mă apropii de vîrsta medie?

David îi luă mîinile într-ale lui.

– Opreşte-te, Bella. Te rog, opreşte-te!

– Ei bine, nu te deranjează?

– Nu, nu mă deranjează. Nu mă gîndesc la

oameni prin prisma vîrstei lor. Vreau să spun, cui îi pasă?

– Mie. În seara asta mă simt bătrînă.

Atrăgîndu-i mîinile la pieptul lui, el le ţinu acolo sperînd că lucrurile pe care urma să i le spună, aveau să fie cele mai potrivite.

– Sînt numai opt ani între noi. Asta-i tot, opt ani. Nici măcar nu contează. Ţi-aduci aminte că voiam să mă fac astronom? Cînd studiezi stelele, gîndeşti în termeni de mii de ani, iar nu mai puţin. În comparaţie cu stelele, eşti un copil.

Asta reuşi să-i smulgă Bellei un zîmbet silit, apoi ea îşi coborî capul frecîndu-şi obrazul de mîinile lui îngemătate.

– Bella?

– Hmm?

– N-am putea să încheiem conversaţia acum?

Ea se uită în sus, spre el, cu o privire întrebătore.

– Lasă-mă să te iubesc, spuse el încet.

– Aici? În maşină?

– Mă gîndeam că mai degrabă într-un pat.

– Slavă Domnului.

– Am ajuns.

David opri jeepul în faţa unui motel mic, nu prea arătos.

– Mi-a fost recomandat de unul din geologii din Parkfield, spuse el. Mă duc să iau o cameră. Aşteaptă-mă aici.

Noaptea avea un aer ireal, asemănător stării ei de spirit. De unde mai înainte, în campus, fusese aproape într-o stare depresivă, acum îi venea să chicotească. Avea aproape patruzeci de ani şi asta era prima oară cînd se afla pe punctul de a intra într-un motel în scop ilicit. Oare miracolele nu încetau niciodată?

David se întoarse în cîteva minute. Scoase bagajele din maşină şi îi deschise portiera.

– Vino. Am trecut ambele nume pentru cazul în care copiii ar încerca să dea de tine.

– Dar habar n-au unde stăm.

– Corect. Dar mîine vor şti, nu-i aşa?

– Ai dreptate. Am să răspund eu la telefon dacă o să sune, zise ea urmîndu-l după colţul clădirii cu două etaje.

– Încerci să te fofilezi? Să-ţi minţi copiii? o tachină el.

– Poţi să fii sigur de asta. Nu m-au văzut niciodată cu altcineva, decît cu tatăl lor şi nu sînt cîtuşi de puţin dispusă să distrug imaginea asta. În plus, sînt sigură că mă consideră o doamnă bătrînă, trecută cu mult de vîrsta de împerechere.

– Sam m-a întrebat deja dacă ne-am culcat împreună, îi aruncă David nonşalant, peste umăr.

– Cum?

– Am ajuns. Camera 213.

David deschise uşa şi azvîrli genţile de voiaj pe

unul dintre paturile duble. Camera era tipică pentru un motel, cu excepţia faptului că ambele paturi aveau căpătîiul format din zăbrele de alamă. Bella rămăsese în prag încercînd să digere remarca precedentă a lui David, aşa încît el o trase în cameră şi închise uşa după ei. Aprinzînd o veioză de lîngă pat, David zîmbi:

– Cred că, la urma urmei, nu eşti o doamnă chiar aşa de bătrînă.

– Ce i-ai răspuns la întrebare?

– Am răspuns că nu. La vremea aceea era adevărat.

– Sînt uluită, zise ea scuturînd mirată din cap. Credeam....

– Bella! Termină cu gînditul!

David se aşează pe marginea patului şi o trase între picioarele lui. Îi luă mîinile şi şi le puse pe umeri, apoi o luă cu mîinile lui de talie. Degetele mari se însinuară sub cordonul elastic al fustei ei pantalon şi-i mîngîiară oasele şoldurilor. Se uită în sus, spre ea şi-o întrebă:

– Cum e?

– Bine, numai că nu prea ştiu ce să fac.

– Am putea începe scoţînd hainele de pe tine.

– Vrei să spui... acum, imediat?

– Aşa sper. De-abia aştept să-ţi văd trupul de vedetă italiană de film. Am tot visat la chestia asta, zise el imitînd în glumă accentul italian; dintotdeauna după cîte se pare.

Ea rîse şi David îi simţi corpul relaxîndu-se.

– Accentul tău e înfiorător, spuse Bella. Rezu-

mă-te la roci vulcanice... oh!

Mîngierile lui se mutară de la oasele şoldurilor la pielea catifelată a abdomenului îndepărtînd materialul fustei, ca să-i poată masa zona încetişor. Cînd degetele lui întîlniră primele bucle ale feminităţii, trupul ei se cutremură sub mîinile lui şi se simţi şi el străbătut de un fior. Îşi reaminti că dorea s-o ia încet, chiar dacă se îndoia că va fi în stare să facă aşa ceva. Atingerea curbelor catifelate ale Bellei îi făcuse deja sîngele să-i pulseze în urechi.

David se ridică de pe pat şi-i cuprinse în palme chipul ce avea ochii larg deschişi.

– Ce-ai zice să facem un duş?

Ea suspină şi se rezemă de el.

– Da.

Cu braţul petrecut pe după umerii ei, intrară împreună în baie. O făcu să se aşeze pe marginea căzii şi după ce-i presără toată faţa cu sărutări scurte, o dezbrăcă încet, cu gesturi iubitoare. Cerceii, sweaterul, fusta-pantalon... Fiecare articol de îmbrăcăminte îndepărtat aducea după el o ploaie de sărutări depuse pe pielea recent expusă vederii.

Bella uită înţelesul cuvîntului stînjeneală. Gesturile tandre ale lui David o făceau să se simtă frumoasă. Închise ochii îmbătată de senzaţia de a fi adorată. Sărutările lui erau de-a dreptul magice, gura lui, cînd mîngîietoare, cînd fermă şi uneori îi simţea atingerea uşoară şi afectuoasă a limbii. Totul se desfăşura cu o desăvîrşită blîndeţe. Ştia

că adoptase ritmul acesta lent, special ca ea să se poată destinde, şi ideea funcţiona de minune.

În momentul în care David îi desfăcu sutienul de dantelă şi-l aruncă pe jos, iar apoi îi coborî bikinii asortaţi, Bella se auzi gîfîind încetişor.

Deschise ochii brusc cînd el o ridică în picioare, după care se retrase privind-o asemeni unui bărbat ce-şi delectează privirile la apariţia unui miraj ademenitor.

David nu-şi putea crede ochilor. Femeia viselor sale, aşa cum îşi imaginase în cele mai mici detalii, stătea chiar în faţa lui. Clepsidra perfectă. Sîni înalţi şi plini, cu sfîrcuri mari ridicate acum sub forma unor piscuri trandafirii. Talia perfectă, abdomenul nu tocmai plat. Braţe, coapse şi şolduri netede şi rotunjite, cu pielea ca satinul, de nuanţă măslinie şi un desiş întunecat, abundent şi misterios de bucle, ascuns între coapse. Trupul ei desăvîrşit şi voluptuos părea creat pentru dragoste. Senzuală... era atît de senzuală. Şi în noaptea asta, era a lui.

Respiraţia îi şuiera printre dinţi. O dorea cu atîta intensitate, încît îşi simţea erecţia crescîndă încordîndu-se sub materialul blugilor.

Dădu repede drumul la duş şi îşi scoase hainele. Apoi rămase din nou cu ochii la ea, incapabil să-şi mute privirile.

– Eşti atît de frumos, spuse ea.

– Cred că asta-i replica mea.

– Dar e adevărat. Îmi place corpul tău.

Bella întinse mîinile şi David o trase spre el, iar

contactul trupurilor lor îl făcu să geamă de dorinţă. A fost nevoie de toată puterea lui de reţinere, ca să-şi îngăduie suficient timp pentru baie înainte de a se afunda în ea.

Intraţi sub duş, o lăsă să-l spele pe cap, deşi trebuie să se aplece de mijloc ca ea să poată ajunge la creştet. Apoi o săpuni cu mişcări lungi şi hotărîte, descoperindu-i secretele trupului, în timp ce ea se-nfiora şi tremura la fiecare atingere cu toată apa caldă ce se împrăştia împrejurul lor.

După aceea, David o şterse pe Bella sub braţe şi pe pielea fină a interiorului încheieturilor mîinilor, folosind prosopul pentru a o tachina şi a o excita. Luă la rînd fiecare deget de la picioare, apoi urcă de-a lungul gambelor. Coborî pe spate, spre fesele ei rotunde, trecînd în sus şi-n jos cu atingeri uşoare printre cele două sfere inspititoare.

– David, nu mai suport, zise ea suspinînd adînc.

Tot corpul îi tremura şi se zvîrcolea lent sub mîngîierile lui iubitoare.

Luînd-o de mînă, David o duse în dormitor şi o întinse în pat. Ea se întinse languros şi el se aplecă şi-i atinse obrajii cu degetele. Sub lumina blîndă a lămpii, pielea ei căpătase tonuri trandafirii, iar sfîrcurile rămăseseră încordate. Ploapele ei coborîră şi el continuă să o atingă peste tot, trecîndu-şi palmele peste curbele ei voluptoase aşa cum îşi dorise de la bun început.

David se aşeză pe marginea patului şi miş-

carea o făcu să deschidă ochii. Gura ei se deschise ademenitoare şi limba îi umezi buzele.

Gemînd, el acapară gura aceea roşie, cu buze pline şi-şi cufundă limba în adîncurile ei. Buzele ei erau moi şi calde, iar interiorul gurii, fierbinte, umed şi seducător. Bella gemu şi veni în întîmpinarea mişcărilor lui. Bărbatul părea că luase foc şi o luă în stăpînirea lui de parcă ar fi fost o pradă pe care o capturase. Nu se putea sătura s-o privească şi să-i atingă fiecare centimetru al ei începînd de la faţă, braţe, sîni şi ajungînd între picioare, pînă cînd o simţi zvîrcolindu-se fără astîmpăr şi o auzi strigîndu-i numele.

– David, ţipă Bella prinsă-ntr-o negură de senzaţii.

Corpul ei nu voia, nu putea, să se oprească din mişcare. Pielea îi ardea peste tot. Ridică pleoapele şi se uită ţintă în ochii lui, iar transparenţa lor ciudată şi verde o pironi cu intensitatea lor. David continuă s-o urmărească în timp ce-i sugea sfîrcurile pînă ce ea începu să geamă. Bella îi simţea privirile pătrunzîndu-i în suflet; capul i se răsucea neîncetat pe pernă, iar unghiile i se înfigeau în umerii bărbatului.

– David. Te rog!

El îşi mută mîna între coapsele ei şi introduse un deget lung în căldura umedă de acolo. Ea gemu şi îşi desfăcu picioarele.

– Eşti gata pregătită pentru mine...

– Oh, da.

– Aş vrea să mai pot aştepta.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Deodată el era deasupra ei, pe ea, în ea, pe de-a întregul în ea, astfel că Bella icni puternic. Trecuse atîta timp şi acum îl simţea întinzînd-o, neobosit în nevoia de a o umple, împlîntîndu-se în ea pînă la plăsele.

– Te doare?

– Nu, răspunse ea. Oh, nu, David!

– Eşti atît de strîmtă.

Retrăgîndu-se, el scoase un sunet gutural, apoi plonjă din nou în ea.

– Oh, Bella, eşti atît de dulce!

Începuse încet, în mod deliberat, însă ritmul lui se acceleră aproape imediat de îndată ce ea îi imită mişcările din şolduri. Apucînd-o de coapse, îi ridică picioarele şi le aduse împrejurul mijlocului lui. Călcîiele ei îl apăsau pe dosul coapselor. Atît de adînc! Intrase atît de adînc în ea!

Dar tot nu era de ajuns. David se ridică în genunchi, săltîndu-i şi mai mult şoldurile şi plonjă din nou în ea, apoi, iar. Bella nu ştia cît mai putea să suporte. Întinse mîinile deasupra capului, apucă drugii de alamă şi-şi încleştă palmele pe ei, pe măsură ce senzaţiile se acumulau una după alta şi el intra din nou în ea, iar şi iar, pînă cînd ea crezu că va exploda.

– Bella, îi şopti David în ureche respirînd aspru şi anevoios, Bella, dă-ţi drumul. Te rog, dă-ţi drumul.

– Eu... oh, da. Da!

Şi ea îşi dădu drumul. Descătuşă toată

pasiunea, toată tensiunea dorinţei şi toţi anii lipsiţi de dragoste, odată cu un strigăt lung ce răsună mult timp în încăpere. Iar cînd se păru că ecoul lui se stinge încet, îl simţi şi pe el eliberîndu-se şi pulsînd, zvîcnind adînc înăuntrul ei şi un ţipăt îi urcă din nou în gît unindu-se cu al lui.

David se ridică de pe ea, trase cuverturile peste amîndoi şi o strînse lîngă el. Bella îşi rezemă capul de pieptul lui, acolo unde inima încă mai bătea repede.

– Cum te simţi? o întrebă el cu blîndeţe.

– Extraordinar de bine.

– Perfect.

O sărută pe frunte şi o auzi suspinînd. Îi simţea răsuflarea împrăştiind căldură pe pielea lui ce se răcorea.

Niciodată. Niciodată nu fusese aşa. Ceea ce se întîmplase fusese o experienţă absolut nouă pentru el. Ceva... cu totul intim; chiar şi emoţiile lui fuseseră angrenate, ceea ce nu permisese niciodată să se întîmple în trecut. Nu numai corpul ci şi mintea lui făcuse dragoste cu ea. Se simţise legat într-un fel care depăşea aspectul fizic. Se simţea legat chiar şi acum. Şi întreg. Şi... împăcat.

Brusc începu să rîdă, mai precis chicoti pe un ton scăzut.

– Ce este? întrebă Bella.

– Sînt fericit.

– Oh, David. Şi eu la fel.

El o strînse de umăr.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise el.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi.

– Ar trebui să fiu îngrijorată?

– Depinde. E vorba despre motel.

Privirile Bellei colindă prin camera mică şi funcţională.

– Păi, bănuiesc că nu e un local de patru stele dar, din cîte se pare, are dotările de bază.

David îi aşează capul sub bărbia lui.

– Problema este că are ceva vechime. A fost construit înainte de răspîndirea noilor cunoştinţe despre cutremurele din zonă. Este unul dintre puţinele moteluri din lume unde poţi obţine o cameră situată exact deasupra unei falii active.

– Cum?

– Şi pe deasupra şi la un preţ mai mic de cincizeci de dolari pe noapte.

Bella se desprinse din îmbrăţişare şi se aşează în capul oaselor acoperindu-şi sînii cu cearşaful.

– Glumeşti, nu-i aşa?

El clătină din cap.

– Tipul de la recepţie mi-a spus că axa centrală a faliei trece pe sub parcare, apoi pe sub clădire pe lîngă automatul de îngheţată.

– Automatul de îngheţată, repetă ea.

– ... şi apoi în apropierea camerei 235.

– Iar noi ne aflăm în camera 213.

– Da, zise el fericit.

– Asta vrea să însemne că trece şi pe sub camera noastră?

– Ei bine, mai degrabă pe sub cea alăturată cu numărul 215. M- am gîndit că n-ai vrea să te afli exact deasupra ei.

– Ce drăguţ din partea ta. Mă simt mult mai liniştită acum.

Ochii ei aruncau scîntei de supărare şi gura i se ţuguiase a nemulţumire. Se aprindea atît de uşor... Se mira el însuşi cît de norocos fusese să aibă în patul lui această femeie sensibilă, pasională şi frumoasă. Era sigur că ei nici nu-i trecea prin cap că, atunci cînd se arăta indignată, era imaginea vie a erotismului seducător.

– Te-ai supărat? întrebă el întinzînd mîna şi netezind prin cearşaf vîrful unui sîrc. Speram că te va distra la fel de mult cît mă distrează pe mine.

Suspinul ei îi spuse că se excitase la atingerea lui, însă ea spuse:

– Te distrează, hmm? Cum naiba reuşeşti? Ne aflăm deasupra unei falii seismice.

Degetul lui înconjură uşor mugurele brusc excitat, urmărindu-l cum se ridica şi mai mult şi David simţi propria reacţie de fierbinţeală răspîndindu-i-se în corp.

– Tot statul se află deasupra faliei, Bella. Nu te îngrijora. Probabilitatea unei erupţii în zona asta este foarte scăzută.

Cearşaful îi căzu pînă în talie. Bella închise ochii şi gemu încetişor.

– Pentru noaptea asta, cel puţin, se corectă el simţindu-şi gura uscată.

Ea îşi ridică pleoapele într-o încercare nu prea entuziastă de a protesta.

– Acum mă simt într-adevăr liniştită.

– Bun, rosti el.

Îi cuprinse sînii în palme frămîntîndu-i cu blîndeţe şi urmărind cum ei i se accelera respiraţia.

– Acum e momentul unei schimbări cu o sută optzeci de grade, declară el.

– Hmm?

– E vremea să te pun sub tensiune, zise el încet.

– Iar?

Bella îi trecu uşor unghiile în sus şi în jos pe braţe şi el îşi simţi sîngele fierbîndu-i în vene din pricina dorinţei.

– Şi iar, dacă timpul şi energia ne-o vor permite.

– N-am ştiut...

– Ce?

Cu podul palmelor, el îi mai frecă sfîrcurile preţ de cîteva clipe pînă ce acestea ieşiră în afară asemeni unor perle de un roşu întunecat pe conturul voluptuos al sînilor.

– Că oamneii fac dragoste mai mult de o singură dată pe noapte, recunoscu ea expirînd îndelung.

– Habar n-am ce fac oamenii. Tot ce ştiu este că acum, cînd sînt aici cu tine, atît de aproape de tine, n-am chef de nimic altceva.

El îşi duse mîna în regiunea deja umedă dintre picioarele ei şi o mîngîie uşor şi incitant.

– David!

– Da?

– Dar dacă o să fie un cutremur?

– Probabil că nu vom băga de seamă.

De data asta lucrurile se petrecură într-un tempo mult mai rapid ca prima oară. Bella era în mod limpede excitată şi nu se mai arăta deloc stingherită, în vreme ce David, ştiind acum ce comoară avea alături, de-abia aştepta să-i simtă muşchii interni capturîndu-l din nou.

Se întinseră unul după altul cu o grabă ce-i făcu să izbucnească în rîs, rîs care se transformă curînd în respiraţii convulsive. În cîteva secunde, David se trezi întins pe spate şi cînd Bella se sui deasupra lui încălecîndu-l, el se avîntă în pasajul alunecos şi fierbinte.

Cu degetele mari mîngîie miezul umflat de carne ascuns în cîrlionţii negri, făcînd-o să geamă şi să gîfîie tare în timp ce se încorda împrejurul lui. Mîinile lui puternice o ţinură pe loc pentru a întîmpina loviturile bărbăţiei lui încordate, lovituri repetate, îndreptate în sus, neostoite şi implacabile. Şi tot timpul îi urmări chipul, acel chip incredibil, pe cînd ea se arcuia călărindu-l, răsucindu-se şi zvîrcolindu-se în extaz, pînă în clipa cînd rămase brusc nemişcată; apoi, cu un strigăt sugrumat, ajunse la climax şi muşchii ei pulsau împrejurul lui pînă ce avu impresia că avea să moară.

David închise ochii doar în ultimul moment

cînd corpul lui se cabră cu frenezie şi şuvoiul fierbinte al descărcării sale explodă în ea.

Fiecare fibră a fiinţei lui zvîcni şi vibră mult timp după aceea şi, prin vîrtejul înceţoşat al senzaţiilor, îşi aminti că ultimul gînd înainte de a se elibera, fusese de imens regret. Pentru prima oară în viaţa lui resimţea o tristeţe amară că sămînţa lui nu era viabilă şi că nu-i putea dărui un copil unei femei. Această femeie. Copilul lui. Copilul lui şi al Bellei.

Nu se va întîmpla niciodată. Nu era posibil.

Era uimit cîtă durere îi putea aduce înţelegerea acestui fapt.

Capitolul 8

Să mai vorbeşti de întoarceri de o sută optzeci de grade! gîndi Bella. Mai întîi petrecuse în braţele iubitului ei o noapte istovitoare, dar înviorătoare şi chiar educativă, iar a doua zi se plimbase cu fii ei prin campusul Universităţii California Santa Cruz, încercînd să ascundă orice urmă a felului în care-şi petrecuse noaptea de pe faţa ei sau din conversaţie.

Crezuse că se va simţi ca o epavă. Nici ea, nici David nu dormiseră mai mult de două ore. Atîtea ceasuri de făcut dragoste..., reflectă ea şi fu invadată de un fior delicios la acel gînd. N-avea nici cea mai mică idee de cîte ori se întîmplase, fiindcă pierduse şirul undeva, către dimineaţă. Fără discuţie că atîta dragoste trebuia să se vadă,

să fie încrustată pe ea ca un tatuaj. Însă băieţii nu păruseră să observe nici o schimbare în comportamentul ei, în timp ce Alex îi conducea pe ea şi pe Sam prin campus, arătîndu-le diverse clădiri şi puncte de reper care aveau o oarecare semnificaţie pentru el.

O sculptură ciudată din metal, aflată pe un dîmb lîngă Porter College, fusese poreclită Anticoncepţionalul Intrauterin Zburător. Mascota facultăţii, era dintre atîtea lucruri posibile, un miez de banană şi din acest motiv, cafeneau pe lîngă care trecuseră fusese botezată „Banana Hămesită". Făcură turul noii biblioteci şi a două facultăţi aflate în construcţie şi, tot timpul, Bella zîmbi, încuviinţă şi chiar rîse la momentele potrivite, astfel încît ei să nu observe nimic. Însă era greu să rămîi ancorat în prezent cînd trecutul apropiat fusese atît de memorabil.

Înţelesese acum, că ceea ce luase drept o cedare în faţa nevoilor sexuale era cu totul altceva. Cedase în faţa iubirii. Îl iubea pe David. Propriul ei eu era astfel construit, încît n-ar fi putut petrece noaptea cu el lăsîndu-l s-o transporte într-o lume cu totul nouă, după cum şi făcuse de altfel, fără existenţa sentimentului de iubire. Nu era de ea acuplarea impersonală, gimnastica sexuală şi scărpinarea unei mîncărimi fără a se gîndi la consecinţe. Nu era construită aşa. Putuse pleca împreună cu David şi îşi petrecuse noaptea cu el coborîndu-şi garda şi ignorîndu-şi inhibiţiile, doar fiindcă îl iubea.

Cu siguranţă că nu-i va mărturisi asta. Cel puţin, nu încă. Probabil că l-ar speria de moarte. Oare ce simţea el? se întrebă ea frunzărind cărţi într-o librărie alături de fii ei. David declarase că era incapabil să simtă iubirea însă, neîndoielnic, ceea ce împărtăşiseră amîndoi avea chiar şi pentru el o oarecare semnificaţie. Nu-i aşa? Ar putea el, ar vrea el s-o iubească? Ar fi el capabil de iubire?

Întrebarea era de genul acelora care te trezesc la realitate. De asemenea, era o întrebare pe care nu se putea opri să şi-o tot pună în timp ce lua masa de prînz cu băieţii la cafeneau Vaca Urlătoare. Şi pe deasupra îi mai şi strică dizpoiţia euforică de pînă atunci.

Sosise vremea să revină cu picioarele pe pămînt, îşi zise ea cu asprime. N-avusese nici o îndoială în legătură cu modul în care aveau să evolueze lucrurile. Probabil că David se bucura de compania ei, era clar c-o dorea şi făcea dragoste cu ea de parcă era cea mai sexi şi mai dezirabilă femeie din întregul univers, însă nu era cîtuşi de puţin adeptul legăturilor sentimentale. Îi precizase acest lucru chiar de la început şi, mai recent, pe parcursul călătoriei din ziua precedentă.

Şi totuşi...

Se făcea din nou auzită acea mică voce interioară care nu putea fi oprită să întrebe dacă nu cumva, înainte ca totul să ia sfîrşit, ar fi posibil ca el să înveţe s-o iubească barem cît de puţin.

Oare o iubea? se întrebă David de mai multe ori pe parcursul acelei zile explorînd laboratorul din campus ori sărind peste nişte bucăţi de ciment sfărîmate şi alte resturi rămase în oraş ca urmare a seismului produs cu patru ani în urmă. Era sentimentul acela, dragoste? Dacă se întîmpla să fie aşa, era înspăimîntător. Intens, mult prea intens. Îl invadase anulîndu-i capacitatea de a raţiona clar şi lui David nu-i plăcea nimic din ceea ce se interfera cu procesele lui de gîndire. Oh, totul fusese în regulă pe durata partidei de sex, la naiba, atunci era chiar excelent să-ţi încui gîndurile cu cheia. Dar nu şi în alte ocazii.

Toate aceste sentimente, aceste schimbări bruşte de dispoziţie ce surveneau ori de cîte ori rememora noaptea petrecută cu Bella... Se simţea asemeni unui copil aflat la pubertate, entuziasmat, apoi demoralizat, înfierbîntat, şi pe urmă nepăsător, cînd vesel, cînd trist. Cădea în extreme. Prea mult. Al naibii de mult.

Stătu pe chei şi privi spre oceanul Pacific. Era o zi superbă, însorită şi în aer plutea răcoarea specifică toamnei. Ţinîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, privea micile bărci din golf şi încerca să-şi analizeze sentimentele faţă de Bella. La urma urmei, aşa fusese instruit: să separe componentele unei anumite situaţii şi apoi

să le analizeze ţinînd cont de ansamblu.

Se simţea atras de chipul şi de corpul ei. Îl făcea să rîdă. Era inteligentă; cu toată lipsa unor studii superioare, avea o logică bună şi era înzestrată cu agerimea dată de experienţa vieţii. Cînd nu se afla lîngă el, îi ducea lipsa. Îi lipsea chiar şi în acel moment şi-l deranja timpul pe care ea îl petrecea împreună cu fiii ei, chiar dacă ştia că era cel mai bun lucru de făcut pentru toţi cei în cauză.

Îl excita tot timpul, fie că dormea, mergea sau mînca. Chiar şi cînd se spăla pe dinţi. În dimineaţa aceea, în timp ce Bella se aplecase deasupra chiuvetei în baia de la motel, nu fusese în stare să se abţină. Se apropiase prin spatele ei, îi cuprinsese sînii în palme şi continuase mîngîierea în jos pînă ce atinsese faldurile catifelate şi umede dintre picioarele ei. Reacţia ei fusese instantanee, asemănătoare cu a lui şi o posedase chiar acolo, stînd în picioare, ea avînd gura plină de pastă de dinţi şi ţinîndu-se de marginile chiuvetei, în vreme ce el îşi revărsa sămînţa în ea.

Niciodată. Pînă acum, nu fusese aşa nicicînd... această dorinţă extrem de puternică pentru o femeie, această... lăcomie, această profunzime a pasiunii şi senzaţiilor. Oare asta însemna să fii îndrăgostit?

Şi era oare normal să te îngrozească această perspectivă?

În seara aceea, după ce-şi luară rămas bun de la băieţi, atît Sam cît şi Alex dăduseră mîna cu

David şi-l îmbrăţişară făcîndu-l pe moment să se înece, amîndoi fură nespus de tăcuţi, cufundîndu-se în propriile lor gînduri şi nefiind în stare, sau nedorind, să şi le împărtăşească.

Tăcerea lor dură pînă cînd ajunseră înapoi la motel. În clipa în care intrară în cameră, ea se întinse către el, iar el gemu. Cum putea s-o dorească atît de mult? Şi din nou?

Dar asta era realitatea. În noaptea aceea fură şi mai puţin rezervaţi unul faţă de celălalt şi din nou rămaseră treji pînă dimineaţa. Din cîte spunea Bella, relaţia ei sexuală cu Jake fusese satisfăcătoare, însă mai degrabă convenţională şi, rîzînd, îi spuse lui David că se aştepta ca el, fiind mai tînăr, să-i arate toate variaţiile unui act sexual. El fu extrem de bucuros să-i îndeplinească dorinţa, iar ea la fel de bucuroasă să înveţe. Nu porniră înapoi spre Los Angeles decît tîrziu, în după-masa zilei de miercuri, fiindcă era necesară puţină odihnă înainte de a începe călătoria de şase ore.

În drum spre casă conversară lejer despre băieţi, despre campus şi vreme. Ca şi cum ar fi existat o înţelegere tacită între ei, evitară subiectele cu caracter mai intim.

Cînd parcară pe alee, David propuse ca el să-şi petreacă noaptea singur în căsuţa musafirilor şi ea se arătă de acord, însă făcu greşeala s-o sărute de noapte bună şi cumva, se trezi în dormitorul ei. Minunatul ei pat supradimensionat le oferea tot spaţiul de care duseseră lipsă în

camera de motel şi profitară de el din plin.

Cînd sosi dimineaţa şi veni vremea ca el să plece la Santa Monica, David se desprinse fără tragere de inimă din căldura îmbrăţişării ei. Bella se oferi să-i pregătească micul dejun şi el acceptă mîncînd de două ori mai mult decît în mod obişnuit şi lăsînd-o să se agite puţin în jurul lui.

Ceea ce-l îngrozi, fu că nu-l deranja cîtuşi de puţin.

Privindu-se în oglindă, Bella ajustă poziţia pălăriei cu bor larg astfel încît să-i stea bine pe cap. O pălărie! Ce amuzant era să porţi, din nou, o pălărie. Cînd decise că unghiul în care o pusese era cel mai şic, se retrase ca să-şi poată studia întreaga înfăţişare şi atenţia îi fu reţinută de ceea ce văzu în faţa ochilor.

Din oglindă, propria ei mamă îi întorcea privirea. Bella avea puţine amintiri din copilărie, întrucît fusese foarte mică atunci cînd fusese despărţită de ei. Totuşi, încă îşi mai amintea că mamei ei îi plăceau la nebunie pălăriile. Bella stătea în patul părinţilor ei şi-şi privea cu adoraţie mama, încheind borul pălăriei într-o parte, apoi în cealaltă; şi, în final, împlîntînd ace uriaşe cu perle în vîrf prin calota pălăriei, ca s-o fixeze pe coc.

Chipul mamei mele, reflectă ea visătoare. Deci

e adevărat că devenim copia mamelor noastre.

După ce-şi aranjă ciorapii şi netezi fusta, se răsuci pentru a verifica dacă nu i se vede slipul prin materialul acesteia. Era un costum splendid, o jachetă largă de culoare verde-vînătoresc purtată peste o fustă de mătase al cărui imprimeu cu albastru şi verde amintea de penajul lişiţelor, şi era bucuroasă că şi-l cumpărase. Nunta lui Kate merita o toaletă deosebită şi Bella ştia că arată bine. Nici măcar n-o mai deranja ziua ei de naştere ce cădea imediat după nuntă. La urma urmei ce însemnau nişte cifre? Era clar că David n-o trata ca pe o doamnă în vîrstă. Departe de el aşa ceva.

Cînd îşi dădu pe buze cu un ruj de culoarea coralului deveni conştientă de strălucirea chipului ei, era strălucirea unei femei pe deplin satisfăcute. Kate radia aceeşi lumină deosebită de cînd ea şi T.R. deciseseră să se căsătorească.

Bella de-abia aştepta nunta lui Kate. Îi fusese prietenă de-a lungul anilor, cît se chinuise s-o crească singură pe Dee, apoi în perioada cînd T.R. îi făcuse o curte cu suişuri şi coborîşuri. Vorbind de relaţii tumultuoase, tot Bella se aflase mereu prin preajmă pentru a-i oferi şi lui Hollis dragoste şi alinare cînd ea şi cu Tony traversaseră o fază furtunoasă a mariajului lor. Cele trei prietene petrecuseră multe dintre pauzele pentru cafea comparînd observaţiile proprii asupra bărbaţilor şi căzînd de acord că era aproape imposibil să găseşti unul cu adevărat bun.

Fireşte, în majoritatea timpului, Bella nu prea avusese cu ce să contribuie la aceste discuţii. Pînă cînd...

– Bella?

Vorbeşti de lup şi lupul... la uşă, reflectă ea zîmbind şi aranjîndu-şi pentru ultima oară părul. Davind intrase prin bucătărie folosindu-se de cheia lui.

– Vin, strigă ea.

Punîndu-şi pantofii cu tocuri de opt centimetri, Bella traversă culoarul în drum spre bucătărie inventariind conţinutul poşetei ei mici de mătase.

Cînd intră în încăpere, îşi ridică privirile, apoi se opri brusc.

– David! Nu te-ai îmbrăcat!

Bărbatul purta eternii lui blugi şi un tricou şi stătea rezemat de perete lîngă uşa din spate, cu braţele încrucişate pe piept. Ea se aşteptase să-l vadă pus la costum şi cravată sau, în lipsa acestora, măcar îmbrăcat cu o jachetă sport.

– Nu încerc să te critic, zise ea zîmbind, pe cuvîntul meu. Dar este o nuntă. Nu cred...

El o întrerupse.

– Bella, eu nu vin.

– Poftim?

– N-am să pot veni la nuntă. A intervenit, pe teren, o urgenţă de ultim moment şi toată echipa se adună acolo într-o oră.

Pentru o clipă, ea nu ştiu ce să spună. În cele din urmă, rosti:

– Înţeleg.

David îşi desfăcu braţele şi-şi trecu degetele prin păr.

– N-am vrut să te las în aer, dar lipsa mea nu va afecta pe nimeni. Oricum, nu prea aveam ce căuta acolo. De-abia o cunosc pe Kate şi nu l-am întîlnit niciodată pe... zi-i pe nume.

– T.R., răspunse ea absentă luînd notă de atitudinea lui defensivă şi întrebîndu-se ce anume făcuse ea ca s-o provoace.

– Nu, nu va afecta pe nimeni. Doar că... am să-ţi simt lipsa, asta-i tot.

– Mda, păi...

Privind în jos, îşi mută picioarele de parcă ar fi avut de gînd să plece, dar nu ştia cum s-o facă cu eleganţă.

– David, rosti ea. Mai e şi altcineva? Ceva ce nu mi-ai spus încă?

El ridică ochii. Pe chip îi trecu o umbră de îngrijorare. Nu, nu îngrijorare. Era vinovăţie.

Bărbatul înălţă din umeri şi scutură din cap.

– Nu. Doar că... îmi pare rău.

Ea se întrebă pentru ce anume îi părea rău, dar se vedea limpede că el n-avea de gînd să-i spună.

– E-n regulă, David. Pe cuvînt.

Privind în jos, Bella umblă la încuietoarea genţii, apoi întrebă:

– Te văd mai tîrziu?

– Nu ştiu sigur cînd mă întorc.

– Foarte bine.

Bella îşi înălţă capul, şi îşi îndreptă spinarea.

Cu nici un preţ n-avea să se agaţe de el, să scîncească sau să se bosumfle. În nici un caz.

– Păi... îţi doresc să te distrezi bine, zise el.

Bella îi trimise ceea ce spera a fi un zîmbet încrezător.

– Asta şi am de gînd.

Ceremonia avea loc la o fermă din Malibu, proprietatea unui muzician, prieten de-al lui T.R. Mirele şi mireasa îşi jurară credinţă sub o uriaşă salcie plîngătoare alfată la marginea unui drum şerpuit de ţară. Vîntul era la fel de puternic ca soarele şi Bella se văzu nevoită să-şi ţină pălăria cu mîna în timp ce, alături de alţi cîţiva invitaţi, îi urmări pe Kate şi T.R. promiţînd să se iubească şi să aibă grijă unul de altul. În acel moment se auzi un oftat uşor venind dinspre grupul invitaţilor respectiv familia lui Kate, vreo doi prieteni de-ai lui T.R., plus Bella şi Hollis de la magazin.

Dee plînse pe parcursul întregii ceremonii. Erau lacrimi de fericire şi adolescenta stătea îmbrăţişată de Claire, mama lui Kate, ai cărei ochi erau, de asemenea, cam înceţoşaţi.

Hollis, înconjurată de braţele puternice ale lui Tom, zîmbea cu nostalgie de parcă îşi reamintea propria ei zi de nuntă.

Kate îl avea pe T.R. Hollis îl avea pe Tony. Dee

o avea pe Claire. Iar Bella... nu avea pe nimeni. Presupusese că-l va avea pe David alături de ea înlănţuindu-i umerii cu braţul şi ştergîndu-i lacrimile cu sărutări.

Termină cu autocompătimirea, se mustră ea. Încetează chiar acum!

Ce proastă fusese că nu-şi dăduse seama mai devreme. În ultimele două zile, el îi trimisese destule semnale. Dispoziţia lui fusese schimbătoare. La început spunea că avea nevoie să fie cîtva timp singur, apoi se răzgîndea. O scotea la cină în fiecare seară în oraş declarîndu-i că n-avea nici un rost să continue să gătească pentru el. Tăcerile deveniseră mai dese acum. Se retrăgea încercînd să se distanţeze de ea. Desigur, nu era ceva neaşteptat, dar nu crezuse că se va întîmpla aşa de curînd.

Nu se plictisise de ea în pat, ştia bine asta. Şi totuşi, în ultimele dăţi, modul lui de a face dragoste trăda o anume disperare, de parcă în interiorul lui se dădea o luptă. De fiecare dată cînd făceau dragoste se dovedea neobosit în a se asigura ca ea să fie satisfăcută de mai multe ori. Parcă voia să-i demonstreze că, în acest domeniu, cel puţin, era capabil să dăruiască.

Dar niciodată nu vorbea despre ce se petrecea în realitate şi cînd ea încercase să abordeze subiectul, se închisese în el şi mai mult.

Nu, nu era cîtuşi de puţin ceva neprevăzut.

Dar asta nu însemna că n-o făcea să sufere.

Ceremonia religioasă luă sfîrşit, iar mireasa şi

mirele se sărutară. În timp ce privea la noul ei soţ, chipul lui Kate era transfigurat de iubire. Privirile Bellei alunecară spre Hollis; şi ea strălucea de dragoste pentru Tony. Un val de gelozie, pe cît de brusc, pe atît de neaşteptat, i se ridică atunci în piept. Oare ce se-ntîmpla cu ea? Niciodată n-o deranjase fericirea altora. Era prea puţină fericire în lume ca să-i doreşti cuiva s-o piardă.

Oh, David.

Pe obraji i se rostogoli un şir de lacrimi şi şi le şterse cu batista. Hollis îi puse mîna pe braţ şi Bella zîmbi nesigură, ştiind că prietena ei credea că plînge impresionată fiind de frumuseţea iubirii.

Dar ea ştia că, de fapt, plîngea fiindcă o pierdea.

Bella trase cu ochiul prin fereastra dormitorului căsuţei pentru musafiri. David zăcea pe pat, cu mîinile puse sub cap, privind fix în tavan. Se întrebă de cît timp era el acasă. Se mai întrebă dacă, într-adevăr, fusese plecat vreun pic.

Ciocăni în geam făcîndu-l să tresară. Cu un zîmbet anemic, el se ridică scărpinîndu-se în cap. Bella se duse la uşa din faţă care se deschise după cîteva secunde.

– Bună, spuse el. Acum te-ai întors?

– Chiar acum.

El se trase înapoi şi Bella, intră în casă. Îi plăcea camera aceea cu sofaua moale, cu servantă ce era o piesă antică şi cu şemineul căptuşit cu cărămizi. O mobilase ea însăşi şi era un loc plăcut şi reconfortant. Azi însă, nu. Azi nu avea să găsească, aici, alinare.

– Cum a fost nunta? se interesă David.

– Frumoasă. Ziua a fost perfectă, nu prea caldă, dar însorită. Ţi-ar fi... vreau să spun că a fost cu adevărat plăcut. Cum a mers ziua ta?

Era stînjenită de ceva anume, observă David şi, ca de obicei, mintea îi cutreiera agitată înainte de a pune punctul pe i. Îşi dori să poată înlătura acel ceva care o necăjea, însă cum în ultima vreme fusese el însuşi ţinut sub tensiune, nu credea că mai are ceva de oferit.

Se duse spre şemineu şi se aplecă să aprindă focul. Octombrie bătea la uşă şi spre seară începuse să fie cam rece.

– Vrei să bei ceva? întrebă el. Cred că am nişte scotch şi vreo două beri.

– Aş vrea un scotch. Şi două cuburi de gheaţă, te rog.

– Stai jos, bine? Mă simt cam nervos cînd te văd stînd în picioare.

David aduse băuturile şi se aşeză lîngă ea pe sofa. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o ţină strîns, însă scutul lui invizibil era ridicat, scutul pe care şi-l crease în copilărie; putea observa lumea, însă nimeni nu putea să-l atingă. Îşi dădu seamacă îl simţea ţinîndu-se la distanţă şi asta o deranja.

Bella sorbi din pahar, apoi îl puse pe măsuţa pentru cafea.

– David?

– Aşa mă cheamă, zise el apoi se crispă dîndu-şi seama de neseriozitatea vorbelor lui.

– M-a durut azi că n-ai vrut să vii la nuntă.

– Bella, eu..

– Nu, lasă-mă să termin ce-am de spus.

– Foarte bine.

– La început, m-am gîndit că a fost urît din partea ta şi că ar fi trebuit să mă anunţi din timp. Apoi m-am întrebat dacă a trebuit într-adevăr să mergi pe teren sau ai folosit acest lucru drept scuză. După aceea...

Bella mai luă o înghiţitură din pahar, ca şi cum ar fi avut nevoie să se fortifice, şi continuă:

– ... m-am gîndit ceva mai mult la toată afacerea şi am înţeles. Sau, cel puţin, cred că am înţeles. Nunta te neliniştea, nu-i aşa? Te incomoda să vezi doi oameni care-şi jurau unul altuia să rămînă o viaţă împreună. Sînt pe-aproape?

Aproape? Nimerise drept în plin.

– Destul de aproape.

– Ulterior m-am gîndit: ce mare scofală e asta? Dacă noi am fi vorbit despre căsătorie sau ceva legat de perspectiva de a ne uni vieţile, ar fi fost cu totul altceva. Nu ţi-am cerut aşa ceva, nu m-am aşteptat la asta din partea ta şi atunci, de ce trebuie să te simţi ameninţat?

– Bella...

Ea ridică o mînă.

– Lasă-mă să vorbesc şi apoi putem discuta. Am ajuns la concluzia că povestea asta te indispune fiindcă s-ar putea să fi crezut că mă aşteptam la acele lucruri din partea ta şi te simţeai încolţit. Mi-ai dat destule de înţeles şi eu nu sînt proastă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi ea şi le şterse furioasă.

– La dracu', mi-am promis că n-o să plîng.

David întinse o mînă către ea, însă Bella clătină din cap şi continuă cu o mină hotărîtă.

– Uite ce este, ştiu că sîntem complet deosebiţi, atît sufleteşte şi temperamental, cît şi datorită experienţei. Pentru numele lui Dumnezeu, am copii mari. Îţi spun sincer că nu m-am gîndit la legătura noastră ca la una de durată. Dar se pare că tu nu-ţi doreşti nici măcar o legătură pe termen scurt.

– N-am luat drept ceva personal, ştii tu... faptul că nu vrei să te încurci cu mine, continuă ea. Eu cred că tu nu vrei să te legi de nimeni. Aşadar, părerea mea este că refuzul tău de a veni cu mine la nuntă este modul tău de a-mi comunica faptul că eşti pregătit să încheiem, tu şi cu mine, orice ar fi fost între noi. Aşa că m-am decis să vin aici şi să-i pun capăt prima. Asta-i tot ce-am avut de spus.

Bella dădu drumul unui oftat imens şi îşi privi mîinile. Apoi ridică paharul şi bău ce mai rămăsese în el. Dar nici atunci nu se uită în ochii lui, ci rămase cu privirea aţintită asupra paharului din mîna ei.

David se simţea îngrozitor. O făcuse să sufere, fără îndoială. La naiba, în acelaşi timp suferea şi el, iar acum nu ştia ce-ar putea face în situaţia creată.

– Bella, începu el alegîndu-şi cuvintele cu grijă. Nu vreau să pun capăt la nimic.

Ea îşi ridică privirea şi în ochi îi licărea speranţa.

– Adevărat?

– Da, aşa este. Eşti mult prea importantă pentru mine. Vreau să spun... ai dreptate că m-am simţit ameninţat din cauza nunţii, de faptul că m-aş fi aflat cu tine acolo şi prietenii tăi s-ar fi gîndit... ştii tu, că sîntem împreună.

– Nu înţeleg. Cum numeşti tu ce-am făcut noi în ultima săptămînă, dacă nu „a fi împreună"?

– Nu sînt prea sigur. Ştiu doar că simt pentru tine lucruri pe care nu le-am mai simţit pînă acum. Dar nu ştiu ce să fac cu ele. Nu ştiu unde să le încadrez.

– De ce trebuie să le încadrezi undeva?

– Fiindcă trebuie.

David se ridică de pe canapea, prea agitat ca să mai poată sta jos şi reluă.

– Am nevoie să înţeleg cum merg lucrurile, altfel devin neliniştit. Emoţiile te încurcă întotdeauna. N-am ştiut niciodată ce să fac cu ele.

– Le simţi, David. Asta se face cu ele.

– Mda. Ei bine, le-am simţit şi acum simt că sînt pe cale să-mi sară inima din loc de frică.

Îşi auzi inima zbătîndu-i-se cu putere în piept

şi, brusc, îşi dori să nu mai fie în camera aceea, ci undeva în sălbăticie. Singur. În siguranţă.

Trecură cîteva momente în care el rămase privind ţintă în foc sprijinit de poliţa şemineului.

În spatele lui, o auzi pe Bella întrebînd:

– Tu ce anume vrei de la mine, David?

El se întoarse.

– Hmm?

– Ai auzit ce-am spus, rosti ea fără să-şi mute privirea.

– Să fiu blestemat dacă ştiu. Tu ce vrei de la mine?

– Sincer? îl întrebă ea.

– Da.

– Vreau să faci o încercare. Să încerci... să mă iubeşti. Mi-e teamă că eu te iubesc deja. Cred că te-am iubit de la bun început.

– De unde ştii? Cum ştii că mă iubeşti?

– Cum ştiu că respir? replică ea. Ştiu, pur şi simplu.

El încuviinţă.

– Mda. Aşa e. Tu ai harul ăsta.

David începu să se plimbe în sus şi-n jos prin faţa şemineului, încercînd să priceapă ceva din noianul emoţiilor ce se- nvolburau împrejurul lui în valuri tumultuoase. În cele din urmă se opri, se sprijini iar de poliţă şi o privi în ochi.

– Nu pot, Bella. Îmi pare rău, rosti el clătinînd încet din cap.

Ea îşi înălţă ochii uriaşi şi încercănaţi către el.

– Nu mă iubeşti nici un pic? întrebă ea cu

blîndeţe, apoi scutură furioasă din cap, admonestîndu-se parcă. Nu! Uită ce-am spus.

Lăsîndu-şi paharul jos, pe măsuţa pentru cafea, Bella se ridică grăbită.

– Trebuie să plec.

Era deja la uşă cînd el o ajunse din urmă şi o întoarse cu faţa la el.

– Nu, nu vreau să te pierd. Nu pot să te pied. Nu putem da uitării partea cu dragostea? Nu putem continua ca şi pînă acum?

– Mi-e teamă că e prea tîrziu. Adevărul a fost dat la iveală, spuse ea şi ochii îi erau la fel de posomărîţi ca şi vocea. Ţi-am spus că te iubesc, iar tu mi-ai spus că nu-mi împărtăşeşti sentimentele. M-ar necăji foarte mult dacă aş continua să te văd şi să mă culc cu tine ştiind ceea ce ştiu acum.

El o mai reţinu cîteva clipe, apoi îşi lăsă braţele să cadă pe lîngă corp.

– Mda, presupun că aşa e.

Ochii ei îi scrutară chipul încercînd, parcă, să găsească acolo cheia enigmei din sufletul lui David, apoi se răsuci şi apucă mînerul uşii. Mişcările îi erau ezitante şi lăsase capul în jos descurajată.

– Ar fi plăcut dacă aş fi una dintre femeile acelea moderne cărora puţin le-ar păsa dacă fostul lor iubit mai locuieşte încă pe proprietatea lor, dar eu nu sînt aşa. Nu sînt modernă deloc. Cred că ar fi mai bine să te muţi în altă parte.

– E-n regulă.

Ea se întoarse cu faţa la el privindu-l cu o

expresie îngrijorată în ochi.

– Ai spus că prietenul tău John te poate găzdui, nu-i aşa? Vreau să spun că, dacă n-ai fi avut unde sta, era altă situaţie.

David se întrebă dacă va fi vreodată posibil să se simtă şi mai impresinat de comportarea cuiva, decît îl mişca acum atitudinea Bellei.

– Nu face asta, rosti el încet simţindu-se vrednic de milă. Nu mă alunga pentru ca, după aceea, să te îngrijorezi că n-am unde sta. Nu-ţi face una ca asta. Pot să-mi port singur de grijă.

Bella zîmbi mohorîtă.

– Da, poţi, nu-i aşa. Mi-ai spus asta tot timpul. Atunci asta e.

– Mîine mă mut.

– Cum zici tu.

Din nou, Bella se întoarse să plece şi din nou, se răsuci cu faţa la el.

– Presupun că e un real progres.

– În ce fel?

– Toată conversaţia asta a fost extrem de neplăcută pentru mine... şi n-am încercat nici măcar o dată să-ţi ofer ceva de mîncare.

Zîmbind şovăielnic, Bella ieşi pe uşă.

Capitolul 9

Bella îşi şterse ochii agasată, fără a opri legănarea balansoarului. Bebeluşul din braţele ei era extrem de firav, un copil născut prematur, subnutrit şi avînd, eventual, afecţiuni cerebrale. Ar fi probabil un act de milostenie, îşi spuse ea, dacă micuţul ar muri. Mama fetiţei nu era în stare să aibă grijă de ea şi bănuia că nimeni n-ar fi vrut s-o adopte.

Şi totuşi Bella nu se putea opri din plîns. Privi în jur pe furiş; nu se făcea ca surorile medicale din secţia de prematuri s-o vadă plîngînd cu bebeluşul în braţe. Se presupunea că ea trebuia să le ofere linişte, căldură şi puţină dragoste. În nici un caz, lacrimi. Lacrimi care-i izvorau din ochi

atît pentru ea, cît şi pentru copilul din braţele ei, condamnat să moară.

Cînd va lua sfîrşit suferinţa? se întrebă ea. Cînd va dispărea dezamăgirea? Se gîndise, ca o proastă, că, de vreme ce se lansase cu ochii deschişi în povestea cu David, finalul nu avea să fie atît de devastator. Oare cît de mult se putea înşela o fiinţă omenească?

Trecuse aproape o lună de cînd nu-l mai văzuse.

După cum promisese, David se mutase chiar a doua zi din căsuţa musafirilor. Nici măcar nu observase cînd plecase. Nu lăsase nici un bilet. Cum putuse să-i facă una ca asta, să plece fără să-i spună unde se duce? La cîteva zile după ce se despărţiseră, voise să stea de vorbă cu el, să-i spună că nu dorise ca despărţirea lor să pară atît de irevocabilă după cum păruse. La urma urmei, făcea totuşi parte din familie. După un timp, cînd ea avea să depăşească momentul, cînd avea să înceteze să-l mai iubească, el ar fi putut veni în vizită, să telefoneze sau să vină la cină. Băieţii îl plăcuseră; de ce ar fi trebuit să fie şi ei, şi el, lipsiţi de prezenţa rudelor.

Nu, nu... îşi reaminti ea. Lui David nu-i spunea nimic conceputul de familie. Experienţele lor în materie de rudenie, sărbători şi religie erau diametral opuse. Ea venea în întîmpinarea ataşamentului, iar el fugea de aşa ceva ca de ciumă.

Şi astfel, plecase de o lună.

Ziua ei de naştere venise şi trecuse într-un

mod ciudat de lipsit de spectaculozitate. Dat fiindcă se întristase destul de mult înaintea evenimentului, realitatea nu mai păruse chiar atît de rea, pe cît anticipase. Femeile de la magazin organizaseră un prînz surpriză în cinstea ei, copleşind-o cu o avalanşă de cadouri caraghioase. Hollis o dusese la un spectacol de balet. Kate, reîntoarsă din luna de miere peterecută în Hawaii, îi adusese un colier şi nişte cercei superbi de coral.

În luna care trecuse, vorbise de două ori la telefon cu Sam şi Alex. Fiecare întrebare despre David şi, cu o voce cît mai neutră, le spusese că se mutase şi le promisese că îi va transmite salutările lor cînd aveau să se întîlnească.

Se părea că absenţa lui David îl dezamăgise cel mai tare pe Sam care fusese întotdeauna un copil dificil. Bella detectă în el o umbră de tristeţe şi un soi de iritabilitate continuă, ceea ce însemna că el se lupta cu ceva anume. Încercă să-l determine să-i spună despre ce era vorba dar, ca de obicei, Sam se închise în sine. Bella se întrebă dacă nu exista la Berkeley vreun student mai vîrstnic sau vreun profesor cu care el să poată sta de vorbă. Acum că Jake se dusese, în viaţa lui Sam nu mai exista nici un bărbat mai în vîrstă. Dacă David ar mai fi rămas prin preajmă, ar fi putut fi el persoana cu care să stea de vorbă fiul ei. Dar David nu rămăsese acolo.

Amîndoi băieţii promiseră să vină acasă de Ziua Recunoştinţei şi Bella se agăţă de această perspectivă ca de un colac de salvare. Sărbăto-

rile în familie erau cel mai bun tratament pentru inimile zdrobite.

Copilaşul din braţele ei se crispă puţin şi începu să respire cu dificultate. Bella examină figura chinuită a fetiţei. Era o stare de urgenţă sau numai un vis urît? Copilul era mult prea palid, mai palid chiar decît cînd sosise ea la spital.

Se ridică din balansoar şi căută o soră care aruncă o privire bebeluşului şi luîndu-l din braţele ei, îl duse la secţia de chirurgie aflată în spatele celor două uşi batante. Bella îşi dori să poată merge şi ea acolo să fie prezentă la ceea ce urma să i se întîmple micuţei abandonate. Dar acela nu mai era domeniul ei. Ştia că făcuse tot ce putuse şi plecă avînd un puternic presentiment că data viitoare, cînd urma să vină, să ţină în braţe un bebeluş prematur, micuţa nu avea să mai fie acolo.

Ca întotdeauna, încercă să accepte moartea cu resemnare, dar azi, suferea şi mai mult. Încă o mai durea plecarea lui David şi era mult mai vulnerabilă faţă de toată durerea din lume. Nici măcar nu se simţise în stare să urmărească ştirile de seară, foamete, inaniţie, războaie...

Suferinţă. Mult prea multă suferinţă.

Aşteptînd ascensorul, se întrebă dacă David era receptiv la aşa ceva. Pe moment, aproape că îi putu simţi prezenţa, dar faptul n-o surprinsese cîtuşi de puţin. Fusese conectată de el, legată de el din primul moment în care îl văzuse. Oh, da. David suferea în aceeaşi măsură ca şi ea. Dar îşi

permitea oare să simtă suferinţă? ori se închisese din nou în el şi îşi pusese armura, pentru a se apăra de propria lui natură umană.

David, spuspină ea uşor, păşind în lift: David, unde eşti?

Ea păşea către el şi fustele i se unduiau foşnind în jurul picioarelor, iar şoldurile generoase se legănau într-un dans senzual. Sînii aceia plini săltau uşor întinzînd materialul bluzei la nasturi, incitîndu-l cu rotunjimea lor şi parcă rugîndu-l să-i cuprindă în căuşul palmelor, ademenindu-l să se afunde în ea. Zîmbind misterios, Bella întinse o mînă care-l chema şi el încercă s-o apuce, dar imaginea ei începu să pălească pierzîndu-se în ceaţă. Alergă după ea, însă imaginea continuă să pălească pierzîndu-se în eter.

– Bella! strigă David. Nu! Nu pleca!

Se ridică în capul oaselor complet dezorientat, respirînd convulsiv. Privi împrejur fără să-şi dea seama unde se află; era ca şi cum fusese aruncat pe o planetă necunoscută.

Se găsea într-un cort, într-un sac de dormit. Peste tot, zăcea echipamentul lui, uneltele, rucsacul, blocnotes-urile. Era noapte. Singurele zgomote pe care le auzea de cealaltă parte a pînzei cortului erau nişte ciripituri ciudate, şuierături şi

pocnituri. Cînd respiraţia îi reveni la normal, îşi aduse aminte.

Se afla într-o pădure de la altitudine, în munţii din Chile, lîngă punctul de lucru pe care-l părăsise cu săptămîni în urmă. Revenise acolo după ce munca la săpăturile din Santa Monica luase sfîrşit şi eşantioanele de carbon fuseseră trimise la laborator. Ar fi putut să mai piardă vremea prin Los Angeles aşteptînd rezultatele, dar simţea nevoia să plece, să se distanţeze de Bella şi de amintiri.

Gîndul îi alunecă înapoi, la acea perioadă de acum cîteva săptămîni. După ce se mutase din căsuţa musafirilor, continuase să- şi spună că se simţea perfect. Şi, cel puţin în timpul zilei, aşa şi era. Muncea cu mult mai mult decît o făcuse vreodată; de fapt, muncea zi-lumină şi putea fi găsit la obiectiv de la răsăritul soarelui, pînă la apus. Cînd cobora întunericul, făcea lungi plimbări pe plajă sau citea vreo revistă ştiinţifică. Din cînd în cînd, se ducea să bea ceva cu ceilalţi, însă nu prea des.

Pentru prima oară în viaţa lui se pomeni urmărind emisiunile de la televizor. Soţia lui John îl instalase pe canapeaua extensibilă din birou şi telecomanda televizorului se dovedi folositoare cînd nopţile lipsite de somn deveniră o obişnuinţă.

Parcă pentru a se pedepsi singur, trecea cam de două ori pe săptămînă cu maşina pe lîngă magazinul Bellei, întotdeauna în zilele în care ştia

că ea se află acolo, dar nu intră niciodată. În cele din urmă luă un avion pînă în Chile şi se alătură echipei de geologi cu care lucrase înainte de a veni la Los Angeles. Mişcarea fusese o soluţie cu tentă geografică la ceea ce suspecta a fi o problemă ce n-avea nici o legătură cu geografia; o soluţie bazată pe proverbul „ochii care nu se văd, se uită".

Însă nu reuşise s-o uite nicidecum. În special noaptea. La dracu', gîndi el trecîndu-şi obosit mîna pe faţă. Situaţia era gravă şi se agrava din ce în ce mai mult. Dacă nu era atent, se putea îmbolnăvi.

Deşurubă capacul bidonului şi trase o duşcă de apă. Nopţile... nopţile astea îngrozitoare. Bella îi invadă somnul, visele şi chiar adîncul sufletului. Visele variau de la goana lui panicată pe străzi ciudate, încercînd să găsească ceva fără a şti ce anume, pînă la cele cu conţinut clar sexual, asemeni celui avut în acea noapte. Se trezea din aceste vise excitat peste măsură de dorinţă şi agitat, fiindcă orice ar fi încercat să facă spre a se uşura, nimic n-o putea înlocui pe Bella. Nimeni şi nimic.

Chris, studentă licenţiată aflată la săpăturile de la Santa Monica îi făcuse avansuri sexuale clare de mai multe ori. Îşi oferise chiar şi serviciile ca geolog şi partener de pat în Chile. În alte împrejurări, ar fi luat-o sub oblăduirea lui profitînd de propunerea ei lipsită de subtilitate. Ar fi putut împărtăşi interesul lor comun pentru geologie în

timpul zilei, iar noaptea şi-ar fi putut oferi, unul altuia, puţină alinare. Chris era de genul acelora cu care ar fi putut petrece cîtva timp împreună, pentru ca apoi s-o părăsească fără a arunca măcar o privire în urmă, aşa cum procedase, pînă atunci, cu toate femeile.

Asta nu însemna că lăsase nenumărate inimi rănite în urma lui. Ghidat de un straniu instinct, îşi îndreptase atenţia asupra acelora care, asemeni lui, nu erau dispuse să se implice prea mult. Legătura lua sfîrşit în urma unei înţelegeri mutuale şi nimeni nu- şi pierdea somnul din cauza asta.

Cu Bella, totul fusese diferit de la bun început. Pe ea n-o putuse uita. N-o putea uita nici măcar în somn.

Somn. La naiba. Oare cînd va mai avea parte iar, de o noapte de somn ca lumea? Îşi trecu degetele prin păr, dîndu-şi seama cît de lung şi neîngrijit îl lăsase să crească. De asemenea, avea din nou barbă. Bellei îi plăcuse barba lui, dar ar fi trebuit să-l vadă acum. Ştia că arată ca dracu' şi la drept vorbind, nici nu-i păsa.

Bella. Cînd închidea ochii, o putea vedea, dulce, caldă şi generoasă. Apoi expresia chipului ei se schimba şi ochii aveau o privire rănită, aşa cum arătaseră în noaptea în care se despărţiseră.

Era mult prea vulnerabilă şi prea încrezătoare. Puteai citi în ea ca într-o carte, o puteai aborda uşor şi, în secret, el îi invidia sinceritatea. Nu exista nici un ocol între ceea ce simţea şi ce arăta, reacţiona întotdeauna instantaneu. Cînd era

fericită, îţi dădeai seama imediat; cînd era tristă, la fel. Iar cînd se excita, reacţia ei era clară, puternică şi mai plină de senzualitate decît a oricărei alte femei.

Uneori era simţea furios pe ea pentru că-l alungase şi nu-i dăduse mai mult timp să se acomodeze cu toate acele sentimente complet noi pentru el. După aceea, însă, îşi reamintea că el fusese acela care spusese că nu vrea să încerce, să se străduiască s-o iubească. Ea îl eliberase, iar el fugise mîncînd pămîntul.

Era oare infirm sufleteşte? se întrebă el. Viaţa lui avea să fie o continuă hoinăreală neostoită? Nu avea să se stabilească nicicînd undeva şi nici nu urma să aibă pe cineva anume, apropiat şi important cu care să împartă totul? Toată viaţa crezuse şi spusese că aşa dorea el să trăiască, singur.

Dar nu şi de cînd o întîlnise pe Bella.

Gemînd, se lăsă pe spate şi încercă să adoarmă.

Undeva, ţipă o bufniţă şi, la depărtare, un animal scoase un sunet strident. Toate zgomotele nopţii păreau exagerate şi toate gîndurile din mintea lui ţipau la el. După un timp, scoase un şir de înjurături şi dădu învelitoarea la o parte. Cotrobăind în raniţă, găsi o sticlă plată şi luă o înghiţitură bună de coniac. O modalitate a naibii de idioată, era conştient de acest fapt. Să bei ca să uiţi era un lucru la fel de prostesc cu... a lăsa să-ţi scape o femeie ca Bella.

– A cui a fost ideea să mîncăm mîncare rusească luna asta? se interesă Bella.

Hollis, care mesteca fericită o bucată de pîine neagră, făcu semn cu capul spre Kate.

– Da, a mea a fost, spuse Kate. Nu e delicioasă?

Cele trei prietene luau masa o dată pe lună, duminica, la cîte un restaurant cu specialităţi culinare etnice diferite. În seara asta se aflau în cartierul Fairfax din Los Angeles, unde se stabilise recent un grup de emigranţi ruşi, într-un local care fusese recomandat în Times drept cea mai bună alegere.

– Mi-e teamă că nu s-a aşezat prea bine în stomacul meu, zise Bella.

– Care-i problema? întrebă Hollis ştergîndu-se cu delicateţe la gură cu şervetul. Nu ţi-au plăcut găluştile cu chimen? Mie mi se par delicioase.

– Probabil că eu sînt de vină, răspunse Bella încercînd să-şi stăpînească greaţa. În ultima vreme nimic n-a mai avut gust ca lumea.

Kate şi Hollis schimbară priviri îngrijorate.

– Şi nici n-ai arătat prea bine, ştii? zise Hollis. Eşti palidă şi ai cearcăne sub ochi. E din cauza lui David, nu-i aşa?

Kate adăugă:

– Puţin îmi pasă ce-o să spui, dar tot nu te-ai

vindecat de el.

– Mă simt foarte bine.

– Hei, noi sîntem, Kate şi cu Hollis, prietenele tale, îţi aminteşti? Nouă poţi să ne spui dacă suferi. Nu-i nevoie să ţii totul în tine.

– Nu ţin în mine nimic.

Kate suspină exagerat.

– Pe cuvînt, Bella, că eşti imposibilă. Îţi petreci viaţa avînd grijă de toată lumea, însă cînd tu eşti cea care are nevoie să fie îngrijită, nu laşi pe nimeni să facă nimic pentru tine.

Bella fu copleşită de un alt val de greaţă şi închise ochii.

– Dacă vrei să mă scapi de aparatul meu digestiv, eşti binevenită.

– Vrei să mergi la toaletă? întrebă Hollis îngrijorată.

– Nu, a trecut.

Bella deschise ochii şi le zîmbi încurajator prietenelor ei, apoi continuă:

– Şi aveţi dreptate, mi-e greu să vă las să mă consolaţi. Îmi pare rău.

Luă o înghiţitură de ceai fierbinte sperînd că-i va fi de folos, apoi, punînd ceaşca jos, se încruntă şi zise:

– Problema e că sînt îngrijorată din cauza lui. Au trecut aproape două luni şi tot nu ştiu unde este. Am telefonat la Departamentul Geologic de la U.C.L.A. şi mi-au spus că a plecat din ţară. Sper că e bine, acolo unde se află.

– Şi asta-i tot? întrebă Kate cu scepticism.

Grijă pentru David? Sau o inimă zdrobită?

– Nu, spuse Bella pe un ton cît putea de hotărît, sperînd că aşa era. Oricum legătura noastră n-avea nici o şansă, am ştiut asta de la bun început. Probabil că e mai bine că s-a terminat aşa curînd.

– Dacă tu crezi cu adevărat chestia asta, ei bine, te anunţ că eu vreau să-ţi vînd un pont. Bella...

Kate puse o mînă reconfortantă pe braţul prietenei sale şi reluă:

– Încetează să mai fii atît de înţelegătoare şi de amabilă. Urăşte-l puţin pe tip. Eu îl urăsc. Te-a respins.

– Bine, dar eu sînt cea care a pus capăt poveştii.

– Fiindcă ţi-a spus că nu te iubeşte.

– L-am grăbit. Era prea devreme. Nu i-am acordat destul timp.

– Nu e nevoie de prea mult timp, spuse Kate. Eu mi-am dat seama foarte repede că-l iubesc pe T.R., deşi m-am împotrivit sentimentului. Dar ştiam. Hollis, tu cînd ţi-ai dat seama că-l iubeşti pe Tony?

– În clipa cînd a păşit în încăpere, răspunse aceasta cu un zîmbet blînd. Însă am recunoscut faţă de mine doar a doua zi.

Kate se întoarse către Bella.

– Vezi? Nu-i mai căuta circumstanţe atenuante individului. Te-a făcut să suferi.

– Nu mai mult decît a suferit el.

– Bella, Bella, Bella. Ce-o să ne facem cu tine?

– Uite ce este, rosti Bella. M-am îndrăgostit de cineva care nu m-a iubit şi el. Trebuie să dau vina pe el pentru asta? Cum aş putea? N-am nici un drept.

Expresia speculativă de pe chipul lui Kate se topi într-un zîmbet resemnat.

– Iartă-mă! Te-am presat prea mult, însă numai din cauză că nu-mi place să te văd aşa. Dar uite cum stau lucrurile, adăugă ea pe un ton hotărît. Ai tot dreptul să fii supărată şi puţin îmi pasă dacă este o atitudine iraţională. Probabil că te doare stomacul fiindcă n-ai tras o beţie zdravănă.

– Prostii.

Bella, care auzise cuvintele lui Kate devenise şi mai agitată decît fusese pînă atunci, începu să se joace, nervoasă, cu o coajă de pîine.

– Cred că e vorba de ceva complet diferit.

– Gripă? sugeră Hollis.

– Nu. Menopauză prematură.

Kate protestă.

– Bine, dar eşti mult prea tînără.

– Poate, dar luna trecută n-am avut ciclu, iar acum a întîrziat. Ăsta e unul dintre semne.

– Pot să-ţi reamintesc că şi sarcina se manifestă în acelaşi fel, spuse Hollis precaută.

– Nu se poate. V-am spus că n-are cum să se întîmple aşa ceva.

– Te credem, o linişti Hollis. Kate, eu zic c-ar trebui s-o lăsăm în pace pe Bella. Dacă nu vrea

să ne vorbească despre David, nu e cazul să o silim.

– Nu, nu-i vorba despre asta, spuse Bella. Doar că... nu mai am nici o lacrimă. Sînt secătuită.

Ridicînd din umeri, zîmbi ruşinată şi adăugă:

– Probabil ăsta-i motivul pentru care s-a întrerupt ciclul, prea multe emoţii. Simplul fapt că vă aflaţi aici, cu mine, mă face să mă simt mult mai bine. Pe cuvînt.

– Foarte bine, rosti Kate încuviinţînd din cap. Te las în pace. Dar adu-ţi aminte, dacă ai nevoie de un umăr pe care să plîngi, ai face bine să mă chemi.

– Şi pe mine, spuse Hollis.

Bella le privi pe fiecare, pe rînd şi zîmbi.

– Ce m-aş face fără voi două? E-n regulă. Destul. Acum, continuă ea veselă luînd lista de bucate, mă simt mult mai bine. Hai să comandăm ceva dezgustător ca desert.

– Eu pot fi întotdeauna convinsă să iau parte la ceva dezgustător, zise Kate zîmbind şi ea, însă privirile pe care le schimbă pe furiş cu Hollis erau departe de a fi fericite.

Pe drumul de întoarcere spre acasă, de la restaurant, Bella se opri la o farmacie cu program non-stop ca să ia ceva pentru stomac. Cînd se

îndreptă spre casă, trecu pe lîngă raftul cu truse pentru detectarea prezenţei unei sarcini. Se opri şi zîmbi. Era curată prostie chiar şi numai să cocheteze cu acest gînd, îşi zise ea. David îşi făcuse vasectomie. Şi totuşi... Nu folosise niciodată o trusă de acest gen. Băieţii fuseseră concepuţi în perioada cînd testele încă se mai făceau cu ajutorul cobailor.

Cedînd unui implus subit şi simţindu-se complet idioată, adăugă o trusă cu test pentru sarcină cumpărăturilor ei.

– Ei, aşa trebuie să arate un curcan! exclamă Tony, soţul lui Hollis, cînd Bella aduse, la masă, uriaşul platou.

Era seara zilei următoare Sărbătoririi Recunoştinţei şi Bella dădea petrecerea ei tradiţională pentru prieteni. Nu o organiza niciodată de Ziua Recunoştinţei pentru că toţi o sărbătoreau cu familiile lor. În seara precedentă, Alex, Sam şi Bella cumpăraseră semipreparate chinezeşti şi le mîncaseră urmărind pe video filmele lor preferate: Avionul şi Cîntînd în ploaie. Deja ajunseseră să poată recita majoritatea replicilor odată cu actorii de pe ecran şi seara fusese cu totul deosebită, aşa cum numai reuniunile de familie pot fi.

Bella le zîmbi celor adunaţi în sufrageria uriaşă

pe care acum o mai folosea doar arareori. Faţa de masă era de culoare portocaliu-pal şi avea un aranjament ornamental central confecţionat din porumb şi dovelcei mici, multicolori. Sub uriaşul candelabru, pe care Jake insistase să-l cumpere, deşi Bella vrusese ceva mai puţin formal, se aflau la masă douăsprezece persoane: Kate şi T.R., Dee şi Claire, Tony cu Hollis, Alex şi Sam. În plus, două dintre manichiuriste şi două dintre clientele preferate ale magazinului. Bella era a treisprezecea. Treisprezecele cel ghinionist? Sau cel norocos? În seara asta Bella era convinsă că aparţine ultimei categorii.

– Tony, rosti ea. Hollis pretinde că îţi place să te joci de-a naşul, aşa că băieţii şi cu mine am hotărît că tu trebuie să tai friptura de curcan.

Trăsăturile atrăgătoare ale lui Tony se încreţiră într-un zîmbet.

– Plăcerea e de partea mea.

– Între timp eu am să aduc celelalte feluri.

– Ai nevoie de ajutor, mami? întrebă Alex.

Sam, întrerupînd o discuţie aprinsă şi bine documetată cu Dee asupra meritelor relative ale unei noi formaţii de rap, ridică şi el privirea?

– Vrei să te ajut, mami?

– Nu. Mă gîndesc să vă pun pe voi doi la treabă mai tîrziu, cînd va trebui să facem ordine.

– Vin şi eu, sări Dee al cărei păr roşcat şi ţepos părea şi mai răzvrătit în acea seară. Bucătăria ta e aşa de extra, că o să fie distractiv.

– Te-am trecut pe listă, spuse Bella zîmbindu-i

radioasă adolescentei.

O ştia pe Dee de cînd era mică şi o considera drept fiica pe care n-o avusese niciodată.

O fiică... începu ea să viseze întorcîndu-se la bucătărie după mîncărurile tradiţionale de Ziua Recunoştinţei. Ar fi plăcut să am o fiică. Bella clătină din cap şi aproape că izbucni în rîs.

Era însărcinată! Doctorul i-o confirmase. La patruzeci de ani, fiind necăsătorită şi considerată o persoană respectabilă, urma să aibă un copil. În loc s-o aducă la disperare, ştirea făcuse să-i tresalte inima de bucurie.

Un copil! Era un dar cu totul neaşteptat, dar nu şi nedorit. Simţea nevoia să-şi reverse într-un fel toate frustrările acumulate de sentimentele ei materne. Simţise această nevoie de ani întregi. Va fi foarte atentă, îşi promise ea, să nu se lase purtată de entuziasm în relaţia cu viitorul copil. Prea multă dădăceală putea fi la fel de distributivă ca şi lipsa afecţiunii materne.

Dar totuşi, un copil...

Nu ştia nimeni încă. Avea sentimentul că David trebuia să afle primul. Săptămîna trecută primise o vedere, din Chile, de la el, dar nu menţionase încotro avea să se îndrepte de acolo sau dacă avea de gînd să ia legătura cu ea. Suspină fără a fi surprinsă de valul de tristeţe ce-o copleşi. Vestea că va avea un copil fusese, fără îndoială, cea care o salvase din starea depresivă în care căzuse şi a cărei adîncime nici măcar nu-şi permisese s-o discute cu cele mai bune prietene ale

ei. Şi totuşi, mai existau o groază de sentimente acolo şi o senzaţie de pierdere.

Se întrebă cum ar reacţiona David la aflarea veştii, însă aducîndu-şi aminte ce spusese el relativ la aducerea copiilor pe lume, zîmbi întristată fiindcă ştia. N-ar fi încîntat cum fusese ea. Cîtuşi de puţin.

Cu toate astea, era în ordine. Va avea acest copil de una singură şi va fi la fel de fericită să-l şi crească singură.

Fredonînd o melodie, încărcă un platou cu ignami şi garnituri. Punîndu-şi mănuşile speciale, deschise cuptorul şi scoase turta de mălai. Aroma ei era senzaţională. Cînd se întoarse să pună cratiţa pe un grătar cald, auzi un ciocănit în geamul bucătăriei. La început crezu că era ramura unui copac pe care vîntul o izbea de casă.

Auzi apoi ciocănitura din nou şi ridică ochii.

David.

Figura lui David o privea de cealaltă parte a ferestrei.

Cratiţa cu turta de mălai îi scăpă din mîini şi căzu pe podea evitîndu-i la milimetru picioarele şi împrăştiindu-şi conţinutul pe linoleum. Ameţită şi cu inima zbătîndu-i-se în piept privi în jos, să vadă ce se întîmplase şi, deodată, David era acolo trăgînd-o la o parte şi luînd-o în braţe.

– Iartă-mă, spuse el cu vocea răguşită de emoţie. N-am vrut să te sperii. Te-ai liniştit?

– Ai venit, David. Ai venit, şopti Bella şi izbucni în plîns.

– Mami? Ce-a fost zgomotul ăla? întrebă Alex intrînd în fugă în bucătărie urmat de Sam, Kate şi, la urmă, de Hollis.

– Bella, strigă Hollis. Ce s-a....?

În momentul în care nou-sosiţii o observară pe Bella suspinînd în braţele lui David ce-i murmura la ureche, în bucătărie se lăsă o tăcere deplină.

– Şşş. Totul e-n regulă. Linişteşte-te.

Kate îi adună rapid pe intruşi făcîndu-le vînt din încăpere şi anunţă cu glas tare:

– Cina se amînă cu cîteva minute. Mai vrea cineva vin?

– Unde-ai fost? întrebă Bella cu faţa îngropată în cămaşa lui David.

Niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva, ca acum.

– Într-o pădure, pe un munte.

Bella îşi dădu capul pe spate şi privi în sus, către el, cu ochii înotîndu-i în lacrimi.

– Dumnezeule, arăţi îngrozitor.

– Ştiu. Tu arăţi minunat.

– Ai fost bolnav?

– Nu. Pur şi simplu n-am avut grijă de mine cum trebuie, asta- i tot.

Starea ei de spirit se schimbă complet şi Bella se trezi bătînd cu pumnii în pieptul lui David. Oare Kate spusese că avea nevoie să se-nfurie? Ei bine, Kate ar trebui s-o vadă acum.

– Cum ai fost în stare de una ca asta? întrebă ea mînioasă. Cum ai putut să pleci atît de departe fără să-mi spui unde eşti şi ce faci?

– Nu ştiu. Sînt un prost.

– Te-am urît. Te-am urît îngrozitor de mult.

El îi prinse pumnii în palmele lui mari şi, deşi ea se zbătea, lui nu-i fu deloc greu să-i ţină şi să-i lipească de pieptul lui.

– Linişteşte-te, Bella. Nu suport să te văd necăjită.

Ea se mai zvîrcoli cîteva clipe, apoi oftă adînc, suspinele se potoliră şi furia îi dispăru la fel de repede precum venise.

– Sincronizarea ta a dat-o iar în bară, zise ea cu un ultim tremur.

– Ăsta-s eu, n-am ce-i face, spuse el cu o mină jalnică.

– Nu, vreau să spun că am toţi musafirii ăştia aici şi trebuie să servesc cina.

– Perfect.

David o sărută în creştetul capului, apoi îi dădu drumul zîmbind.

– Mor de foame. Dă-mi voie să mă spăl şi după aceea o să te ajut. Arăt în halul ăsta, zise el privind în jos, la blugii jerpeliţi şi cizmele cu care călătorise, fiindcă am venit aici direct de la aeroport. N-am ştiut că o să ai oaspeţi.

Se duse la chiuvetă, îşi turnă detergent de vase în palme şi apoi se frecă bine pe faţă, pe mîini şi pe braţe. În timp ce se ştergea cu un prosop de bucătărie, privi peste umăr şi zise:

– Spune-mi, acum, cu ce pot să te ajut?

Bella rămăsese lîngă sobă, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Întotdeauna o uluise capacitatea lui

David de a trece de la un plan al sentimentelor la altul, aparent fără nici o bătaie de cap. Inima ei încă bătea cu putere în piept, şi întrebările pe care voia să i le pună i se acumulau în minte, cerînd să fie lăsate să iasă, iar el, stătea acolo proaspăt spălat şi aşteptînd să fie hrănit, de parcă nu era mare scofală să revină în pas de dans, în viaţa ei, după o absenţă de două luni.

Totuşi, se văzu nevoită să zîmbească, deoarece el se afla acolo şi era, pur şi simplu, fericită.

– Bella?

– Foarte bine, rosti ea. Mai trebuie pus un tacîm la masă. Se pare că, la urma urmelor, nu vom fi treisprezece în seara asta.

David agăţă prosopul în cuier şi se apropie de ea. Luîndu-i faţa în mîini, o sărută uşor pe buze.

– Putem sta de vorbă mai tîrziu, bine? Acum, spune-mi unde sînt tacîmurile.

Cina a fost animată, presărată cu rîsete şi mici dispute amicale. Ceea ce o uimea pe Bella era cît de repede se împrieteniseră soţii prietenelor ei cu David. Tony era avocat, iar T.R. lucra în domeniul muzical; cu toate astea, cei trei păreau să poată discuta despre o mulţime de subiecte, de la sport, la politică, fără a declanşa conflicte legate de personalitatea fiecăruia.

Atitudinea lui Kate faţă de David era precaută şi rezervată. Bella îşi imagina că prietena ei irlandeză, cu sînge iute, nu era încă pregătită să-l ierte. Nici Bella nu prea ştia care-i erau sentimentele de moment şi nici ce voia David de la ea. Dar deocamdată, era suficient, reflectă ea privind împrejur la chipurile fericite, radioase, că se afla în ţară, în acest oraş şi această cameră, cu ea. Era destul.

Invitaţii începură să plece pe la zece şi cei trei tineri, ajutaţi din plin de cei rămaşi, se puseră pe treabă. Cînd totul luă sfîrşit, Sam şi Dee anunţară că merg în oraş să asculte o formaţie de muzică, fapt care le făcu pe Kate şi pe Bella să se uite una la alta înălţînd din sprîncene.

Apoi Alex întrebă dacă poate să ia maşina mamei lui, ca să facă o vizită unei foste colege de liceu.

Bella rămase în pragul uşii făcîndu-le cu mîna lui Kate şi T.R., lui Hollis şi Tony, în timp ce aceştia se suiau în maşini şi ieşeau de pe aleea casei. Stătu acolo cîtva timp, lăsînd aerul înţepător să-i răcorească faţa încinsă. În cele din urmă, se întoarse în casă.

David o aştepta şi, în fine, rămăseseră singuri.

Capitolul 10

Privindu-l pe David, Bella se simţea extrem de stînjenită şi, după efuziunile de rămas bun din momentul plecării musafirilor, perfect conştientă de liniştea ce se lăsase.

– Te rog, ia loc, spuse ea refugiindu-se sub masca politeţii şi simţindu-se ciudat de timidă în prezenţa lui.

– Mai vrei nişte cafea? întrebă ea. Sau o bucată de plăcintă?

Un surîs curbă colţurile gurii lui David.

– Bella, tocmai am băut trei ceşti de cafea şi am mîncat două bucăţi de plăcintă cu dovleac şi una de plăcintă cu mere. Mîncarea este ultimul gînd care mi-ar trece acum prin minte.

– Oh.

Aşa că se aşezară în camera de zi, faţă în faţă pe canapelele din piele, supradimensionate, potrivite cu dimensiunile încăperii. Lumina plăcută şi blîndă din încăpere era dată de o singură lampă şi de focul din şemineu ale cărui troznete continue constituiau singurele zgomote din cameră.

Asta, dacă nu punea la socoteală şi bătăile inimii ei.

Îşi roti privirile prin cameră şi îşi aminti imediat de vremea cînd se ocupa de decorarea casei şi cînd, îngrijorată fiind de faptul că nu ştia ce să facă, se dusese să-i ceară sfatul lui Jake. Rîzînd, acesta îi răspunsese că ea era cea care avea clasă şi că el avea încredere că va lua deciziile cele mai bune.

Se întrebă de ce se gîndea la Jake, tocmai atunci, cînd David se afla în aceeaşi cameră cu ea. Brusc, îşi dădu seama că, ori de cîte ori sentimentele ei pentru David deveneau prea turbulente, se refugia printre amintirile legate de soţul ei dispărut.

– Mă simt tare nervoasă acum, că eşti aici, recunoscu ea, privindu-şi mîinile încleştate ce-i zăceau în poală.

– De ce eşti nervoasă?

– Fiindcă nu ştiu motivul pentru care te afli aici. Vreau să spun că sînt bucuroasă că ai venit, dar...

– Vrei să ştii ce gînduri am în cap, încheie el. În legătură cu tine şi cu noi.

– Cam aşa ceva.

David oftă scurt şi apoi îi oferi unul dintre zîmbetele lui vagi.

– Nu am răspunsuri potrivite la fix, însă am să-ţi spun ceea ce ştiu precis. Sînt nefericit fără tine, admise el. Mă simt de parcă-mi lipseşte o parte din mine.

Deşi recitase cuvintele ca la o simplă dare de seamă, Bella simţi toate emoţiile din spatele lor, mirare, frică şi puţină mînie.

Lacrimile îi izvorîră fără veste şi se minună cum de îi mai rămăseseră atîtea.

– Oh, David, şi eu simt la fel.

El se ridică într-o clipă, se apropie şi, îngenunchind în faţa ei, o trase în braţele lui. O sărută pe ochi, pe obraji şi pe păr.

– Bella, Bella, Bella, gemu el mîngîindu-i urechea cu respiraţia lui caldă.

Coborînd pleoapele, ea îşi puse mîinile pe umerii lui, simţind sub degete bumbacul moale al cămăşii şi îmbătîndu-se cu litania numelui ei murmurată încet de bărbatul pe care-l iubea.

– Ce mult mi-ai lipsit, spuse el şi gura lui depunea sărutări repezi pe gîtul ei şi pe obraji, oprindu-se, în final, pe buzele Bellei.

David îşi trecu limba pe pielea umedă a gurii ei spunîndu-i tot timpul în şoaptă cît de mult i-a dus dorul, ce deosebită era şi cum devenise o parte importantă a vieţii lui.

Bella se simţi invadată de bucurie. Lacrimile dispărură la fel de repede pe cît apăruseră şi fu

cuprinsă de fierbinţeală. Trupul ei răspunse cu pasiune atacului bărbatului, amintindu-şi de vechi desfătări şi pregătindu-se pentru altele noi. Îşi deschise gura pentru el invitîndu-i limba înăuntru, oferindu-şi-o, în schimb pe a ei, pentru a gusta şi aţîţa.

Purta o rochie lejeră, de mătase şi David o apucă de tiv, o ridică trecîndu-i-o peste cap şi o lăsă apoi să cadă în spatele ei, pe canapea. Încă îngenuncheat în faţa ei, îi desfăcu sutienul şi i- l coborî de pe umeri sărutînd şi atingînd cu limba dulcea greutate a sînilor. Cu vîrfurile degetelor, David îi excită un sfîrc, transformîndu-l într-un pisc întărit şi sensibilizat. Chiar şi pielea începuse să-i ardă sub atingerea lui. În clipa cînd el prinse în gură un mugure tensionat pe care-l linse şi-l muşcă uşor, Bella se trezi tremurînd de dorinţă, scoase un strigăt involuntar şi îşi înfipse degetele în părul lui. O dulce febrilitate i se transmitea de la sîni, la pîntece printr-o reţea de nervi ce se încordau tot mai mult, asemeni corzilor unei viori.

– Mi-aduc aminte, acum, ce incredibil de dulce eşti, şopti el excitîndu-i şi celălalt sfîrc şi coborîndu-şi mîna la îngemănarea coapselor ei.

Degetele lui atinseră, prin obstacolul fin de dantelă, faldurile umede de carne din acel loc şi Bella simţi un geamăt urcîndu-i-se în gît. David înlătură repede ultima barieră, îi depărtă picioarele şi trasă, cu sărutări, o potecă de căldură pe pielea fină a interiorului coapselor. Cînd ea simţi fierbinţeala sălbatică şi intimă a gurii lui încîntînd-o

şi limba ce trecea înainte şi înapoi peste micul miez întărit, ascuns în feminitatea ei, îşi arcui spatele şi ţipă:

– Oh, David!

Căzu înapoi, pe canapea, tremurînd şi şoldurile i se mişcau sub asaltul limbii, gurii şi mîinilor lui. Mai exista, însă, încă o senzaţie tacită, una nouă. Bella realiză în acel compartiment al minţii ei, care încă mai funcţiona, că mustaţa şi barba lui îi răzuiau pielea delicată şi că ţepii moi erau aproape, dar nu foarte, agresivi şi extraordinar de erotici.

Îşi încleştă degetele în părul lui des şi cîrlionţat, în timp ce senzaţiile o asaltau una după alta; sîngele îi alerga înfierbîntat prin corp, răsuflarea i se înteţi şi muşchii i se încordară pînă avu impresia că va muri pe loc.

David se arăta de-a dreptul pornit în încercarea lui de a o satisface şi nu-i dădu nici o şansă să respire, să gîndească sau să încerce să-i ofere, lui, plăcere. Îi ridică genunchii, astfel încît picioarele ei să-i stea pe umeri, şi asta îl apropie într-un mod şi mai intim de miezul fiinţei ei. Degetele lui îndepărtară faldurile moi şi o linse, o gustă şi o iubi şi mai profund, fără o clipă de răgaz. Tot ce putea ea face era să se îndrepte încotro o purta el, spre marginea lumii şi apoi, dincolo de ea.

Capul Bellei se răsucea într-o parte şi-n alta. Îi auzi răsuflarea aspră, atît de asemănătoare cu a ei apoi se simţi cuprinsă de flăcări. Trupul i se

contorsionă în dansul absurd al unui extaz interminabil şi atît de intens, încît crezu că va fi sfîşiată de uriaşele convulsii ce păreau s-o rupă în bucăţi pe care le aruncau apoi în infinit.

În secundele următoare, cînd începu drumul de întoarcere în prezent şi ritmurile corpului ei se încetiniră, David i se alătură pe canapea şi trăgînd-o în braţele sale îi mîngîie părul şi spatele cu mişcări leneşe şi liniştitoare.

La un moment dat, Bella murmură cu o voce răguşită:

– A fost vreun cutremur? Am simţit clar că se mişcă pămîntul.

– Şi eu, răspunse el.

– Dar în cazul tău n-ar fi fost posibil, zise ea întinzîndu-se după el. Lasă-mă să...

David îi privi mîna.

– Nu acum, Bella. Mai tîrziu. Vom avea destul timp mai încolo.

Ridicînd rochia, o ajută să şi-o tragă pe cap şi pielea ei se-nfioră sub netezimea răcoroasă a mătăsii.

– Mmm. Mai tîrziu, murmură ea.

Deodată, sări drept în capul oaselor şi-şi duse palma la gură.

– Dumnezeule! Băieţii! Am uitat complet de ei. Poţi să crezi una ca asta? Dacă ar fi intrat aici şi m-ar fi văzut întinsă în halul ăla pe canapea? Dacă te-ar fi văzut făcînd ce făceai? Oh, nu!

David zîmbi.

– De-abia au plecat, ai uitat? Vor mai trece ore

întregi pînă se vor întoarce acasă.

– Probabil.

Bella se rezemă din nou de el şi închise din nou ochii, bucurîndu-se de atingerea mîinilor lui puternice care continuau s-o maseze cu blîndeţe.

– Ştiu despre mine? o întrebă el.

Înclinîndu-şi capul, ea se uită în sus înfruntîndu-i deschis privirea.

– Ce-ar trebui să ştie?

El încuviinţă.

– Ai dreptate. Aş vrea să discutăm despre asta.

O întoarse astfel încît să stea faţă în faţă pe canapea, apoi îi luă mîinile într-ale lui.

– Am petrecut singur multă vreme chibzuind. Şi îmi amintesc chipul tău cînd stăteam în căsuţa musafirilor şi m-ai întrebat dacă aş fi dispus să încerc să te iubesc. Ei bine, vreau să fac acest lucru cu dragă inimă, însă nu pot să-ţi promit nimic.

Ridicîndu-i mîinile la gură, le sărută încheieturile degetelor suspinînd, apoi continuă:

– Sînt stigmatizat, Bella. Nu-mi vine prea uşor să iubesc pe cineva. În afară de asta, nici măcar nu sînt sigur că pot crede în felul de dragoste despre care vorbeşti tu. Am stat singur atîta vreme şi am fost perfect convins că voi rămîne întotdeauna singur.

Bella se simţi încă o dată copleşită de amărăciunea din spatele cuvintelor lui. Dorea cu disperare, aranjînd lucrurile cît mai bine pentru el.

Întinse mîna şi-i netezi barba cu vîrful degetelor, se uită în ochii lui şi zîmbi.

– David, începu ea.

Brusc, se simţi cuprinsă de frică. Cum va reacţiona el la aflarea veştii. Bineînţeles că trebuia să-i spună, însă avea un presentiment puternic că asta va distruge momentul plăcut şi intim pe care-l împărtăşeau. Sau, gîndi ea cu o pîlpîire de speranţă, poate că dorind să alunge vechii demoni, va primi vestea cu seninătate şi calm.

Înghiţi în sec, forţîndu-se să intre direct în miezul lucrurilor.

– David, am să-ţi spun ceva care ne va schimba vieţile la amîndoi. Am... am fost la doctor.

– S-a întîmplat ceva rău? Eşti bolnavă? întrebă el şi ochii i se umplură de îngrijorare.

– Nu, nu, departe de asta.

Bella îl mîngîie din nou pe obraz şi simţi în palmă atingerea bărbii aspre şi mătăsoase în acelaşi timp.

– Fapt este, că voi avea un copil, încheie ea.

Îi urmări chipul atentă pentru a-i desluşi reacţia, dar el arăta doar nedumerit.

– Vrei să spui că vei adopta un copil?

– Nu. Sînt... însărcinată.

Ochii lui se îngustară exprimînd neîncredere.

– Eşti sigură?

– Da.

– Poate e... cum se cheamă asta?... graviditate nevrotică. Ştii cît de mult ţi-ai dorit să ai mai mulţi copii.

Bella zîmbi.

– Singurul fapt isteric în toată povestea asta a fost reacţia mea, o bucurie isterică.

Cînd cuvintele ei îşi atinseră ţinta, gura lui se strînse într-o linie severă şi ochii lui verzi sclipiră de mînie.

– Al cui este?

– David!

– Ei! E limpede că te-ai mai culcat cu cineva.

Probabil că fusese naivă, dar nu se aşteptase la una ca asta.

– David! repetă ea. E al tău!

– Pe dracu"!

– Şi totuşi aşa este. Îţi jur că aşa este.

– Imposibil. Ai uitat? Mi-am făcut vasectomie.

Ea ridică mîinile cu palmele-n sus.

– Nu ştiu ce efect au intervenţiile astea. Probabil că n-a reuşit sau ceva de genul ăsta.

Grimasa gurii lui se accentuă.

– Asta a fost cu zece ani în urmă. În timpul ăsta n-am lăsat nici o femeie însărcinată. Cred că a reuşit perfect.

În cele din urmă, pentru a doua oară în decursul acelei seri, mînia izbucni de undeva, din adîncurile ei. Era insultată şi cuvîntul ei pus la îndoială de bărbatul care, cu nici două minute în urmă se arătase dispus să încerce să-şi schimbe viaţa pentru că avea o nevoie disperată de ea; de bărbatul care, cu cîteva minute în urmă, împărtăşise cu ea cel mai intim posibil act de iubire dintre un bărbat şi o femeie.

Bella simţi că înţepeneşte de furie.

– Nu ştiu nimic despre femeile cu care ai mai umblat, zise ea. Tot ce ştiu este în legătură cu mine şi corpul meu care în acest moment poartă în el copilul tău.

El nu-i răspunse, însă nările i se lărgiră şi neîncrederea îi ardea în ochi ca un fulger ostil.

– Cum îndrăzneşti? spuse Bella strîngînd din dinţi. Cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta?

– Cum îndrăznesc să-ţi fac ţie aşa ceva? izbucni el. Ce mama dracului crezi că-mi faci tu, mie?

Ea se holbă la el înfuriată şi disperată totodată.

– Tu îmi pui cuvîntul la îndoială. Tu nu mă crezi. Eu îţi spun că vom avea un copil şi tu mă acuzi că m-am culcat cu altcineva şi încerci să-l trec drept copilul tău. Asta-i ceva josnic! Dacă m-ai cunoaşte cîtuşi de puţin, ai şti că n-aş face niciodată una ca asta. Dacă ţi-ar fi păsat de mine cîtuşi de puţin, aşa cum zici că- ţi pasă, nici măcar nu ţi-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

Înfuriată, Bella sări de pe canapea.

– Ieşi afară!

Cum el nu se mişcă, ea se duse la uşă deschizînd-o dintr-o smucitură.

Se întoarse şi-l urmări apropiindu-se de ea cu o expresie aspră şi îndîrjită. Bella simţi un fior de panică, însă refuză să se lase dominată de ea.

– Ieşi afară, repetă ea.

El se opri, un uriaş înverşunat care o domina,

şi ea îl simţi luptîndu-se cu el însuşi în timp ce se chinuia să-i acorde beneficiul îndoielii.

– Bella, uite...

– Nu. Refuz să fiu rezonabilă. Refuz să fiu înţelegătoare. Pleacă, David. Ieşi afară de aici. Acum.

O lucire rece şi întunecată de furie, sclipi pentru o fracţiune de secundă în ochii lui, apoi rostind „Foarte bine", se năpusti afară, trîntind uşa după el.

David stătu la uşa vechii clădiri masive, ezitînd înainte de a apăsa pe butonul interfonului. Chiar voia să facă aşa ceva? se întrebă în sinea lui. Se întoarse şi privi cu melancolie strada aglomerată din Cambridge. Studenţii mergeau pe biciclete ducîndu-şi cărţile în coşul din faţa ghidonului. Un bătrîn păşea încet în josul străzii ajutat de un trecător. Mai încolo, doi îndrăgostiţi se ţineau de mînă incapabili să-şi ia ochii unul de la altul.

Gura lui se încordă cînd îşi aduse aminte. Emoţiile pe care le împărtăşeau cei doi ar fi putut fi şi ale lui dar el le dăduse cu piciorul. Părăsise casa Bellei şi se dusese în munţi singur, acolo unde nu putea fi găsit. Şi în acel loc, îşi lăsase toate amintirile începînd din copilărie să-i izvorască din adîncurile minţii, odată cu durerea ce-l împiedicase să nutrească orice sentiment. În tot

acest timp jelise ceva de care n-avusese niciodată parte şi în cele din urmă, venise acasă, la Cambridge.

La început, se oprise la cabinetul urologului care-i făcuse vasectomia. Acolo aflase ce prost fusese.

David se rezemă de peretele brun de cărămidă al vechii clădiri. Închise ochii şi rememoră chipul Bellei aşa cum arătase în momentul în care o jignise atît de profund, încît se îndoia că-l va ierta vreodată. Idiotule! îşi spuse el iar. Idiot blestemat ce eşti!

Odată ieşit din cabinetul doctorului, voise să se ducă direct la un telefon şi să-şi ceară scuze şi apoi? S-o ceară în căsătorie? Să devină tată? Să se mute la Bella acasă şi să devină o parte din viaţa ei? Oare putea el să facă asta? Era posibil aşa ceva luînd în considerare felul lui de a fi izolat, detaşat de toate şi singuratic?

Îşi croise drum aproape inconştient pînă la clădirea asta atît de familiară. În trecut detesta să se întoarcă acolo. Cumva, astăzi groaza nu se manifesta. În locul ei, experimentă o senzaţie asemănătoare cu topirea gheţii din sufletul lui.

Apăsă pe buton şi, după cîteva secunde, în interfon auzi vocea mamei lui.

– Da?

– Sînt eu, David.

– David? întrebă ea pe un ton în care se citea surprinderea. Vino sus.

Îi deschise uşa apartamentului şi obişnuitul ei

zîmbet uşor ironic era la locul lui. Dar cine ştie din ce motiv, el îi observă dincolo de acel zîmbet, privirea îngrijorată din ochi.

– David? Eşti bine? întrebă ea trăgîndu-l înăuntru.

– Asta-i o problemă deschisă interpretărilor.

David o îmbrăţişă cu stîngăcie. Nu-şi manifestaseră niciodată fizic afecţiunea unul faţă de celălalt. Dar era dornic să încerce şi, după o clipă, o simţi relaxîndu-se puţin şi întorcîndu-i îmbrăţişarea.

Tatăl lui apăru în uşa camerei pe care o folosea drept birou, ţinîndu-şi ochelarii în mînă. Arăta obosit şi mult mai bătrîn. Îşi frecă ochii, ca şi cînd ar fi fost tensionaţi, apoi îşi puse iar ochelarii.

– David, rosti el, evident încîntat.

Lui David îi fusese întotdeauna mai uşor să aibă de-a face cu tatăl lui.

– Ce bine-mi pare că te văd, continuă acesta. Ce te aduce la Cambridge?

David se simţi de parcă-şi vedea ambii părinţi pentru prima oară. Oameni plăcuţi, bine intenţionaţi, acaparaţi de mediul lor academic, introvertiţi şi stingheriţi de afecţiune şi emoţii. Asemănători lui.

Dar cu toate astea, erau oameni cumsecade.

David trase adînc aer în piept şi declară:

– Cred că am nevoie de nişte răspunsuri.

Sprîncenele tatălui său se ridicară şi schimbă pe tăcute o privire rapidă cu soţia sa. Apoi, bărbatul mai vîrstnic rosti:

– Am putea auzi întrebările mai întîi?

David zîmbi şi el. Cu siguranţă, asta trebuia să facă înainte de a o vedea pe Bella din nou. Să înlăture nişte rămăşiţe ale trecutului. Fără asta nu le-ar fi de folos nici ei, nici copilului lor nenăscut.

Bella aprinse prima lumînare din noaptea aceea pe menorah[1] şi rosti în gînd scurta rugăciune. Apoi se răsuci în loc şi le zîmbi prietenilor ei.

– Aşa, spuse ea. Crăciun fericit.

În seara asta dădea petrecera anuală de Hanukkah[2] la care luau parte toţi cei ce lucrau la *Annabella* şi *Annabella Deux,* împreună cu familiile lor. Casa era decorată cu ilice şi vase şi pe o panglică albastru cu alb drapată deasupra şemineului scria: „Sărbători fericite tuturor". Kate făcu să circule o tavă cu prăjituri tradiţionale, în timp ce Sam şi Alex distribuiau tuturor copiilor *dreidels*, titirezi miniaturali inscripţionaţi cu litere evreieşti.

În camera de zi era mare agitaţie. Hollis organizase cîteva jocuri didactice pentru copiii mai mari; Dee se juca pe podea cu o fetiţă adorabilă

1. Candelabru cu şapte sau nouă braţe utilizat în ritualurile religioase evreieşti
2. Crăciunul evreiesc

de patru ani; T.R. şi Tony stăteau lîngă vasul cu punci, căutînd să se asigure că mai este destul eggnog[1] Cei prezenţi cîntau cîntece şi rîdeau. Petrecerea avea să dureze ore în şir culminînd cu deschiderea cadourilor. Cadoul Bellei pentru personalul magazinelor ei se compunea, pe lîngă gratificaţia obişnuită, din cîte un bon gratuit substanţial pentru achiziţionarea de mărfuri dintr-un mare supermagazin. În acest an, situaţia fusese cam grea pentru toată lumea.

Băieţii veniseră acasă de mai multe zile, însă Bella de abia îi vedea, ocupaţi cum erau să se vadă cu prietenii lor. Era hotărîtă să le spună vestea înainte de a o anunţa oficial celor prezenţi şi ca atare, trebuia să le-o spună acum. Se simţea cam îngrijorată de felul în care aveau s-o primească, însă trebuia să- şi ia inima-n dinţi.

– Hollis, spuse ea. Vrei să-mi ţii locul cîteva clipe?

– Desigur, Bella, zîmbi Hollis cu căldură. La ce sînt buni partenerii?

– Sam, zise Bella, poţi să vii un minut la bucătărie?

– Ai-ai, făcu Alex către fratele său. De obicei, asta înseamnă că iar am făcut-o lată. Iar ai uitat să umpli rezervorul?

– Şi tu, Alex, rosti Bella încercînd să nu-şi exteriorizeze prin voce nervozitatea.

– Probabil că tu ai uitat să duci gunoiul, îi

1. Băutură alcoolică preparată cu ouă, zahăr şi condimente.

spuse Sam lui Alex.

– Nici unul dintre voi n-a uitat nimic. Haideţi.

Odată ce-i văzu aşezaţi la masă, îi veni greu să înceapă. Probabil că tulburarea i se întipărise pe faţă, fiindcă Alex, care o intuia mereu cu uşurinţă, întrebă:

– Mami, s-a întîmplat ceva rău?

Bella zîmbi.

– Nimic rău, doar că va avea loc o schimbare pe aici şi nu prea ştiu cum să mă exprim.

– Ne mutăm?

– Nu, nimic de genul ăsta. Eu...

În mod automat îşi apăsă mîinile peste abdomenul ei uşor rotunjit. Noua viaţă din ea îi dădu curaj şi rosti:

– Sînt însărcinată.

Amîndoi rămaseră cu gura căscată şi ea îşi înfrînă impulsul de-a izbucni în rîs. Amîndoi arătau exact ca imaginea perfectă a uimirii. Bella auzi clopoţelul de la intrare sunînd, apoi rîsetele şi strigătele de „Sărbători fericite“ ce răsunară cînd noul oaspete fu introdus în camera de zi.

Sam îşi regăsi primul vocea.

– Eşti însărcinată?

– Da. O să ai un frate mai mic sau o surioară. În iunie. Probabil aproape de încheierea anului universitar. Şi să ştiţi că faptul acesta mă face foarte fericită, adăugă ea cu fermitate.

– Dar cine...? întrebă Sam.

– David, firește, zise cu nonşalanţă fratele său.

– David? Dar el...

Sam nu-şi termină propoziţia, ci clătină pur şi simplu din cap exclamînd:

– Uau, Mami!

Stătură toţi trei la aceeaşi masă care de-a lungul anilor fusese teatrul răfuielilor cu mîncarea, al smiorcăielilor, al ironiilor legate de liga de baseball a copiilor între opt şi doisprezece ani cu punctele marcate şi ratările inevitabile, apoi apariţia coşurilor, fetele...

– Uau, repetă Sam după cîteva clipe.

– Vă deranjează? întrebă ea, sperînd că tremurul din voce nu fusese prea evident.

– Să ne deranjeze? întrebă Alex cu un zîmbet larg. Eu cred că-i formidabil. E foarte ciudat să te gîndeşti la mama ta... ştii tu... ca la o femeie. Vreau să zic...

– Cred că ştiu ce vrei să spui, spuse ea cu ironie.

– Dar ce se-ntîmplă cu David? dori Sam să ştie. Credeam c-ai spus că nu l-ai mai văzut de cîtva timp.

Alex interveni.

– Te-a părăsit, sau ceva de acest gen, din cauza asta?

Figura i se înăsprise şi părea gata să sară, să-i ia apărarea. Bella ar fi vrut să-l strîngă în braţe pînă l-ar fi lăsat lat.

– Nu. A fost decizia mea. Şi nu cred că vreau să discut despre David cu voi. Voiam doar să aflaţi vestea, asta-i tot, şi să vă spun la amîndoi că vă iubesc foarte mult.

Cei doi fii ai ei, care nu mai erau de mult copii, priviră unul la altul, apoi spre ea şi încuviinţară. Bella auzi clopoţelul sunînd din nou şi se ridică, dîndu-şi seama că lipsise prea mult de la petrecere.

– Dacă putem să te ajutăm cu ceva... zise Sam ridicîndu-se de pe scaun.

– E valabil şi pentru mine, adăugă Alex. Nu ştiu, într-adevăr ce-am putea face, dar...

– Aţi făcut deja; primind vestea cu bunăvoinţă. Aţi devenit amîndoi nişte bărbaţi pe care îmi face plăcere să-i cunosc. Sînt foarte mîndră de voi.

– Opreşte-te, mami, rosti Sam. Ne faci să ne jenăm.

Bella rîse.

– Nu-mi spui nimic nou.

Amîndoi îi întoarseră zîmbetul. Bella îi luă de braţ pe amîndoi şi toţi trei ieşiră din bucătărie, traversară culoarul şi intrară în camera de zi.

Acolo se afla David.

David, arătînd deplasat cu cele două sacoşe mari cu cumpărături de lîngă el, cu părul proaspăt tuns, cu barba rasă şi purtînd un sacou de tweed. Singurul lucru consecvent cu stilul lui David în ceea ce privea îmbrăcămintea era faptul că purta blugi. Dar aceştia păreau noi. El însuşi arăta ca nou, odihnit şi sănătos. Cînd îi zîmbi, pe chipul lui nu se vedea nici urmă de încordare.

Inima Bellei începu să-i facă tumbe prin piept. David arăta splendid.

– Bună, Bella, spuse David încet mîncînd-o din

priviri.

Era de-a dreptul strălucitoare şi asta nu se datora numai noii vieţi ce-o purta în ea, ci şi acelei aure naturale a ei de mulţumire sufletească care învăluia pe oricine şi orice îi ieşea în cale aducîndu-le bucurie.

Fără a-şi lua ochii de la ea, David rosti:

– Bună Sam, Alex. Ce mai faceţi?

Băieţii îl salutară şi Sam răspunse: „Grozav", dar amîndoi rămaseră alături de Bella, de parcă n-ar fi fost siguri ce-ar fi trebuit să facă şi cum să reacţioneze faţă de el. David înţelese. În ochii lor, el o părăsise pe mama lor şi băieţii îi erau loiali ei. Amîndoi priviră către Bella pentru îndrumare, dar nici ea nu părea să fie în stare să-şi ia ochii de la David.

– Bună, David, răspunse ea cu vocea răguşită de emoţie. Hanukkah fericit.

El zîmbi şi înclină din cap.

– Hanukkah fericit şi ţie.

Kate îşi făcu apariţia şi se opri lîngă David, se uită de la el la Bella şi înapoi, apoi ridică o sacoşă. Trase cu ochiul în ea şi anunţă cu glas tare:

– Cadouri. Grămezi de cadouri.

– Pentru Bella şi băieţi, spuse David.

– Adevărat? întrebă Sam.

– Mulţumesc, i se alătură Alex arătînd încîntat.

După aceea îi aruncă o privire mamei sale, ca pentru a o întreba dacă reacţia lui fusese potrivită. Ea îi zîmbi încurajator.

Hollis apăru de cealaltă parte a lui David şi

apucă mînerele celeilalte sacoşe.

– O să punem toate cadourile lîngă şemineu şi le vom deschide mai tîrziu. Sînteţi de acord?

– De acord? repetă David adresîndu-i Bellei întrebarea. Mi-ar face plăcere să rămîn. De fapt, aş dori foarte mult să rămîn.

Timpul rămase suspendat, doar preţ de cîteva bătăi de inimă, însă în acel scurt interval, între ei fură schimbate întrebări, răspunsuri şi declaraţii nerostite, prea repede pentru a fi cîntărite şi prea intime ca să poată fi auzite de cineva în afara lui David şi a femeii pe care o privea de parcă însăşi viaţa lui ar fi fost în joc.

Bella îşi simţi corpul relaxîndu-se pe măsură ce tensiunea constantă, în care trăise de cînd plecase David cu trei săptămîni în urmă, o părăsea.

– Din partea mea, e-n regulă.

Apropiindu-se, David îi întinse mîna şi ea i-o dădu pe a ei. El se răsuci trăgînd-o după el pe culoar, în direcţia bucătăriei.

– Venim în cîteva minute, spuse David privind peste umăr şi fu răsplătit cu un zîmbet de aprobare venind de la Hollis şi cu un semn de încurajare din partea lui Kate. Trecîndu-şi un braţ pe după umerii Bellei, o trase către el şi fu încîntat s-o simtă încercuindu-i talia cu braţul şi sprijinindu-şi capul de pieptul lui.

– De ce mergem la bucătărie? întrebă ea.

– Nu cred c-ai vrea ca oaspeţii tăi să te vadă dusă în paşi de vals în dormitor.

Bella rîse încetişor.

Închizînd uşa bucătăriei după el, o ţintui de perete şi o apăsă cu corpul lui. Apoi o sărută cu toată emoţia înăbuşită în sufletul lui de săptămîni întregi. Buzele ei se deschiseră primitoare, încurajîndu-l şi braţele ei se aninară de gîtul lui. Îi trecu cu blîndeţe degetele prin păr şi trupul i se mulă după al lui, de parcă nici ea nu putuse tolera cu nici un chip gîndul despărţirii lor.

În cele din urmă, David puse capăt sărutului. Sprijinindu-şi coatele de perete de-o parte şi de alta a capului ei, o privi adînc în ochi. Aceştia erau calzi, binevoitori şi iertători. Ştia că Bella avea să-l primească şi să-l ierte întotdeauna. Aşa era natura ei.

Dar chiar şi în cazul ăsta trebuia să-i spună...

– Iartă-mă.

Trecu printre degete cîteva şuviţe libere ale părului ei ca abanosul şi ochii lui îi cercetară chipul, încîntător, oprindu-se cu privirea asupra trăsăturilor lui minunate, ce-l făceau să-i fie atît de drag.

– Iartă-mă, continuă el, că m-am îndoit de tine. M-am înşelat, m-am înşelat teribil de mult. Şi îmi pare rău că te-am părăsit. Presupun că am făcut-o fiind complet terorizat. M-ai făcut să simt o groază de sentimente cu care nu eram obişnuit. Şi-mi pare rău de toţi anii aceştia în care am fugit de mine însumi. Exceptînd faptul că, dacă n-aş fi făcut-o, nu te-aş fi întîlnit niciodată. Şi asta m-ar fi îndurerat cel mai mult.

Genele ei coborîră şi el o simţi cutremu-

rîndu-se din tot trupul.

– Bella, zise el. Ţi-e rău?

– Am crezut că te-am pierdut şi nu ştiam ce puteam face în privinţa asta. Iar acum eşti aici şi mi-e teamă ca nu cumva să fie doar un vis.

El duse o mînă în spatele capului ei şi-i lipi faţa de gîtul lui, mîngîindu-i mătasea neagră şi răcoroasă a părului.

– Nu-i nici un vis. Sînt aici. Şi...

David se opri, înghiţi în sec, apoi spuse:

– Te iubesc.

Mîinile lui se opriră din mişcarea lor de du-te vino.

– Uluitor! N-am murit.

Bella îşi lăsă capul pe spate.

– Cum?

– N-am mai spus aşa ceva pînă acum. Nimănui. N-am avut nici cea mai mică idee la ce să mă aştept. Te iubesc, zise el din nou şi vreau să fiu un tată adevărat pentru copilul nostru.

Ea îl privi drept în ochi.

– Acum eşti sigur că e copilul nostru?

– Am trecut pe la doctorul care mi-a făcut operaţia.

În timp ce-i povestea, o ţinu în braţele lui şi o conduse către masă. Se aşeză unde stătuseră de obicei, unul în faţa celuilalt, sub lumină blîndă a lămpii.

– Se pare, îi explică el, că trebuia să revin după şase luni pentru continuarea tratamentului, dar probabil că mă aflam pe undeva, printr-o

văgăună de cealaltă parte a lumii şi n-am avut niciodată timp pentru asta.

Gura lui făcu o grimasă amuzată.

– Încă mai există ceea ce ei numesc eufemistic „o mică spărtură".

– Ai...ăăă... avut grijă să fie reparată?

– Nu. Am vrut să vorbesc, înainte, cu tine. Vreau să zic, am putea să dorim să avem mai mulţi copii.

– Am putea? Cred că mai întîi ar trebui să-l fac pe ăsta.

David ridică din umeri.

– Ei bine, n-am ştiut ce să zic. Avem tot timpul să ne hotărîm.

Noi. Continua să spună „noi". David vorbea acum despre viitorul lor asemenea unui om care nu mai avea nici o îndoială în legătură cu angajamentele definitive. David? Acesta era oare David? Bella îşi dori ca timpul să se oprească în loc ca să poată savura momentul.

David îi luă una din mîini şi începu să se joace absent cu degetele ei.

– Am stat şi m-am gîndit multă vreme. M-am dus şi mi-am vizitat părinţii. Le-am povestit despre tine. Am vorbit despre ceea ce s-a întîmplat cînd eram copil. Fireşte, nu s-a rezolvat nimic. Aşa ceva nu se întîmplă peste noapte. Dar am plecat de la ei gîndindu-mă că vom mai putea sta de vorbă toţi trei din cînd în cînd şi să încercăm să remediem înstrăinarea dintre noi. Cînd mi-am luat rămas bun, mama avea lacrimi în ochi.

– Ştiu din proprie experienţă că, atunci cînd o mamă are lacrimi în ochi, e semn bun.

– Aşa stînd lucrurile, fapt este că aş vrea să te măriţi cu mine.

Bella rămase cu gura căscată holbîndu-se la el.

– Să... ce?

David încetă să se mai joace cu degetele ei şi o privi zîmbind jalnic.

– Te cer în căsătorie, Bella. Te iubesc, urmează să avem un copil şi îţi cer să te măriţi cu mine. Ce zici?

– După cum îi place lui Sam să spună, uau! Nu faci lucrurile pe jumătate, nu-i aşa?

– Ce părere ai? insistă el.

Ea reflectă un moment la cele spuse de el, apoi scutură din cap încă ameţită de neaşteptata lui propunere.

– Bine, dar căsătoria înseamnă să te încredinţezi pe mîinile cuiva, înseamnă complicaţii şi, uneori, să-ţi fie invadată intimitatea. Iar tu eşti un bărbat singuratic.

– Ştiu.

– Şi eu sînt mai în vîrstă ca tine şi am copii mari.

– Primul lucru n-are nici o însemnătate, iar al doilea înseamnă că o să avem dădace la copii. Altceva?

– Iar tu călătoreşti tot timpul.

– Voi călători mai puţin, mai ales dacă te voi avea pe tine la care să mă întorc. Oricum, deja

ajunsesem la concluzia asta. A venit vremea să prind rădăcini, eventual să-mi dau doctoratul şi să ţin nişte seminarii. Am primit oferte de la vreo două universităţi.

– Va trebui să ne mutăm. Voi fi nevoită să-mi părăsesc casa?

– Nu trebuie să facem nimic, Bella, spuse el cu blîndeţe. Mă gîndeam doar că... dat fiind că de această casă te leagă multe amintiri, poate că ar fi bine să o luăm de la început într-un loc în care să ne putem construi propriile noastre amintiri.

David înălţă din umeri şi încheie:

– Ori, poate, nu va trebui să ne mutăm. Rezolvăm noi problema asta.

Ea reflectă la cuvintele lui şi la înţelesul lor şi îşi dădu seama că avea dreptate. Venise vremea să se despartă de amintirea lui Jake. El fusese dragostea ei de tinereţe, David era dragostea restului vieţii ei.

– Fireşte că ai dreptate, rosti ea. Dacă ne căsătorim, nu-ţi pot cere să te ajustezi după tiparul vieţii mele. Ar fi egoist din partea mea.

El zîmbi, însă ochii lui spuneau că aştepta în continuare.

– Dacă ne vom căsători...

– Nu vreau să par enigmatică, David. Cred că încă încerc să diger toate astea.

– Vrei să mă pedepseşti? Presupun că nu te-aş putea învinui dacă ai face-o.

– Nu, cîtuşi de puţin, zise ea punînd o mînă pe braţul lui. Doar că eşti atît de diferit, atît de...

hotărît şi de precis. Nu sînt obişnuită cu aşa ceva.

– Atunci, poate că nu mă iubeşti.

– Oh, nu, nu. Te iubesc nespus de mult.

– Bine, spuse el suspinînd uşurat. Care-i problema atunci?

Ea se uită la părul fin, auriu de pe încheietura mîinii lui şi zise zîmbind ironic:

– Bănuiesc că nu e nici o problemă. Sînt doar copleşită, asta-i tot. Dar serios vorbind, sîntem atît de diferiţi... Nu crezi că asta ar putea constitui o problemă? Dacă o să te aduc la exasperare? Mă port ca o cloşcă cu cei pe care-i iubesc, David. Întreabă-i pe băieţi şi ei îţi vor spune.

El dădu din cap afirmativ şi colţurile gurii i se ridicară într-unul dintr-acele zîmbete vagi ale lui.

– Mda, eşti ca o cloşcă.

– Şi o să fiu îngrijorată din cauza ta cînd ai să pleci. Şi-o să te îndop tot timpul cu mîncare. Şi nu ştiu sigur cît de mult mă voi putea schimba. N-o să-ţi vină să te sui pe pereţi?

– Poate. Şi uneori voi avea nevoie să fiu singur şi am dificultăţi în a-mi exprima sentimentele. Iar alteori o să fiu prea captivat de munca mea. În afară de asta, trebuie să-ţi mărturisesc ceva: Îmi place cînd te porţi ca o cloşcă cu mine. Mă faci să simt că îi pasă cuiva de mine.

Ea îl privi mirată.

– Fireşte că îi pasă. De-asta fac tot ce fac.

Figura lui deveni brusc serioasă şi îşi puse mîna peste a ei strîngînd-o uşor.

– Bella, vreau să am o familie. Copilul nostru.

Băieţii tăi. Tu. Voi sînteţi familia mea.

– Familie, repetă ea.

În acel moment, floarea iubirii ce i-o purta lui David, care îşi desfăcuse încet petalele căutînd lumina pe parcursul întregii conversaţii, îşi încordă în cele din urmă puterile şi înflori în toată splendoarea. O, da, îl iubea pe acest bărbat cu fiecare părticică a ei. Tot restul erau doar... detalii.

Bella îl mîngîie pe obraz şi-l privi iubitoare în ochi.

– Familie, rosti ea din nou. Ai spus cuvintele magice. Fireşte că mă mărit cu tine.

El o privi neîncrezător un moment, apoi chipul lui se deschise în cel mai mare, mai generos şi mai frumos zîmbet pe care-l văzuse Bella vreodată. David se ridică, îi întinse mîna şi-i spuse:

– Hai s-o facem.

Bella îl apucă de mînă şi se ridică şi ea.

– Ce să facem?

– Să mergem la ceilalţi şi să le anunţăm veştile. Care preferi să fie prima: copilul sau căsătoria?

– Oh, Doamne, suspină Bella. Timpurile s-au schimbat cu adevărat, nu-i aşa?

SFÎRŞIT

Loveswept

David – un uriaș aspru, care îi mîngîie pielea mătăsoasă pînă ce ea capitulează...

David Franklin, un adevărat gigant cu păr blond, ce-i apăru fără veste în prag, o privi pe Bella Stein cu nedisimulată plăcere... și cu un mesaj senzual pe care ea nu reuși să-l ignore. David – un geolog ce străbătea lumea în căutarea secretelor ei, o determina să se zguduie din adîncuri – îi trimitea fiori sălbatici pe șira spinării și îi trezea o dorință febrilă de a-i explora corpul și de a-și împleti degetele în mătasea părului lui.

Cu fiecare atingere, el făcea pămîntul să se cutremure.

Surprinsă de profunzimea dorinței lui, frumoasa văduvă reacționă la mîngîierile lui fierbinți printr-un abandon lipsit de reținere. În același timp, își dori să-i aline durerea pe care el n-o mai putea ascunde de ea...

Bella răspunsese cu tandrețe nevoii lui de a aparține cuiva și îi promisese o iubire trainică. Va înțelege oare David, că nu poate trăi fără ea?

Lei 3900

DIANE PERSHING

Niciând nu e tîrziu pentru dragoste

EDITURA MIRONY